

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 1 Kasım Yılı: 1 Sayı: 7 Fiyatı: 3000 TL. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

BASKILAR VE İDAMLAR MÜCADELENİN ÖNÜNE GEÇEMEZ

Özal'ın "Teröristlere yaşam hakkı tanımayacağız." demeçleriyle demokrasi-
cilik oyununun örtüsü kaldırıldı. Aksu, "Özal işareti verdi." derken, Keçeciler
de, "Teröristlerin idamını Meclis'e getireceğiz." diyerek işaretin alındığını gös-
termekte gecikmedi.

"Halkımıza yeni bir savaş açılıyor." dememizin üzerinden fazla bir zaman
geçmedi. Bugün tüm gelişmeler, ABD emperyalizminin çıkarlarını daha fazla
savunabilmek için siyasi iktidarın halkımıza ilan ettiği savaşla birlikte demok-
rasicilik maskesini de hızla yüzünden sıyırdığını gösteriyor.

Her gün dernekler basılıyor, kapatılıyor, onlarca insan sudan gerekçelerle
gözültüne alınarak işkence görüyor. Yoksul halkın oturduğu, devrimci, sol po-
tansiyelin yüksek olduğu mahalleler gece yarısı kuşatılarak operasyonlar dü-
zenleniyor. Grev yasaklarının, adım başı yapılan arama-taramaların yanı sıra,
en basit demokratik hak isteme eylemleri bile cop, işkence, gözülti ve tutukla-
malarla karşılık buluyor. İğneden ipliğe her şeyin, sadece son bir ay içinde
yüzde 100'ü aşkın zam gördüğü ülkemizde, memura yüzde 15'lik zam verece-
ğini açıklayan iktidarın, toplumsal muhalefetin en geri düzeyde ifade edilme-
sine bile tahammülü yok. Onlar vurgunculuktan, ülkenin zenginliklerini yağ-
malamaktan, halkı iliğine kadar sömürmekten başka bir şey düşünmüyorlar.
Hak aramak suç ilan ediliyor. Haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıkanlar baskılar-

la karşı karşıya kalıyor, "terörist" ilan ediliyorlar. Hak ve özgürlükler rafa kaldı-
rılıyor. Hak arama eylemleri "terörizm" sayılıyor. Siyasi iktidar, "Bağımsızlık,
demokrasi ve sosyalizm mücadelesini durdurun, 'istikrar', 'huzur' ve 'güven'
ortamını sarsmayın, hak aramayın, emperyalist savaşa karşı çıkmayın, örgüt-
lenmeyin, mücadelenizi yükseltmeyin, yoksa 'elimin altında tuttuğum devrim-
cileri asarım.'" diyor.

12 Eylül'lü günler özlemle anılıyor. 1984 Ağustos'unda, Evren'in, "Asmayıp
da besleyecek miyiz?" sözlerinin ardından, hızla sayıları artırılan idam sehpa-
larına şimdi de yenileri eklenmek isteniyor. Halk, örgütsüzleştirilmek, sindiril-
mek, hakkını arayamaz hale getirilmek ve susturulmak isteniyor. Bütün bunlar
için de her şeyin sütlüman olması gerekiyor.

On yıl önce Evren kesin konuşuyordu. "Bir daha 12 Eylül öncesi olaylar va-
şanmasın diye her türlü tedbiri aldık." diyordu. Bir daha direnişler, boykoular,
grevler, hak arama eylemleri olmayacaktı. Bir de şu cezaevlerinde direnen,
teslim olmayan "teröristler" olmasaydı... Onlar çıban başıydılar. On yıl sonra
bugün, kurulan düşler birer birer yıkılmaya, alınan tedbirler işe yaramaz hale
gelmeye başlayınca, oligarşi 12 Eylül günlerini geri getirmek istiyor.

Siyasi iktidar, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını daha iyi savu-
nabilmek için, savaş çıkırtkanlığı ve kışkırtıcılığı yapıyor. Halka yeni bir savaş

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:12/17 Sıhhiye
Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Aslım İşhanı No:9/408 Kat:4
Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İşhanı No: 3
Elazığ Bürosu: 1 Harput Cad. Korkmaz İşhanı Kat:2 P: 24
Eskişehir Bürosu: Sakarya Cad. Kanatlı İşhanı Kat:1 No:110
İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak
Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı Kat:2 No:233
Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat:5
Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. İnönü Cad. Kat:2
Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kat:4 No:121-122
Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhaniye Geçidi Kefeli Yusuf İşhanı No:10 Kat:6
Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda
Basel Bürosu: Pfeffinger str.594053 Basel İsviçre
Franfurt Bürosu: Mainzerland Str. 147 6000 Frankfurt a.m. 1 Almanya
Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere
Paris Bürosu: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris

Fiyatı: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: 13.5 FF. İsviçre: 4 SF Hollanda: 5 FL
İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 33000 TL, 1 Yıllık 66000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 45 DM, 1 Yıllık 90 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Aksaray Şubesi-1002300 951718

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülten ŞEŞEN
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar KOPAN
Baskı: Serler Matbaacılık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı
No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

açıyor. Savaş hali ilanının, olağanüstü hali yaygınlaştırmanın, sıkıyönetim ilan etmenin hazırlıklarını yapıyor. Terör edebiyatından, provokasyonlardan medet umuyor. Oligarşinin "terörizm" demagojisi, kendi yüzünü gizlemek isteyen bir suçlunun tavrına benziyor.

Evet, ülkemizde gerçekten de dizginsiz bir terör yaşıyor.

Kim bunlar? Kimler terörist?

12 Mart'lı günlerin, Ziverbey işkence köşkünün sorumluları, "çalışanları" kimler?

1977 1 Mayıs'ında 34 emekçinin ölümüyle, yüzlerce devrimci, ilerici, yurtsever ve demokratın yaralanmasıyla sonuçlanan provokasyonların düzenleyicisi kimler?

12 Eylül sonrasında, Ülkeyi açık cezaevine çevirenler, yüz binlerce insanı işkenceden geçirenler, onlarcasını katledenler kimler?

Bugün her türlü yasal mücadeleyi yasaklayan, izinli mitinglere bile cop ve kurşunlarla saklıranlar kimler?

Ana karnındaki 2,5 aylık çocuğu işkenceyle düşürenler kimler?..

Daha onlarcası bir çırpıda ekleniverecek bu örnekleri, faşizm on yıllardır hiç durmadan sürdürüyor. Yetmiyor, tüm bunların yanına MİT ve kontrgerilla gibi örgütlerin adlarının karıştığı, Aksoy, Emeç, Dursun, Üçok gibi ilerici, laik, aydınları hedef alan cinayetler ekleniyor. "Terörizm" demagojisiyle halkın mücadelesi boğulmak, yeni salkınlara zemin hazırlanmak isteniyor. Siyasi iktidar, işçi grevlerinin, memur direnişlerinin, gençliğin ve emekçi halk kesimlerinin kitlesel direnişlerinin gündeme geldiği, devrimci mücadelenin adım adım gelişmeye başladığı günümüzde, halkın iktidara karşı muhalefetini bastırmak için, panik ve telaş içinde yeni baskı tedbirlerine başvururken, devrimcilerin idamını da gündeme getirmek istiyor. Devrimciler ve halk idam korkusuyla engellenmek isteniyor.

Siyasi iktidar, bakanlar, milletvekilleri, "Terörü önlemek için daha sert tedbirler alacağız ve ibratlı alem olsun diye de, terörist çetelerin elimizde bulunan idam cezası almış üyelerini idam edeceğiz." diyecek kadar pervasızlaşıyorlar. "Demokrasiyi", parlamentoyu hangi dönem işlerine nasıl geliyorsa öyle kullanarak gerçek yüzlerini gösteriyorlar. Kırılan kalemlerin, kurulan darağaçlarının altına linza atmak için sabırsızlanıyorlar. Terör demagojisiyle geride kalan eş, çocuk edebiyatı yapanlar, işkence gören, darağaçlarına yollanmaya çalışılan insanların da eş ve çocukları olduğunu unutuyorlar.

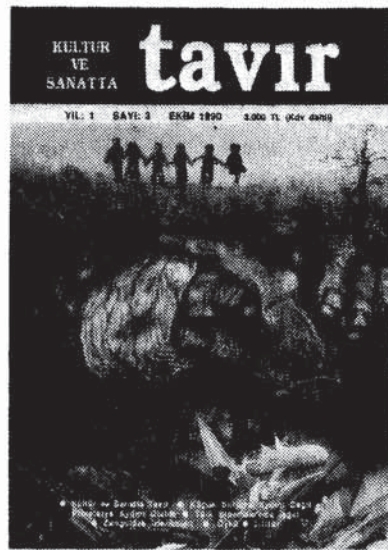
12 Mart'ta da idam sehpaları kurulmuştu, 12 Eylül sonrasında da, hatta da-

Tutsak Aileleri Emperyalist Savaşta Hayır Komitesi siyasi iktidarı bastı ve idam politikasına karşı Bayrampaşa Cezaevi önünde yaptığı basın açıklamasında "Biz tutsak aileleri, evlatlarımızın kurtulmasına izin vermeyeceğiz. Onların başını pazarlık konusu yapanların yakasını bırakmayacağız." dedi.

ha öncelerinde de... O zamanlar da terör denmiş, can güvenliği denmiş, anarşi denmiş ve toplumsal muhalefet bastırılmak istenmişti. Aradan on yıllar geçti. Ne toplumsal muhalefet bastırılabilirdi, ne halkın hak arayışı eylemlerinin önüne geçilebilirdi, ne devrimci mücadele durdurulabilirdi, ne de devrimcilere baş eğdirilebilirdi. Devrimciler idam sehpaalarında boyun eğmediler, yenilmediler; "günteri geldiğinde" idam sehpaalarında direnme, inançlarını haykırma geleneğini yarattılar. Yıllar önce ters tepen, toplumsal muhalefet ve devrimci mücadele için hiçbir zaman "caydırıcı" olamayan darağaçları, bundan sonra da bu "görevini" yerine getiremeyecektir.

Dün ip boynundayken sloganlar atan devrimciler, bugün de "Sözünüzün eriyeniz bizleri asın. Yaşamımız idam sehpalarda noktalse da, bu halk için onu da seve seve yapacağımızdan kimsenin kuşkuğu olmasın. Sizler de, kıldığınız kalemle, kurduğunuz darağaçların, hesabını vermeye hazır mısınız?" diyorlar. ★

$$4\text{C}_2\text{H}_6 + 13\text{O}_2 \rightarrow 8\text{CO}_2 + 10\text{H}_2\text{O}$$

NEDEN İSTANBUL?

Emekçi sınıf ve tabakaların kendi talepleri doğrultusunda hareketlendiği ve hak arayışlarına yöneldiği, devrimci mücadelenin hız ve ivme kazandığı yeni bir süreç girilirken, oligarşinin sözcükleri "terör" ve "anarşi" ekolbiyatına daha çok sarılmaya başladılar. Her türlü haklı talep, hak arama eylemi, "terörizm" adına bastırılmaya, emekçi sınıflar, kapitalizmin kendilerine dayattığı katlanılmaz yaşam koşullarına ses çıkarmamaya, sömürü ve talan düzenini bir "kader" olarak kabul etmeye zorlanıyorlar.

(.....), zaten uzun zamandan beri, Olağanüstü Hal kapsamında, her türlü baskı ve terörün meşru sayıldığı bir savaş alanı haline getirilmiş durumda () () mücadele sinli bastırmak için, hemen her türlü yol meşru görüyor. Üst üste çıkarılan "kararnemelerle bu bölgede sansür ve sürgünü yasallaştıran iktidar, en son olarak insan haklarını da resmen askıya aldı. () halkına ve yurt severlerine yönelik terör, bütün gözlerden uzak, sessiz sedasız sürdürülüyor. Köyler boşaltılıyor, yakılıyor, sürgünler tüm hızıyla devam ediyor.

Oligarşi aldığı önlemlerle, (....) sorununu lokalize ettiğini ve genelde "istikrar" sağladığını düşünürken, devrimcilerin siyasi arenada yeniden etkin bir güç haline gelmeye başlamasından ve devrimci halk muhalefatinin ülke genelinde gelişmesinden ve yükselme sürecine girmesinden haklı olarak endişe duyuyor, panik ve telaşa kapılıyor. Bu yüzden, öncelikle İstanbul olmak üzere, zamanla tüm ülkeyi kapsayabilecek yeni tedbirlere başvurma hazırlıklarını yapıyor.

Devrimci eylemlerin ve kitlelerin hak arama eylemlerinin yoğunluk kazandığı kent olma özelliğiyle İstanbul, oligarşinin çeşitli kesimlerinin sözcüklerince "kanunsuz şehir", "anarşi kenti" ilan edildi. Kimileri daha da ileri giderek, 1800'li yılların Teksas'ına benzetiyorlar bu kenti. Kentin emniyet kadrosu yenilendi. Polis'in 400 yeni araçla takviye edileceği ve sayısının mevcut sayının iki katına çıkarılacağı açıklandı. "Anarşi" ve "terör"ü önleme demagogisiyle halk muhalefetine ve devrimci örgütlere yönelik bir terör kampanyasına hazırlık yapıyor. Eğer bir sonuç elde edi-

lemezse, Olağanüstü Hal ya da Sıkıyönetim gibi daha ileri önlemlere başvurulabileceği söyleniyor.

Oligarşinin, İstanbul'u bu şekilde öne çıkarması kuşkusuz nedensiz değil. İstanbul, her şeyden önce bir çelişkiler kentidir. Zenginlikle yoksulluğun, sefaletle sefaletin bu denli iç içe olduğu az kent vardır dünyada. İş arayan, umut arayan, gelecek arayan, köyünden, yerinden-yurdundan kopan insanlara kucak açmıştır İstanbul. Çarpık kapitalizmin yarattığı çarpık kentleşmenin ürünü olan tüm sorunlar ve çelişkiler en keskin şekilde bu kentte yaşanır. Kapitalizmin en gelişkin olduğu bölge olması itibarıyla, yoğun bir işçi ve emekçi nüfusu barındırır. İşsizlik, yoksulluk, evsizlik, yoğun sömürü vb. Hepsi bu kentte katbekat daha fazladır. Ülkenin nabzının burada attığını söylersek, hiç de yanlış yapmış olmayız.

Bu özellikleriyle, sınıf çatışmasının en yoğun ve en sıcak biçimleriyle bu kentte yaşanması çok doğaldır. Çelişkilerin derinliği ve çatışmanın şiddeti, ta başından beri mülca delceci bir kimlik kazandırmıştır İstanbul'a. Hemen her dönemde toplumsal muhalefetin beşiği olmuştur bu kent. Bugün, ülke nüfusunun yaklaşık 1/6'sının yaşadığı İstanbul, yoğun işçi sınıfı, yaygın gecekonducuları, radikal bir geleneğe sahip gençliği ve hayli kabarık memur kitleleriyle ülkemizin en büyük emekçi kentidir. İşçi direnişlerinin en görkemlileri bu kentte yaşanmıştır. 15-16 Haziran'lar, Demirdöküm ve Profilo direnişleri, MESS'e karşı direnişler, yaygın grevler ve direnişler, 1 Mayıs kitle gösterileri ve daha niceleri... hepsi bu kentte gerçekleşmiştir. Büyük gecekondu direnişlerine tanık olmuştur bu kent. 12 Eylül öncesinde, birçok gecekondu mahallesi birer direniş mevziine dönüşmüştür. Oligarşinin "kurtarılmış bölgeler" diye isimlendirdiği bu yerlere, polis özel önlemler almadan giremezdi. Toplumsal muhalefetin her alanda hızla yükseldiği 12 Eylül öncesinde, memur eylemliliği açısından da en yaygın ve etkili eylemler bu kentte gerçekleşti. Gençliğin mücadelesi denince akla ilk gelen İstanbul oldu hep. 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde anti-faşist, anti-empyrist gençlik eylemleri en

yoğun ve en görkemli şekliyle bu kentte yaşandı. On binlerce genç yürüdü İstanbul sokaklarında. Sayısız boykot ve işgale tanık oldu üniversiteleri. Yoğun bir emekçi potansiyeline ve derin çelişkilere sahip bu kentte, devrimci mücadele de daha sert ve keskin bir çizgide gelişti. Sivil faşist teröre ve devlet terörüne karşı, devrimci eylemlerin beşiği oldu İstanbul kenti. Gerici bir köşe yazarı İstanbul halkına lanet okudu köşesinden; devrimci hareketin çağrısı ve çabasıyla tüm İstanbul esnafı kepenkleri kapattı diye.

Oligarşi, İstanbul'u, devrimci mücadele ve halk muhalefatinin en hızlı ve en keskin biçimleriyle ortaya çıktığı ve geliştiği kent olması nedeniyle, hep "anarşi şehri" olarak görmüştür. Faşist cuntalar eliyle bu muhalefetin ezilmesi ve halkın sindirilmesi, emekçilerin yeniden ayağa kalkmalarına engel olamamıştır. Bugün İstanbul halkı, işçisiyle, memuruyla, gecekonducusuyla, gençliğiyle toplumsal muhalefetin yine başını çekiyor, hakkını arıyor, sömürüye ve baskıya karşı çıkıyor; oligarşiye "yeter artık" diyor. Ve yine bugün, halkın devrimci bir alternatifi var. Devrimci adalet, 12 Eylül işkencecilerinden, cellatlarından, halka ve devrimcilere zulmedenlerden hesap soruyor.

Oligarşi, İstanbul'un toplumsal yükselişe öncülük eden ve tüm ülkeyi etkileyen bir kent olma özelliğini dikkate alarak, bu gelişmeyi engellenecek çare bulmaya çalışıyor. Halk muhalefatinin tüm ülkeye yayılarak etkin bir güç haline gelmesi ve iktidarı tehdit etmesinden endişe duyuyor. İstanbul'un "kanunsuz şehir" ilan edilmesinin nedeni budur. Amaç, her türlü baskıcı tedbir meşru gösterecek bir izlenim yaratmaktır. Olağanüstü Hal ya da Sıkıyönetim uygulaması için -kimisi açmazlar olmakla birlikte- meşruiyet kazanmaktır.

Son dönemde, bir kısım laik aydınlarla yönelik cinayetler de bu kapsamda ele alınmalıdır. Bizzat devlet örgütleri tarafından veya desteğiyle gerçekleşen bu cinayetler, hem toplumda korku havasını sürekli kılma ya hem de bu cinayetler etrafında "terörizm" yaygarası koparak devrimci eylemleri bulanıklaştırma, halk

muhalefatinin ve devrimci mücadelenin "terörizm" önleme" adına ezilmesi hedefini güdüyor. Oligarşi, devrimci mücadelenin gelişmesi ve yaygınlaşmasından, her gün daha çok sayıda emekçinin kendi talepleri doğrultusunda mücadeleye atılmasından, devrimci eylemlerin hız ve ivme kazanması ve daha geniş kesimleri etkilemeye başlamasından ciddi bir korku duyuyor. Dahası, Özal iktidarının halka karşı açtığı savaş, bir iç savaşa dönüşebilir ve bu oligarşinin sonunu getirebilir. "Terörizmin yeniden hortladığı" üzerine geliştirilen edebiyat ve İstanbul'un öne çıkarılması, telaş içinde tedbirler almaya yönelmesi, duyulan bu korkunun yansımasıdır.

İdamların yeniden gündeme getirilmesi de aynı anlayışın ürünüdür. Özal iktidarı, idamlar konusunda ortaya koyduğu yaklaşımla, tutsak devrimcileri sınıf mücadelesinin bastırılması amacına yönelik bir rehin olarak elinde tuttuğunu, kimsenin reddedemeyeceği bir yalınlıkla ortaya koymuştur. Hemen her kesimin -burjuva muhalefetin bile- tepkisini çeken bu politik tutumun, gözleri oligarşiden icazet dlenmekten kör olmuş kesimlerin, bir parça olsun sınıf gerçeğini kavramalarına yardımcı olmasını dileriz.

İdamların yeniden gündeme getirilmesi, oligarşinin zorda kaldığında her türlü yola başvurmaktan kaçınmayacağına bir göstergesi niteliği taşımakla beraber, iktidarın bugün için idamları gerçekleştirmeye yönelmesi zayıf bir ihtimalkir. Kamunun nabzını yoklamak ve silahlı mücadelede ısrar eden devrimci örgütleri tehdit amacı taşıyan bu açıklamalar, gerçeğe dönüşecek olsa bile, devrimciler için asla caydırıcı olamayacaktır. Başta Özal olmak üzere, Akbulut, Keçeciler ve diğer ANAP kurmayları bilmelidirler ki, devrimciler, idam sehpasında kendi sandalyelerine kendileri tekme vuraabilecek inanç ve cesarete sahiptirler. Bunu 12 Mart'ın, 12 Eylül'ün idam sehpalanında defalarca kanıtladılar. Ama devrimcilerin idam hükümünü onaylayan ve infaz edenler de, kendi idam hükümlerini vermiş olduklarını bilerek, aynı inanç ve cesareti gösterebilecekler midir? Merak ediyoruz. ★

HOŞ GELDİN BAY MEHMET AĞAR

Burasi İstanbul Bay Ağar. Sen de tanırsın. Bu kentte milyonlarca emekçi yaşar. İşçidir, memurdur, esnafıdır, yaşamını çalışarak kazanan insanlardır bunlar. Birçoğu çalışacak bir işe bile sahip değildir, işsizdir; "taşı toprağı altındır" diye, yerinden-yurdundan kopup gelmiştir buraya. Başını sokacak damı yoktur, yoksuldur, açlık çeker.

Burada kimsesiz çocuklar köprü altlarında büyür, çöplüklerde beslenir. Okul çağına gelmiş emekçi çocukları okula gidemez, okuma-yazmayı öğrenmeden çalışmayı öğrenirler. Gençleri bekleyen umutlu yarınlar değil, kahvehane köşeleridir. Kadınlar boğaz tokluğuna bedenlerini satmak zorunda kalırlar. Kapitalizmin tüm vahşiliğini, acımasızlığını, insana değer vermeyen niteliğini çok daha açık biçimde görmek mümkündür bu kentte.

Bir başka yüzü daha vardır bu kentin. Tekeller, tefeciler, devlet bürokratları, polis ve mafya iç içe geçmiştir burada. Halkın zenginliklerini gasp ederek, emeğini sömürerek günlerini gün ederler. Sömürü ve soygun düzeninin sürmesi için ne gerekirse onu yaparlar. Rüşvet, haraç, zorbalık, işkence, cinayet, katliam... her şey fazlasıyla vardır burada.

Siz, bu düzen aynen sürsün diye atadınız bu kente Bay Ağar. Egemenler adına "kahyalık" yapacak, emekçi kanı akıtacak, hakkını arayanı zorla susturacaksınız; göreviniz ve üstlendiğiniz misyon budur Bay Ağar. Size başarılar diliyoruz.

Ama dikkat edin Bay Ağar. Bu kent nicelerini gördü. Kimler geldi, kimler geçti bu kentten biliyor musun? Hepsini de astı kesti, vurdu kırdı, peki ama sonuç ne oldu? Emekçiler hakları için mücadele vermekten, devrimciler hesap sormaktan vazgeçti mi?

İstanbul halkı size teslim olmayacak Bay Ağar. İktidarın tüm olanaklarını seferber edeceksiniz biliyoruz. Ama emekçileri, devrimcileri terörle sindirip susturamayacaksınız. İşçiler grevlere, direnişlere, memurlar haklı eylemlerine siz geldiniz diye son vermeyecek, yoksul geçekondur halkı evini yıktırmaya razı olmayacak, gençlik "Demokratik Üniversite" isteminden, YÖK sultasına karşı mücadeleden vazgeçmeyecek!

"Terörü" önleme adına Özal iktidarı İstanbul'a tayin etti sizi Bay Ağar. Soruyoruz, hangi terörü önleyeceksiniz siz? Terörü uygulayan bizzat siz değil misiniz? İşkence emrini veren, insanları sokak ortasında kurşunlatan, gece yarısı evlerine baskın yaptıran siz değil misiniz? İstanbul halkı sizi çok iyi tanıyor Bay Ağar. Bunu unutmayın.

Bu kentte halk polisi sevmeyiz; çünkü polis demek, terör demektir, işkence demektir, cop demektir, halka eziyet demektir. Mafya ile kol kola olma, haraç alma demektir. Her ne kadar gazetelerde tefrika edilen açıklamalarınızda, bu gerçeği bildiğinizi ve değiştirmeyi hedeflediğinizi söylüyor olsanız da, bunu başaramazsınız Bay Ağar. Çünkü siz de bu çarkın bir parçasısınız; misyonunuz ve göreviniz, halka ve devrimcilere terör uygulamaktır. Ve siz, yıllardır bu işi gönüllü yapan birisiniz. Kendinizi halka "şirin" gösterme çabanız, "işkenceci" kimliğinizi gizlemeye yetmeyecektir.

Evet, M.Ağar... Siz İstanbul'u, İstanbul halkı sizi tanıyor. Elinizde devletin tüm olanakları, emrinizde bir polis ordusu var. 400 yeni araç ve 10 binden fazla yeni polisle takviye ediliyorsunuz. Bütün bunlarla eskisinden farklı ne yapacaksınız? Emrinizdeki polislerden, hangi anlayışla, hangi ücretle özveri bekliyorsunuz? Vatan-millet adına, devlet adına demeye kalkmayın. Çünkü, devletin işi biteni bir kenara fırlatıp attığını onlardan daha iyi hiç kimse bilmez. 12 Eylül, yüz binlerce insana işkence yaptı, binlercesini zindanlara doldurdu, devrimcileri astı-kesti, kurşunladı; ama onlar bugün yine meydanlarda, devrimci adalet yine işliyor. Peki işkencecilere, devrimci katillerine ne oldu? Devlet onları koruyabiliyor mu?

Şöyle bir düşünün Bay Ağar. Kaç emniyet müdürü, kaç sıkıyönetim komutanı, kaç polis şefi geldi geçti bu kentten? Ve şimdi neredeler? Onların, işkence yaptıkları devrimcilere bile, "Beni dışarda görsen ne yaparsın?" diye sorduklarını, kendilerini en güçlü gördükleri anda bile korkularını dışa vurmaktan kaçınmadıklarını unutmayın!

Bay M.Ağar! İşçisiyle, memuruyla, geçekonduda yaşayanıyla, kadını-erkeğiyle, genci-yaşlıyla İstanbul'un milyonlarca emekçisi sizi bekliyor. Devrimciler sizi bekliyor. Sizin baskı ve terörünüzü, işkence ve katliamlarınızı karşılamaya hazırız. Ama unutmayın ki, sömürü ve zulme karşı çıkarılanın, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele edenlerin de kendilerini savunacak silahları var.

İstanbul halkı polis terörüne teslim olmayacak! ★

Özel İktidarının yükselen toplumsal muhalefet karşısında sarıdığı idam cezasına karşı Devrimci Mücadele Avukatları'nın İdamlara Hayır diyerek gönderdikleri basın açıklamasını kısaltarak yayınlıyoruz.

(...)

Yükselen toplumsal muhalefet karşısında egemenler, şiddetin dozajını artırma, ellerinde rehin tuttukları "idamlıkları" halk güçlerine karşı pazarlık konusu yapma yöntemlerine başvur-maktadırlar.

Daha dün, "İdam cezalarını kaldırıyoruz.", "141-142'yi kaldırıyoruz." derlerken, "Çağdaş ve müreffeh Türkiye" demagojileriyle "şirin" görünmeye çalışırken; toplumun tüm kesimlerinin karşı çıktığı haksız bir savaşın eşliğinde, maskelerini nasıl indirdiklerine tanık oluyoruz. Irak'ı rehineler politikasından dolayı en sert biçimde eleştiren, insan hakları savunuculuğuna soyunanların, Iraklı çocukları sütsüz, mamasız bırakıp açlıktan ölüme terk etmekte sakınca görmemeleri, ülkesinde yükselen toplumsal muhalefetin diyetini cezaevlerinde rehin tuttukları idam mahkumu siyasi tutsaklara ödetmek istemelerinin, cevaplarını hukuk kuralları ve insan hakları içinde aramak boş bir uğraş olacaktır.

Siyasi iktidar, iktidarını korumak için hiçbir yasa, kural, insani değer tanımıyor çünkü! Bu nedenle, hukuka ve insan haklarına sahip çıkan herkesin, ucu halk güçlerine yöneltilmiş bu idam politikasına karşı tavrı alması, "İDAMLARA HAYIR!" sloganını yükseltmesi, bu hukuk ve insanlık dışı politikaların boşa çıkarılması için mücadeleye omuz vermesi zorunluluktur, insan olmanın gereğidir. ★

DEVRİMCİ MÜCADELEDE AVUKATLAR

Kamuoyunda çeşitli nedenlerle dile getirilen aşağıdaki konuya ilişkin Devrimci Sol imzasıyla dergimize gönderilen bir yazıda şunlar...

"Muhtarlar, kahvehane sahipleri ve işletmecileri, esnaflar!

Egemen sınıfların MİT, polis gibi baskı ve istihbarat örgütleri halkın hak arama eylemleri ve devrimci mücadelesi geliştikçe yeni yollara başvurmaktan kaçınmıyor. Son günlerde, eskiye oranla daha yoğun şekilde polisin halkın toplu olarak gelip gittiği yerlerde bulunan insanlarımızı çeşitli yollara başvurarak muhbirliğe zorladığını biliyoruz. Polis, sizden devrimcileri ihbar etmenizi bekliyor.

Polisin siz muhtarlar ve kahvecilerle toplantılar yapmasının, tek tek konuşmasının amacı, sizi devrimcilere karşı bir istihbarat örgütü gibi kullanmaktır. Sizi halk düşmanı yapmaktır.

Devrimcileri ve hakkını arayan insanları ihbar etmenin, polise vermenin, bizi sömürenlerin, işkence edenlerin, ülkemizi savaşa sürükleyenlerin yanında yer almak olduğunu unutmayın. İhbarcılık yaparak alınıza ömür boyu taşıyacağınız bir kara leke sürmeyin.

Kahvehane sahipleri, işletmeciler ve esnaflar!

Polisin size "Muhbirlik yapmazsanız ruhsatınızı iptal ederiz, çalışmanıza izin vermeyiz, sık sık ceza yazdınız, hatta karakola çekeriz." demesinden korkup boyun eğmeyin. Polisin siz esnaflara neler yaptığını, sizi nasıl tehdit ettiğini kamuoyuna açıklayın.

Sizler, geçimini çalışarak kazanan emekçilersiniz. Emekçi insanlar, başka emekçileri ihbar ederek bundan yarar sağlamayı düşünmez, düşünmemelidir. Hele ihbarcılık gibi şerefsizce bir yola başvurarak kendine çıkar sağlamayı düşünmek, birakalım kötü bir davranış olmasını, bir alçaklıktır. Belki bazı devrimcileri, çevresinde halk mücadelesine önderlik eden ilerici ve yurtsever insanları ihbar ederek geçici bazı çıkarlar sağlayabilir. Ama bazı küçük çıkarlar için insanın şerefini beş paralık etmesinden, halk düşmanı olarak damgalanmasından daha kötü bir şey olabilir mi? Yaptığı öğrenildiğinde insan çevresine hangi yüzle bakar, çevresindeki insanlar ona nasıl güvenir? Bunları düşünmek gerekir.

Bugün esnaflar devletin aldığı yüksek vergilerin, aracının, büyük tüccarın baskısı altında eziliyor. Hayat pahalılığı işçilerimizi, memurlarımızı olduğu gibi esnaflarımızın da belini bük-tü. Bunun için tüm emekçiler işçisiyle, memuruyla, yoksul köylüsüyle, esnafla birleşmek ve mücadele etmek zorundayız. Egemen güçlerin halkı birbirine kırdırma, birbirini ihbar et-tirme oyununu bozmalıyız. Onların kokuşmuş düzeni ayakta kalsın diye kendi sınıf kardeşle-rimizi ihbar ederek kişiliksizleşmeyelim, şerefimizi lekelenmeyelim.

Muhtarlar!

Siz o yören insanları, kendilerini ihbar edesiniz diye sizi oraya seçmedi. Muhtarlık yaptığınız mahallede kadın-erkek, genç-yaşlı, on binlerce, yüz binlerce insan yaşıyor. Sizin göreviniz onları ihbar etmek değil, korumaktır. Onlara zarar gelmesini engellemektir. Polisle işbirliği yapmak, devrimci ve ilerici insanları polise bildirmek, o insanları işkenceye yollamak-tır, hapislerde cürütmektir ve belki de öldürmektir. Bunu asla unutmayın! Polisin sizi muh-bir haline getirmesine karşı çıkmaz ve işbirliği yaparsanız, muhtar olmaktan çıkar devletin polis gücü haline gelirsiniz.

Tüm muhtarları, kahvehane sahipleri ve işletmecilerini, esnafları uyarıyoruz!

Devrimcileri, hakkını arayan insanları ihbar etmeyin! İhbarcılık alçakça ve şerefsizce bir davranıştır. Devrimciler, bu kokuşmuş, adaletsiz düzene karşı mücadele ederken, önlere-nin engelleri aşmak zorundadırlar. Halkın mücadelesini geliştirmenin başka yolu yoktur. Bunun için devletin, MİT, polis gibi baskı ve terör örgütlerine karşı da gerekeni yapmaktan kaçınmayacaklardır. İHBARCILIĞIN CEZASI ÖLÜMDÜR.

ANAP iktidarı, 15-16 yaşındaki gençlerimizi, kadınlarımızı bile muhbirliğe zorluyor. İnsan-ların kumar, içki gibi alışkanlıkları kullanarak, işsizlikten ve parasızlıktan bunalmış gençle-rimizi para ve iş vaadiyle kandırarak muhbir yapmak istiyor. Buna engel olmak onurlu her insanın görevidir.

Muhtarlar ve esnaflar!

Oligarşinin yanında değil, halkın ve devrimcilerin yanında yer alın!

İhbarcı olmayın! Polisin baskılarına boyun eğmeyin, gerçekleri açıklayın! İhbarcıları teş-hir edin ve uyarın! ★

söyleniyordu.

Siyasi tutsakların yaşamaları üzerine idamlarla, ölüm hücreleriyle oyun oynamaya kalkın Keçeciler ve Sungurlu'ya siyasi tutsakların yazdıkları açık mektupları yayınıyoruz.

Sayın KEÇECİLER,

Yaklaşık bir hafta önce Konya'da yaptığınız basın toplantısında, mensubu olduğunuz faşist ANAP iktidarının; gelişen toplumsal muhalefeti, yükselen devrimci mücadeleyi durduramamasının çaresizliği içinde TBMM'de bekleyen idam cezalarını infaz etme karar aldığını tehditkar bir üslupla açıkladınız.

Çaresizliğinizin, acizliğinizin bir sonucu olan bu gözdağı verme yaklaşımının ve ardından atacağınız adımların bizleri ilgilendiren fazlaca bir yanı yok. Tehditkar açıklamalarınızdan sonra, açıklamalarınız doğrultusunda adımlar atıp atmayacağınız esas olarak sizlerin sorunu. Bizler Devrimci Sol Tutsakları, yürüttüğümüz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşının yüceliğinin, bu yüce savaşta zaferle taçlandırabilmek için ölüm dahil birçok bedeli ödemek gerektiğinin bilincinde olan Marksist-Leninistleriz. Tutsak düşmeden önceki süreçte, faşist pusularda, polis kuşatmalarında defalarca ölümle yüz yüze geldik. Tutsak düşüğümüzde, 12 Eylül'ün işkence tezgahlarında ölüm sürekli yanı başımızdaydı. 12 Eylül'ün göstermelik mahkemelerinde yargılanıp idam cezalarına çarptırıldığımız günden bugüne geçen 8-9 yıllık süreçte de siyasi rehine olarak ölümle beraber yaşıyoruz.

(...)

Sayın Keçeciler,

(...)

İçine düştüğünüz panik ve korku nedir? Neden bu kadar çabuk telaşlanıp korkuya kapıldınız? Daha ne oldu ki?

Şunu açık olarak ifade edelim ki, henüz yolun başındayız.

(...)

Sözünü ettiğimiz bu gelişimin önüne geçmenin mümkün olmadığını bilmenizi isteriz.

(...)

Sayın Keçeciler,

Bugün MİT ile, Kontrgerilla ile, gerici-faşist örgütlenmeler ile gerçekleştirdiğiniz provokasyon eylemleriyle (M.Aksoy, Ç.Emeç, T.Dursun, B.Üçök'un katledilmeleri vb.) gelişen toplumsal muhalefeti, örgütümüz Devrimci Sol'un hedeflerini açık olarak seçerek sürdürdüğünü silahlı mücadeleyi bulanıklığa sokmaya çalışıyorsunuz. Buna gücünüzün yetmediğini görünce de estirdiğiniz faşist devlet terörünü daha da yoğunlaştırmak amacıyla hazırlıklar yapıyorsunuz. Kamuoyuna ve halk kitlelerine gözdağı veriyorsunuz.

Kimi korkutacağınızı sanıyorsunuz? Korku duvarını aşmış biz Devrimci Sol Tutsaklarını tehdit etmekle ne kadar gülünç bir duruma düştüğünüzün farkında mısınız?

(...)

Tutsak düşmeden önceki mücadelemizde düşürüldüğümüz faşist pusularda, polis kuşatmalarında yüreğimiz ve elimiz bir kez olsun titremedi. Tutsak düşüğümüzde maruz bırakıldığımız vahşi işkencelerde bir kez olsun elaman dilemeyi aklımızdan geçirmedik. Siyasi rehine olarak tutulduğumuz 8-9 yıllık süreçte defalarca allanıp pullanıp karşımıza dikilen, pişmanlık getirme tekliflerine, özel mesajlara bir kez olsun dönüp bakma ihtiyacını hissetmedik. (...)

Tüm bu gerçekler ortada dururken, tehditlerinizden sonuç alabileceğinizi düşünmekte ısrarlı iseniz hiç tereddüt etmeyin. Kanun hükmünde kararname çıkarıldığınız gibi, kendinize uygun yol ve yöntemler bularak dosyalarınızı ele alın ve onaylayın. Evet, varsa gücünüz, varsa kendinize güveniniz hiç durmayın... Hemen adımlarınızı atın.

Bu yönde atacağınız adımları sabırsızlıkla bekliyoruz. Çünkü haklılığımızdan, meşruluğumuzdan, davamıza olan inancımızdan aldığımız güçle sizleri idam sehpalarında da yeneceğiz. Bizlerin idam sehpalarında katledilmelerinden sonra da örgütümüz Devrimci Sol'un yürüteceği amansız sınıf kavgasında da yeneceğiz. Bundan hiç kuşku duymuyoruz. HAKLI OLAN BİZİZ, KAZANACAK OLAN DA BİZİZ! ★

16.10.1990

Baki ALTIN
A.Fazıl ÖZDEMİR
Teslim KOÇ
Fikret AŞICIOĞLU

Sadettin GÜVEN
İ.Yalçın ARIKAN
Hasan ERDEMLİ
Cemal İŞMARCI

Harun KARTAL
Celalettin CAN
Fethi ÖZÜN
Ahmet ERHAN

Ali Osman KÖSE
Mehmet UÇAROĞLU
Seyit ÇUBUK
Fevzi İŞİK

Sayın SUGURLU,

İnşa ettiğiniz "modern" zindanlarda bugüne kadar yüzlerce insan sakat kaldı. Onlarcası yaşamını yitirdi. Ve halkın en değerli evlatları, cezaevlerinin sağlıksız koşullarında baskı politikaları altında çürütülmeye bugün de devam ediyor. Sorumluluğunuz, halka karşı yaptıklarınız, işlediğiniz suçlar gün geçtikçe büyümektedir.

Daha dün bakanlığınız önünde tutsak yakınlarını coplattığınızı, yerlerde sürüklediğinizi, onlara kapınızı kapalı tuttuğunuzu hiç kimse unutmadı.

Baskı, yasak ve saldırı politikalarına karşı haklarını arayan, bunun için açlık grevi yapan binlerce tutsak için "Ölmek istiyorlarsa ölsünler.", "Açlık grevi ideolojiktir." vb. deyişleriniz unutulmadı, unutulmayacak.

(...)

Ülkemizde son on yıldır siyasi tutsaklara karşı kullanılmamış hiçbir yöntem kalmadı. Yasaklardan tutulma da en iğrenç işkencelere kadar fiziki, psikolojik her tür araç kullanıldı. Tabii bunlar yapılırken akıl hocalarından da yararlanıldı. Paul Henze'nin, CIA'nın reçeteleri, psikologlar, Turan Hil'ler, Ayhan Songar'lar hep bu koronun içinde oldular. Tutsakları inançsızlaştırma ve kimliklerine yabancılaştırmanın adına rehabilitasyon dediniz.

Ve bunun mimarları arasında en yetkililerden biri olarak siz de vardınız. Siyasi tutsaklar ölüm oruçlarında (İstanbul'da Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M.Fatih Öktülmüş, Hasan Telci; Diyarbakır'da Kemal Pir, M.Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek ve yine sizin döneminizde Diyarbakır'da açlık grevinde Mehmet Emin Yavuz... vd.) ölümler bahasına bu saldırılarınızı göğüslediler. Tutsak aileleri, demokrat güçler tüm bu saldırılara kayıtsız kalmadı, tutsakların yanında oldu.

12 Eylül yıllarının cezaevlerindeki azgın terörünü, tek tip elbise saldırısını, 1 Ağustos Genelgesi ile gelen saldırı dalgasını hatırlayın ve unutmayın; "BAŞARAMADINIZ, BAŞARAMAYACAKSINIZ" demiştik. Yinelıyoruz: BAŞARAMADINIZ, BAŞARAMAYACAKSINIZ!

(...)

Türkiye cezaevlerinden on yıldır ders almıyorsanız, Eskişehir gibi, tutsakları diri diri gömeceğiniz, bitkisel yaşama mahkum etmeyi tasarladığınız yerler çözüm olacak diyorsanız, başınızı kaldırıp "modernlik"te sizinkinden daha ileri olan başka zindanlara bakın. Ve onların çözüm olup olmadıklarını görün...

(...)

Sayın Sungurlu,

Tarih öğreticidir. Öğretici olduğu kadar da çıkarılacak derslerle doludur. Ders almanız için dünyanın işkencecilerine bakmanız yeterlidir. Cunta yıllarının en hızlı işkencecileri bugün neredeler ve ne yapıyorlar? Görün ve ders çıkarın deriz.

(...)

Yıllardır teslim alamadığınız, inançsızlaştıramadığınız, halka ihanet ettiremediğiniz devrimci tutsakları, yeni zindanınızda "yola getireceğinizi" sanıyorsunuz.

Yanıyorsunuz. Ve hep yanıldınız. En modern zindanlarınız, darağaçlarınız, baskı ve işkenceleriniz, pişmanlık yasalarınız yetmedi, bu "modern zindan"ınız da yetmeyecek.

(...)

Siz hangi planları yaparsanız yapın, biz tüm saldırılarınızı göğüslemeye hazırız. Bu saldırılarınız bir kez daha ülke cezaevlerindeki güçlü direniş dalgasına, ailelerin tutsakların yanında olmasına ve demokrat kamuoyunun haklı tepkisine çarpacaktır.

Evet Sayın Sungurlu, DEVRİMCİ SOL Tutsakları olarak diyoruz ki; biz bedel ödemeye hazırız. Peki ya siz? ★

16.10.1990

Bayrampaşa Cezaevi'nden

DEVRİMCİ SOL Tutsakları Adına Mehmet DOĞAN

POLİSLER İŞKENCEDE ÖZGÜR OLACAK

Hamdî Ardali devir teslim töreninde "Siyasi şube timlerinin korunması ve mahkemeye verilmesi izninin bakanlığa bağlı olması için çalıştık. Bu da yakında kabul edilecek. Bakanlığın izni olmadan polis mahkemeye verilemeyecek." derken işkencecilerle müjdeyi veriyordu.

Siyasi şube timleri şimdi işkenceye daha özgür olacaktı.

Siyasi şubenin işkencecileri yıllardır dört yanıyordu. Göstermelik de olsa, devletin ara sıra içlerinden bir-ikisini yargı önüne çıkarması bile onlar için huzursuzluk kaynağıydı. Ara sıra bir-ikisinin işkencelerin gizlenmesi için kurban edilmesi de olmasaydı ne kadar rahat olacaktı. Özgürce "Yok iz kalmış." "Yok ölür-

müş." demeden insanları askıya asacaklar, manyetonun kokunu korkusuzca çevirebileceklerdi. O zaman giderek güçlenen, düzen için tehlikeli olmaya başlayan, devleti tehdit eden "teröristlere" bak nasıl da dersini vereceklerdi. Onları mücadelelerinden nasıl da caydıracaktı.

12 Eylül'de böyle olmamış mıydı? Sonsuz gözaltında tutma günlerinde ne kadar da rahattılar. Ne kadar fazla işkence yaparlarsa, ne kadar fazla "örgüt çökertirlerse" o ölçüde sırtları sıvazlanıyor, ödüllendiriliyordu. Şimdi de o günleri anıyorlardı.

Siyasi iktidarı halka savaş açtığı, 12 Eylül günlerini geri getirmek için her yola başvurduğu bu süreçte, işkencecileri, işkenceciye özgür bırakmayıp da ne yapacaktı?

İçişleri Bakanlığı'nın yeni müsteşarı Hamdi Ardali'nin "Rahat olun, artık resmen dokunulmazlık kazanacaksınız." derken müjdelediği buydu.

Bu yasa da halka açılan savaşın bir parçasıydı ve daha fazla işkence anlamına geliyordu.

Hangi düzenin halka daha fazla işkence yaparak, terör estirerek ayakta kaldığı görülmüştür. Halka açılan savaş, daha fazla terör, idamlar ve daha fazla işkence yapması için işkencecilerle sunduğu güvence de devrimci mücadelenin önüne geçemeyecek, halkın adaletinin yerini bulmasını engelleyemeyecektir. ★

"Hiçbir Devrimci Tutsak İdamlar Konusundaki Beklentinizin Gerçekleşmesine İzin Vermeyecektir"

Aşağıda, Devrimci Sol tutsaklarından 4 idam hükmünün "Kamuoyuna" başlıklı açıklamalarını yayınıyoruz.

KAMUOYUNA

Yıllardır demokrasi manevralarıyla halkı oyalayan ANAP, emekçi halkımıza zam, zulüm, işkence ve sefaletten başka bir şey vermedi. 12 Eylül ruhu ile donatılmış ANAP, bugüne kadar egemen sınıfların iyi bir savunucusu olduğunu, yarattığı holding zenginleri ile de gösterdi. ANAP'ın iktidarda kalmasında çıkan olanlar vardı ama bu asla halk olmadı.

12 Eylül'ün sivil görünümü devamcısı olan ANAP iktidarı, körfez krizini fırsat bilerek halka topyekün saldırıya geçmiştir. Dikkatleri körfez üzerinde toplayan ANAP, halkı acımasızca sömürmeye devam etmektedir. Siyasi iktidar, emperyalistlerin çıkarları, petrol şeyhlerinin sadaka olarak verecekleri bir avuç dolar için halkımızı pis bir savaşa, haksız bir savaşa sürüklemektedir.

Demokrasiden söz eden ANAP, "Savaşa Hayır!" diyen çocukları bile gözaltına almakta, lise öğrencilerini en acımasız işkencelerden geçirip cezaevlerine doldurmaktadır. Savaşın hazırlıkları tüm hızıyla sürerken, halkımız bu cenderenin dişlileri altında işsizlikle, sefaletle, iktidarın keyfiyetiyle sınırlı, anti-demokratik, faşist uygulamalarla boğuşup durmaktadır.

Emekçi halkımız, yıllar sonra da olsa, üzerinden ölü toprağını atmakta, hakları için örgütlenip mücadele etmeye çabalamaktadır. (...) yükselişi ve halkın mücadelede yer alması ile birlikte, örgütümüzün sürece müdahale ederek, işkencecileri cezalandırması oligarşinin korkusunu artırmıştır.

Egemen sınıflar, mücadeleyi bastırmak, hedef şaşırtmak, devrimci eylemlere duyulan sempatiyi dağıtmak amacıyla kaos ve kargaşa yaratacak eylemler örgütlemeye başladılar. Nitekim, bilim ve düşün adamlarının, gazetecilerin, Muammer Aksoy'ların, Çetin Emeç'lerin, Bahriye Üçok'ların, Turan Dursun'ların katledilmeleri bunun ifadesi olmuştur.

Egemen sınıflar, bu faşist katliamlar ile korku toplumu, hak aramayan, sessiz bir toplum amaçlamaktadırlar. Yaratmaya çalıştıkları tablo budur. "Anarşi ve terör" edebiyatının arkasında bu hesaplar yatmaktadır.

Oligarşi, bir yandan faşist terörü boyutlandırırken, diğer yandan da halk muhalefetine, devrimci mücadeleye karşı, elinde bulundurduğu REHİNE'leri, devrimci tutsakları koz olarak kullanmak istemektedir. O koz İDAM'lardır.

Bizler, Devrimci Sol davasından idam almış, idam cezası bekleyen devrimci tutsaklar olarak diyoruz ki:

Sınıflar mücadelesinin zorlu olduğunu biliyoruz. Bu mücadelede onlarca yoldaşımız şehit oldu. Ve bu kavga sürdükçe, daha çok şehit vereceğiz. Kimilerimiz bir sokakta, kimilerimiz bir dağ başında, kimilerimiz ise idam sehpasında katledileceğiz.

Bizler bu mücadele içine girerken, vurulacağımızı, tutsak düşeceğimizi, idamlar alacağımızı ve asılacağımızı biliyorduk. Biliyoruz. İdam cezası almış olsak da, asılsak da, haklı davamız bugün binlerce insan tarafından omuzlanmıştır. Mücadeleyi ne idamlar, ne de baskılar durdurabilir.

O nedenle, idam cezalarından korkmuyoruz. Bugüne kadar da korkmadık. Yargıçlar idam cezaları vermek için nasıl yanıtlarsa, nasıl kalem kırdırsa, oligarşinin uşakları da vakit geçirmeksizin formaliteleri tamamlayarak bizleri asabilirler.

Bizler, bugüne kadar kimseden af dilemedik, bun-

dan sonra da dilemeyeceğiz. Ucunda ölüm de olsa, sehpa da olsa, son sözlerimiz hep, "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz! Yaşasın Devrimci Sol!" olacaktır.

Unutmayın! Rehin mantığınız ters tepecektir. İdam cezaları, bizleri sehpalarda katletmek kimseyi korkutamayacaktır. Hele bu idamlar sonrası, faşist cellatların, işkencecilerin, halk düşmanlarının rahat nefes alacaklarını sananlar yanılıyorlar.

Bugün idam cezalarını savunan Özal'lar, Keçeciler unutmasın: Devrimciler idamlarla susturulamaz! Devrimci mücadele idamlarla durdurulamaz! Ellerindeki bu silah ters tepecektir.

Devrimci-demokrat muhalefete, devrimci örgütlere karşı koz olarak kullanılmaya çalışılan İDAM cezaları, genelde mücadeleyi, özelde ise örgütümüzün mücadelesini engelleyemez. Kuşkusuz ki, her biri bir değer ifade eden örgütümüzün tutsak üyeleri, idam sehpalarının bilincindedir. Hiçbir Devrimci Sol tutsağı, devrimci mücadele konusunda pazarlık olmayacağını daima bilincinde olmuştur.

Bir kez daha haykırıyoruz. Özal'lara, Keçeciler'e diyoruz ki:

Eğer sözünüzün eriyerseniz, söylediklerinizi yapmalısınız. Evet, idamları savunuyorsunuz, onları onaylamalısınız da. Ancak hiçbir devrimci tutsak, idamlar konusunda beklentinizi gerçekleştirmenize izin vermeyecektir.

Bizler, idam cezalarını ertelemenizi istemiyoruz. Ve bugüne kadar yaptıklarımızın bilincinde olduk hep. Yaşamımız idam sehpasında da noktalsın, bu halk için onu da seve seve yapacağımızdan kimsenin kuşusu olmasın.

Ya sizler! Kalem kıranlar! Cellatlar! Ve oligarşinin uşakları!

Sizler de, kırıdığınız kalemlerin, kurduğunuz darağaçlarının hesabını vermeye hazır mısınız?

17.10.1990

İdam cezası almış Devrimci Sol tutsakları

Harun KARTAL, Ali Osman KÖSE, Baki ALTIN, Sadettin GÜVEN, A.Fazıl ÖZDEMİR, İ.Yalçın ARIKAN, Celalettin CAN, Mehmet UÇAROĞLU, Teslim KOÇ, Hasan EDEMLİ, Fethi ÖZÜN, Seyit ÇUBUK, Fikret AŞICI-OĞLU, C.Emel İŞNİRCİ, Ahmet ERHAN, Fevzi IŞIK

"Tüm Demokrat Kişi ve Kuruluşları İDAMLARA HAYIR Kampanyamıza Katılmaya Çağırıyoruz"

12 Eylül'ün yarattığı baskı ve terör ortamının ardından, 12 Eylül'ün sürdürücüsü olan ANAP iktidarı, ülkeyi, kendi çiftliği haline getirme çabasıyla, halka, devrimci-demokrat güçlere karşı, baskı ve katliam politikasını hiçbir zaman gündeminden eksik etmedi.

Tüm bunlara karşılık, hak arama bilinci giderek gelişmekte ve emekçi halkımız kendi hakları için örgütlenip, mücadele etmektedir.

Yıllardır, devrimci-demokrat muhalefeti baskı ve terörle susturup "çağdaş Türkiye" ve "insan hakları" demagogileriyle halkı oyalayanların, bugün artık maskesi düşmüştür.

Ülkemizi haksız savaşa sürükleyen, ABD emperyalizminin ve 3-5 işbirlikçisinin çıkarları için emekçi halkın kanını akıtmaya hazırlanan ANAP iktidarı, bunu, "SAVAŞA HAYIR" diyen çocukları dahi işkenceye alıp cezaevlerine doldurarak, halka rağmen yapmaktadır.

Bir taraftan üslerin kullanımı, ABD'nin savaş karargahı olma hazırlığı sürerken, halka karşı bir savaş başlatılmıştır.

Baskıların, anti-demokratik uygulamaların yoğunlaşmasıyla, grevlerin ertelenmesiyle, art arda yapılan zamlarla, ölüm hücreleri demek olan Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi'nin gündeme gelmesiyle, idamların gündeme gelmesiyle, halka karşı bir savaş açılmıştır.

Şimdi de on yıldır cezaevlerinde kişiliklerinden, onur-

larından, düşüncelerinden taviz vermemek için direnen, gerektiğinde ölüm oruçlarıyla, ölümü kucaklamasını bilen evlatlarımız "asılmak" isteniyor. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadelenin yükselmesi karşısında "Asanım!" tehditleri savruluyor. Baskı, korku ve yığınlık ortamının yavaş yavaş da olsa yıkılmaya başlaması işlerine gelmiyor.

Toplumsal muhalefetin bastırılması, susturulması amacıyla, bir tehdit unsuru olarak kullanılmak istenen idam cezaları evlatlarımızın üzerinde bir giyotin gibi sallandırılıyor. Bunlar daha önce de denendi. Şimdi de denemeye çalışıyorlar. Evlatlarımızı ölüm korkusuyla tehdit edebileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Bilinmelidir ki, dünyanın hiçbir yerinde devrimci-demokratik halk muhalefeti, baskılarla, katliamlarla ve bunun yasal uygulaması olan idamlarla durdurulamazdır. Mücadele bunlara rağmen yükselmiştir. Her katliam, her idam, siyasi iktidarın sonunu biraz daha yaklaştıracak, gerçek ve katliamcı yüzünü daha fazla teşhir edecektir.

"İbreti alem için asacağız." diyerek, siyasi tutsakların canlarını pazarlık konusu yapanlara soruyoruz:

Cezaevlerinde insanca yaşam, siyasi kimlik ve onurlarını korumak için ölüm oruçlarında, ölümü hücre hücre kucaklayanlar mı idamlardan korkacak, idamlar karşısında yılacaklar?

Yoksa, '89'da 1 Mayıs hakkını alma mücadelesinde verilen bir şehidin ardından, '90 1 Mayıs'ında ölümü göze alarak alanlara çıkan binlerce kişi mi idamlardan korkacak?

12 Eylül sonrası onlarca kişi idam edildi. Yüzlercesi sokaklarda, işkencelerde katledildi. 12 Eylül'ü artık 12 Eylül'cüler dahi savunamazken, 12 Eylül yargılamaları ve sonuçları ortadayken, yeni bir 12 Eylül yaşatılmak istenmektedir.

12 Eylül'de savaş hali hükümlerince, işkenceye dayalı ifadelerle yüzlerce devrimci idam cezası aldı. Bugün gelişen toplumsal muhalefetin karşısına, savaş kargaşasından yararlanarak idamların gündeme getirilmesi, 12 Eylül hukukunun uzun vadede tutsakları teslim alma ve rehin tutma mantığının sonuçlarıdır.

Daha dün, işkence sözleşmesine attığı imza ile övünen siyasi iktidar, bugün, işkenceye dayalı ifadelerle, tanıklı, sanıklı verilmiş idam cezalarının infazını istemektedir.

Bu durum, Hitler faşizminin, öldürülen her Alman askerine karşılık elindeki bir bölüm rehineyi öldürmesine benzemektedir.

Bugün yargılanması ve mahkum edilmesi gereken, 12 Eylül hukuku, 12 Eylül yargılamasıdır. Kısaca 12 Eylül'ün kendisidir.

Bizler, 12 Eylül'ün, savaş hali hükümlerince yapılan ve halen de devam eden yargılamaların, 12 Eylül adaletsizliğinin en yakın tanıkları olarak, idamlara izin vermeyeceğiz ve idamlara hayır diyoruz.

Bugün Meclis'e verilecek bir imza kampanyasıyla başlayan ve protesto yürüyüşü, el ilanları, afişleme, panel, gece gibi etkinliklerle devam edecek olan "İDAMLARA HAYIR" kampanyamıza, tüm demokrat kişi ve kuruluşları katılmaya çağırıyoruz. ★

TAYAD GENEL MERKEZİ

SAYI 7/1990

KIBRIS HALKI EMPERYALİZMİN OYUNLARINI BOZACAKTIR

Kıbrıs'ın Avrupa Topluluğu'na girme girişimleri, Kıbrıs sorununu tekrar gündeme getirdi. Uluslararası platformda Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanınan Güney Kıbrıs'ın bu girişimi, Türkiye'nin '74'teki askeri müdahalesi ile fiilen parçalanmış adada, Güney'in ve Kuzey'in birbirlerinin meşruiyetini tanımamalarıyla çelişkiler yeniden alevlendi. Türkiye ve Kıbrıs Türk Federe Devleti diye isim alan Kuzey, Güney'in AT'ye müracaatına, halen uluslararası hukuksal statüde Kıbrıs'ı temsil eden Güney'in meşruiyetini pekiştirmek anlamına geleceğinden ve Kuzey'i iyice cılızlaştıracağından, şiddetle karşı çıkıyorlar.

Ortadoğu'da emperyalist savaş manevralarının başladığı bir sırada, Türkiye'de iktidarın ABD çıkarlarını kollamak için elinden geleni yaparak kraldan çok kralcılığı sergileme gayreti göstermesinin karşılığında, oligarşi, başka bahşişlerin yanı sıra, Kıbrıs konusunda da ödüllendirilmeyi bekliyordu. Ne var ki, işbirlikçiliğin, her zaman beklenen ödülü getirmediği, emperyalizme yaranmanın kolay olmadığı bilinen bir gerçek. İktidarın sızlanmasına Bush, işbirlikçilere layık bir cevapla karşılık verdi, onları teselli etti. Türkiye'nin Ortadoğu savaş krizinde emperyalizmden yana gösterdiği hizmetler karşılığında "toplattığı olumlu puanı" kaybetmemesini söyledi, akıl öğretti. Yani, Kıbrıs'ın AT'ye girme tartışmalarında dengeli olunmasını, "hizmetinin" unutulmayacağı mesajını verdi. Toprakları bölünmüş, halk-

ları birbirine düşürülmüş adada, çözümsüz bir Kıbrıs sorunu yaratan ve bölge egemenliğini bu strateji üzerine kuran emperyalizmin vereceği başka bir mesaj da yoktur zaten.

Bugün Ortadoğu'daki emperyalist çıkar kollama hesaplarına paralel olarak, Türkiye'de de bir savaş ortamı tırmandırırken, hemen yanı başımızdaki Kıbrıs, bir "müdahale" savaşının kime, neyi kazandırdığını, kimden, neyi götürdüğünü ve emperyalizmin hesaplarını gösteren bir örnek olarak duruyor karşımızda.

Adı "barış" diye süslenen '74 işgal hareketinin amacı neydi? Ortaya çıkardığı sonuç, Türkiye ve Kıbrıs halkları açısından: Emperyalizm hiçbir zaman Ortadoğu'nun eşliğinde, Akdeniz'de bağımsız-demokratik bir Kıbrıs adasından yana olmadı. Tıpkı, Ortadoğu'da ve dünyanın başka yörelerinde olduğu gibi, İngiliz emperyalizminin miras bıraktığı böl-parçala-yönet politikasına sıkıca bağlı kaldı. Füzeleri Ortadoğu ve Akdeniz'e dönük Agratur, Dikelya İngiliz üslerinin yerleştiği bu adada, iki halk arasında -yoksa bile- düşmanlık yarattı, kırım ve katliamları daima besledi, büyüttü. Türkiye ve Yunanistan'a, garantörlük adına, bu düşmanlığın kışkırtıcı oyuncularını rolü verildi.

1960'ta Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri uzayıp giden, sözümona "Kıbrıs sorununun çözümü" senaryosu içinde, emperyalizm tarafından altyapısı

hazırlanan, Türkiye ve Yunanistan faşizmi eliyle uygulanan, '63, '67 ve '74 saldırıları ile bu düşmanlık, böl-yönet taktiği tırmandırıldı ve nihayet, '74'te fiilen bölünme başarıldı. Sonuç, Kıbrıs sorununun çıkmaza girişi ve çözümsüzlük... İki taraf gericiliği için çözüm tam da bu idi ve öyle de oldu.

Bugün, birbirlerine hiç de gericiliğin beslediği kadar düşmanlık beslemeyen Kıbrıs'ın iki halkı mı kazandı?

Bağımsız-demokratik, egemen bir Kıbrıs Cumhuriyeti çözümünden uzaklaştırıldılar. Aynı köyde, aynı sokakta, kapı komşusu olarak yaşayanlar, halkların gerçekten kardeşliğine karşı, düşmanlığın öncüsü, çünkü 'garantör' hamilerinin, şimdiki gardiyanlarının vesayeti altına girdiler. Emperyalizm tarafından bölündüler, güçsüz düşürüldüler. Bölünmüş, işgal edilmiş, yaralı bir Kıbrıs ortaya çıktı. Pek çoğu mallarını, mülklerini kaybettiler. Ganimet, mal-mülk-toprak Türkiye'li veya yerli savaş zenginlerinin eline geçti. Savaş, peşi sıra onlara enflasyonu, pahalılığı, spekülasyonu, karaborsayı, eskiden hemen hemen yok denecek kadar az olan hırsızlık, cinayet ve tecavüz gibi suçları, kukla iktidarlara, gerici-faşist örgütlenmeleri, alışkın oldukları nispi demokratik yaşam biçimlerine, haklarına saldırıları, dünyadan tecrit olmayı, kısaca emperyalizme çifte bağımlılığı ve ezilmeyi getirdi.

Şimdi hortlanmış, aldatılmış ve Türkiye'ye karşı güvensiz, hoşnutsuz bir halk var ortada.

Emperyalizmin dayattığı "çözümlerin" halklar arasındaki sorunları çözemeyeceği, aksine çözümsüzlük demek olduğu açıktır. Kıbrıs Kıbrıslılara aittir. O halde, her iki halk, kendi sorunlarını kendileri çözeceklerdir. Ve Kıbrıs'ta çözüm, adada yaşayan Rum ve Türk, her iki halkın kardeşçe dayanışmasıyla, emperyalizmden bağımsız, kukla ve gerici iktidarlardan, işgallerden arınmış, demokratik bir halk iktidarı demektir.

Emperyalizm ve oligarşinin çıkar hesaplarıyla tezgahlanan savaşların, halkımıza felaketten ve kayıplardan başka bir şey getirmeyeceğine küçük çaplı bir örnektir Kıbrıs savaşı.

Bugün ABD'nin jandarma yamaklığına soyunanların binlerce, hatta yüz binlerce erin kanını gözden çıkararak, yüksek perdeden kahramanlık edebiyatı yaptıklarını unutmamalıyız. Haritada yerini bile bilmedikleri Kore'ye gönderilen erlerden sağ dönen olmadıklarını unutamayız. Yeni bir jandarma yamaklığı karşısında şimdiden krediler, ticaret anlaşmaları, ucuz petrol, fantomlar ve yüksek bahşiş sözleri koparan işbirlikçi sınıflar, halkımıza bir kez daha "gidenin gelmediği" Yemen türkülleri söyletmek istiyorlar. Kendileri ve çocukları yüksek kârlarla kasalarını doldururken, halkın evlatlarının yüz binlercesinin kanları ve onları bekleyen eziyet ve felaketlerin tepesinde kadeh kaldırmaya hazırlanıyorlar.

Varsın Kıbrıs sorunu gibi sorunlar, çelişkiler yumağı olarak sürsün, emperyalizmin bundan şikayeti yoktur. Halkların dikkatini bağımsızlık ve sosyalizm davasından uzaklaştırmak, birbirlerine düşürmek ve fırsatını bulduğunda boğazlamak, emperyalizmin barbarlık tarihinin bugün de süren yaşam stratejisidir. Bu stratejinin saldırı araçları, içinde yaşadığımız yıllarda son derece arttı. Ulusal bağımsızlık ve sosyalizm davasını yürüten halkların tepesinde açık işgal, abluka ve kanla boğma tehdidi sallıyor. ★

Emperyalizm Halkların Katledilmesine Göz Yuman Halklara İhanet Eden Gorbaçov'u ÖDÜLLENDİRİYOR

Emperyalist-kapitalist dünya, Gorbaçov'a ödülleri en büyüğünü layık gördü. Bu yılki Nobel Barış Ödülü Gorbaçov'a verildi.

Gorbaçov'un çoktan hak ettiği bu ödül, emperyalizm Gorbaçov'dan tamamen emin olana kadar sahibini bekledi. Artık zamanı gelmiş, Nobel Barış Ödülü adayı, emperyalizmin çizdiği sınırlar içine girmişti.

Kapitalist reçeteleri, perestroyka ve glasnost adı altında uygulamaya koyan ve emperyalizmle her konuda uzlaşarak, halklara ve devrimlere yüz çeviren Gorbaçov, bu ödülü hak edecek şekilde, kapitalizmin basamaklarını hızla tırmanıyordu. Sosyalist altyapıyı kökten ortadan kaldırarak Şatalin programını uygulama aşamasına gelince, sonra, ABD'nin Ortadoğu'da imparatorluğunu sürdürmesine açık çek sunarak, halklara ihaneti sevgiyle ve ödülün kapısını aralamıştı.

Gorbaçov, Şatalin programını temel alarak, 500 günde adım adım sosyalizmin temel direklerinden mer-

kezi planlamayı tamamen ortadan kaldırarak, pazar ekonomisine geçişi öngörmüş, sosyalist mülkiyetten, halkın mülkiyetinden özel mülkiyete geçmeyi uygulamaya koymuştu. Kısacası, 500 günde kapitalist restorasyonu tamamlamayı, kağıt üzerinde de olsa, taahhüt etmişti. Partinin öncülüğünden vazgeçmişti, çok partiliğin, parti içi çok kanatlılığın, çok sesliliğin yolunu açmış, partiyi içten çürütmeye ve yozlaştırmaya, burjuva partilerine dönüştürmeye başlamıştı. Ülkenin adından sosyalizm sözcüğünü bile çıkarma aşamasına gelinmişti.

Glasnost ve perestroykanın karşı-devrimci rüzgarlarıyla, Doğu Avrupa'da sosyalizmin yıkılışını hazırlanmış, emperyalizmle anlaşarak, Romanya'da karşı-devrimci darbeye yol vermiş, Demokratik Almanya'yı yedi milyar marka emperyalist dünyaya satmıştı...

Emperyalist yediler zirvesinde, sosyalist Küba'ya ekonomik ve askeri yardımın kesilmesi karşılığı, kredi musluklarının açılacağı söylendiğinde, "Küba'ya yardım yavaş yavaş keseceğiz." diye cevap veren, Küba'yı

emperyalist komplolara terk eden de Gorbaçov yönetmiydi.

ABD emperyalizminin, Nikaragua'da her türlü satın alma, hile, şantaj ve ablukayla seçimi kazanmasına ve devrimi aşağıya indirmesine, Panama işgaline, Filipinler'de isyan ve ayaklanmaya, Liberya'ya vatandaşları koruma kılıfı altında asker çıkarmasına yine Gorbaçov yönetimi göz yummuştu. Ortadoğu'da izlediği politikayla da, halklara ihanetin son örneğini vermişti. Ona göre, Irak Kuveyt'i ilhak etmekle barışa ihanet etmişti... Suudi Arabistan sınırına asker yığarak, Suudi Arabistan'ın toprak bütünlüğünü ve bağımsızlığını tehdit ediyordu. Bush, Suudi Arabistan'ı korumak için körfeze asker yollamaktan başka ne yapabiliyordu... Bir daha böyle şeyler olmaması için, Irak dersini almalıydı. Bunun için KGB, CIA ile işbirliğine hazır... Sovyetler Birliği, Birleşmiş Milletler'den karar çıkartılarak Irak'a yapılacak askeri bir müdahaleyi de onaylıyordu.

Emperyalizmin, 70 yıldır her türlü kirliliğe başvurarak, iç savaş çıkartarak, kuşatma altında her şeyden yoksun bırakarak, Nazi işgalini yaşatarak, demir perde çekip soğuk savaş açarak, her türlü yalan ve demagojiye dayalı ideolojik-politik saldırılarla yapamadığı Marksist-Leninist ilke ve değerleri yok etmeyi, sosyalizmi kapitalizme geri döndürmeyi, Gorbaçov şimdi başarmaya başlamıştı.

Emperyalizm böyle bir müttefikini ödülleri en büyüğüne layık görmeyecekti de ne yapacaktı...

Sovyetler Birliği'nde, kapitalizmin daha hızlı restorasyonu ve dünyadaki devrim ateşlerinin söndürülmesi, halklara ihanetin sürdürülmesi için, Gorbaçov'a bundan daha iyi ödül verilemezdi... ★

AVRUPA STANDARTI MI?

ÖLÜM HÜCRELERİ MI?

Özal iktidarı, savaş çılgınlıkları arasında, uzun zamandır hazırlıklarını yaptığı ve açmak için uygun koşulları gözlediği, tek kişilik hücre tipi cezaevlerinin ilkinin Eskişehir'de açarak, devrimci tutsaklara yönelik yeni bir saldırıya girişiyor.

Kuşkusuz, devrimci tutsaklara yönelik bu saldırı, ülkemizi Ortadoğu halklarına karşı savaşa sürüklemeye çalışan siyasi iktidarın, bunu bahane ederek emekçi halklarımıza karşı başlattığı saldırılardan ayrı değil, onun bir parçası.

Bir yandan grevler ertelenirken, diğer yandan memurlardan köylülere, tüm halkı etkileyen yeni baskı yasaları, uygulamalar ve zamlar birbirini kovalıyor. DKÖ'ler üzerinde baskılar yoğunlaşıyor. (...)

Evet, Özal iktidarı halklarımıza karşı bir savaş başlatmış durumda.

İşte böylesi bir ortamda gündeme geliyor devrimci tutsaklara yönelik yeni saldırılar.

Kuşkusuz, tek kişilik hücre tipi cezaevlerini oluşturma düşüncesi, salt Ortadoğu'daki savaşla ilgili değil. Çok daha önceleri oluşturulan bir düşünce ve esas olarak da oligarşinin siyasi tutsakları teslim alma, boyun eğdirmeye, kişiliğisizleştirme programının bir devamı. Ama bugün gelinen noktada, bunun gündeme getirilmesinin, açılışındaki zamanlamanın önemli bir nedeni, Ortadoğu'daki savaş krizidir. Bu noktada amaçlanan, olası bir savaş durumunda, cezaevlerinin muhalefet odakları olmaktan çıkarılması, baskı ve işkencenin dizginsizce uygulanabilmesinin zemininin hazırlanmasıdır.

Oligarşinin 12 Eylül'den bu yana, siyasi tutsaklara yönelik politikası herkes tarafından açıkça biliniyor. Bugün Özal iktidarınca uygulamaya konmaya çalışılan ve deneme aşamasında olan, "başarılı" olduğunda ülke çapında yaygınlaştırılması düşünülen tek kişilik hücre tipi cezaevleri politikası da, 12 Eylül'den bu yana sürdürülen politikadan ayrı düşünülemez.

12 Eylül'den bu yana oligarşi, ne yapıyorsa devrimci tutsaklara boyun eğdiremedi, teslim alamadı. Emperyalizmin uzmanlarınca oluşturulan "rehabilitasyon" programları, devrimci tutsakların direnişleri karşısında bir bir işlevsiz kaldı, uygulanamaz duruma getirildi. Ama oligarşi, siyasi tutsakları teslim alma, kişiliğisizleştirme politikasından hiçbir zaman vazgeçmedi. Her fırsatta bu politikasını değişik ambalajlarla, değişik yöntemlerle gündeme getirmeye çalıştı. Hem de emperyalizmin, bu konuda başka ülkelerde elde ettiği deneyimlerden de yararlanarak...

Tek kişilik hücre tipi cezaevleri oluşturma politikası, 1988'de NATO'nun anti-terörist komitesinde alınan kararların ülkemizde uygulanmaya konulmasından başka bir şey değildir.

1988 yılında NATO'nun anti-terörist komitesinde açıklanan karar şuydu: "Cezaevlerinde politik ilişkileri olanları izole etmek ve rehabilitasyon için acele etmeliyiz. Ya düşünce değişikliği, ya ölüm." (Bkz. Mücadele, Sayı 1)

Evet, bugün Türkiye'de deneme aşamasında olan tek kişilik hücre tipi cezaevleri tam da bu politikanın ürünüdür.

Politik izolasyonun içeriği, kısaca, devrimci tutsakların cezaevlerindeki örgütsel çalışmalarının engellenmesi, örgütsel bağlardan koparılması, cezaevlerinde her türden örgütlenmenin yok edilmesi, cezaevlerinin dışındaki sınıf mücadelesine, sıcak mücadeleye hazırlanmak için bir okul olmaktan çıkarılması, ailesinden yakın çevresine kadar, dışarıyla olan tüm bağlarının asgariye indirilmesi ve benzeridir.

Evet, politik izolasyondan amaç budur. Devrimcileri ilk elde yalnızlaştırmak, "birey" haline dönüştürmektir. Giderek de birey haline dönüştürülen devrimcilerin, düzen için "zararlı" olan düşüncelerini değiştirmeye yönelmek, yani teslim almak, yani boyun eğdirmek, yani devrimci kimliklerinden soyundurmaktır... Bu hedefe varmak, oligarşinin 12 Eylül'de önüne koyduğu ama bir türlü başaramadığı bir amaçtır. Bugün gündeme getirilen tek kişilik hücre tipi cezaevleri, toplu olarak direnişlerini kıramadığı, baş eğdiremediği tutsak devrimcileri, tek tek, her türden insanlık dışı uygulamayla, baskıyla, işkenceyle boyun eğdirmeye çalışmaya yöneliktir. Tek kişilik hücre tipi cezaevleri, aynı zamanda bugüne kadar devrimci tutsakların direnişleri sonucu, pratikte işlemez hale gelen cezaevleri tüzük ve yönetmeliklerinin, 1 Ağustos Genelgesi vb.'lerinin uygulanma zemini olacak, bir başka ifadeyle bugün var olan tüm hak ve olanakların toptan kaldırılması hedefleyecektir.

Tüm bunlara bütün olarak bakıldığında, tek kişilik hücre tipi cezaevleri saldırısının üst boyutlu bir saldırı olduğu görülecektir. Hem devrimci tutsakların siyasi kimliğine, siyasi etkinliklerine, hem de fiziki varlıklarına yöneliktir. Ve bu amaç, "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm." sözlerinde de çok açık bir biçimde dile getirilmiştir.

Bu çok yönlü ve kapsamlı saldırı planı, her ne pahasına olursa olsun, boşa çıkarılmalıdır. Boşa çıkarmanın yolu, her zamanki gibi direnmekten geçiyor.

Bu direniş çizgisi, yarının sorunu olarak değil, bugünden şekillendirilmesi gereken bir çizgi olarak görülmelidir. Ve bugün, direnişin ilk biçimi, ilk hedefi, Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi'nin fiili olarak açılmasını engellemeye dönük olmalıdır. Devrimci tutsaklar ve demokratik kamuoyunun tavrı, ellerimizi bağlayarak otu-

rup Eskişehir'e ilk sevklerin yapılmasını beklemek olamaz, olmamalıdır. O halde, bugünden tepkiler, tavırlar değişik biçimlerde dile getirilmeli ve bu saldırıya bugünden set çekilmelidir.

Kuşkusuz, her şeye rağmen açılabilir de Eskişehir hücreleri. Ve bu noktada da, devrimci tutsakları bekleyen, zorlu, hatta can bedeli bir direniştir. Yaşadıkları mızdan biliyoruz; can bedeli mücadeleleri göze almaksızın, sonuca ulaşmak mümkün değildir. Ve tutsaklar, gerektiği noktada bunu da göze almalıdırlar. Kuşkusuz, alacaklardır da.

Bu saldırı sadece tek kişilik hücre tipi cezaevlerine götürülecekler değil, cezaevlerindeki tüm devrimci tutsaklara yöneliktir. Eskişehir "pilot" cezaevi olarak seçilmiştir. Oligarşi, Eskişehir'de başarılı olursa, bundan böyle, tüm devrimci tutsakların tutulacakları yerler, ülke çapında yaygınlaştırılacak olan tek kişilik hücre tipi cezaevleri olacaktır. İşte bunun içindir ki, sevkler başladığında, Eskişehir dışındaki cezaevlerinde kalan tutsakların konumu, tutumu, süreç açısından belirleyici önem taşıyacaktır.

Böylesi bir noktada, diğer cezaevlerindeki tutsaklara düşen, ilk gününden son anına değin, Eskişehir'deki direnişle yan yana, omuz omuza olmaktır. Eskişehir-

deki direniş, mutlaka ve mutlaka cezaevleri genel direnişine dönüştürülmelidir.

Sorunu bu biçimde ele almama, Eskişehir direnişine şu ya da bu kadar günlük, sınırlı "destek"lerle yetinme biçimindeki anlayışlar, gerçekte sorunun ciddiyetini kavramaktan uzak bir yaklaşımdır...

Keza, bugünden somut bir direniş programı oluşturmak yerine, hele bir oradaki uygulamaları görelim şeklindeki yaklaşımlar da, süreci belirsizliğe, kaosa itecek, direnişi daha sağlıklı örgütlemenin olanaklarını daraltıracak bir yaklaşımdır. Uygulamanın niteliği, amacı bugün artık çırpıçılak ortadadır. Ve bugünden tüm devrimci tutsakları kapsayan somut bir programa sahip olmanın zorunluluğu da uygulamanın niteliği, amacı kadar açıktır.

Eskişehir'e sevklerin başlatıldığı tarih, direnişin başlangıcı olmalıdır. Ve siyasi tutsaklar, bulundukları tüm cezaevlerinde, aynı anda, eşzamanlı olarak direniş geçmelidirler. Evet, Özal iktidarının devrimci tutsaklara yönelik bu çok yönlü ve kapsamlı saldırısı ancak tüm siyasi tutsakların eşzamanlı bir direnişi ve Eskişehir'e sevk edilenlerin her ne pahasına olursa olsun, çok çeşitli direniş biçimleriyle ve de devrimci-demokrat kamuoyunun, tutsak yakınlarının, DKÖ'lerin aktif desteğiyle geri püskürtülebilir.

Tüm siyasi tutsaklar ve devrimci-demokrat kamuoyu bu bilinçle hareket etmeli, on yıllık cezaevleri mücadelesi deneyimi, can bedeli direnişler, bu süreçte de işgımız, yol göstericimiz olmalıdır. Ve olacaktır.

Devrimci tutsakların kararlılığı, dirençliliği bu saldırıya da puskürtacaktır. Oligarşiye bir-kez daha, devrimci tutsakların iradesi karşısında amaçlarına ulaşamamanın çaresizliğini yaşatacağız. ★

GAZİANTEP ÖZEL TİP CEZAEVİ'NDEN DEVRİMCİ SOL TUTSAKLARI

Burjuva basın "Emperyalist Savaşa Hayır" diyen Nermi Alkan'ın gözlerini neden bantlıyor? O, utanılacak bir şey yapmadı. Utanması gerekenler emperyalist savaşa karşı çıkanlar değil, ülkemizi haksız bir savaşa sürükleyenlerdir.

KAMUOYUNA

Ben Pendik Lisesi öğrencilerinden Nermi Alkan. İnsanlarımıza mutluluk ve adalet değil; açlık, yoksulluk ve ölüm gibi sayısız acılar getireceği kesin olan haksız bir savaşa "hayır" dediğim için gözaltına alındım, dayak ve çeşitli işkencelere maruz kaldım. Yedi gün sonra tutuklandım ve Sağmalcılar Cezaevi'ne konuldum. Yine aynı gerekçeyle okuldan atıldım.

Yaklaşık bir haftadan beri, basında benimle ilgili çıkan haberleri takip ediyorum. Şunu söylemek istiyorum ki, ben bu yazılarda başımdan geçenleri, yani gözaltına alınarak işkence görmemi ve tutuklanıp özgürlüğümün alıkonulmama neden olan fikirlerimi, düşüncelerimi bulamadım, göremedim.

Okuduğum lisenin müdürünün ihbarıyla gözaltına alınarak tutuklanmam ve okuldan uzaklaştırılmamış olmam günden güne dramatikleştirilerek, yaşımın küçüklüğü (Sa-

26

Eylül Çarşamba. Hücre kapıları açılmaya başladı. Tüm cezaevinde, yalnızca taban ve tavanda beton zemine vurulan aletlerin sesleri duyuluyor. E-1, E-2 bloğunda tutsaklar sesleri dinliyorlar solukları kesilircesine. Aramayı yapanlarda da mutlak bir sessizlik hakim. Vurdıkları yerlerden gelecek farklı bir sesin bekleyişindeler.

Ortamda çok açık bir "olağanüstülük" var. PKK'lı ve Devrimci Sol'cu tutsaklar, başından itibaren ortaklaşa emekleriyle açtıkları özgürlük yolunun, şimdilik de olsa kapanabileceğini hissediyorlar.

Çatıda toprak bulunuyor önce... Ve şimdi alt katta tünelin kapağını bulmakta sıra. Çatıdaki toprağın da, kapağın da kamuflesi -daha sonra tüm yetkililerin de ifade edeceği gibi- "mükemmel". Ama arama gerçekte olağan, rutin bir arama değil. Cezaevi gece yansıdan beri, çevre ilçelerden getirilen özel askeri birliklerce kuşatılmış. Aramayı yapan ekip de özel bir ekip, yalnızca subay ve astsubaylardan oluşuyor. Ve anlaşılıyor ki, tünel var mı yok mu sorusuna yanıt aranmıyor. Aranan yanıt, tümüyle dışımızdaki nedenlerden dolayı, varlığı bilinen-öğrenilen tünelin topraklarının ve kapağının nerede olduğu. Böylesi bir durumda bile saatler sonra bulabiliyorlar aradıklarını.

Devrimci tutsaklar üzgün ama "Bir Gün Mutlaka"nın inancını ve kararlılığını taşıyorlar yüreklerinde. Yetkililer sevinemiyor, şaşkınlık her şeyden önce ve tüneli bulmuş olmalarına karşın "yenik"ler.

Bayındırlık ve imar yetkililerinin "sağlam" raporları vardı Gaziantep Özel Tıp Cezaevi için. "Bu cezaevinde tünel kazılmaz," deniyordu raporda. Toprağın, kayanın, zeminin, duvarların, demirlerin tüm ayrıntılarını içeren bu teknik raporun hesabı katmadığı bir şey vardı: DEVRİMCİ İRADE.

Bürokratların raporu, devrimci tutsakla-

rın "Bir Gün Mutlaka" şiarında ifadesini bulan, dışardaki mücadele ateşinin ortasında bulunabilmek için özgür olmak tutkusunu içerecekti elbette.

Bakanlığından sıra gardiyanına değin herkesin "sağlam" gözüyle baktığı, "Burada olmaz" dediği özgürlük tüneline, işte bu irade, işte bu tutku yaratmıştı.

Ve bir kez daha görüldü ki, devrimci tutsakların en meşru, en doğal haklarını, özgür olma haklarını kullanmaları hiçbir koşulda engellenemez. Ve ilan ediyoruz ki, hiçbir cezaevi mimarisi, hiçbir cezaevi statüsü bunu engelleyemeyecektir de.

Kuşkusuz, mühendislerin raporu var olanın bir yanını dile getiriyordu. Devrimci tutsakları özgürlüğe ulaştıracak olan bu tünel, çok zorlu bir çalışmayı gerekli kılıyordu. Tüm enerjimizin, olanaklarımızın, günlük yaşamımızın onda odaklandığı bir çalışma... Sonsuz bir özen ve dikkatle, sırsız bir sabırla açıldı ilk kapak. Önce toprak vardı karşımızda, aletlerimiz kolayca yol aldı onun içinde. Beton bir duvar vardı karşımızda, zordu aşmak, ama o zaman "O duvar/duvarlarınız/vız gelir bize vız" dizelerine hayat vericesine açılıp geçildi o da. En sonu kayalar vardı önümüzde. En zoruydu ama o da milim milim, santim santim eriyordu iradenin, öz-

gürlük tutkusunun sıcaklığında.

Gaziantep Özel Tıp Cezaevi'ndeki tünel, kendinden öncekilerin hemen tümünden farklı özelliklere sahip olmak durumunda kalmıştı. Örneğin, bugüne değin kazılan tünellerin hemen hepsi, yerin en azından 1-2 metre altındaydı. Ama buradakinin bazı yerlerinde üstümüzdeki kalınlık 1-2 santime, evet 1-2 santime kadar düşüyordu. Zeminin yapısı bunu gerektiriyordu. "Sağlam" raporlarının dayanağı buydu. Oysa devrimci tutsaklar, üstlerindeki -üstelik her an araçların, personelin gelip geçtiği yola denk gelen bir bölümde- birkaç santimlik kalınlığın altında her gün onlarca kez sürünerek gidip geliyorlar, riskler, zorluklar onlar için yalnızca inatlarını bileyen bir unsur oluyordu. "Nasıl olmuş da çökmemiş?" diye bir kez daha şaşkınlıklarını açığa vurmaktan kaçınmıyordu "uzmanlar"! "Bu ne irade" diyorlardı. Oysa elbette yalnızca "irade" değil di söz konusu olan.

Tünelin çıkış kapağı, hemen cezaevinin bitişiğindeki bir askeri birliğin, binlerce askeri barındıran bir tugayın içine açılıyordu. Söyleyebildikleri tek şey "bu ne cesaret"ti yine. Oysa burada da sorun salt bir cesaret sorunu değildi.

Devrimci irade, devrimci cesaret ve devrimci tutsakların beceri ve yaratıcılıklarının, eylemde ustalıklarının, bütün bunların toplamının bir ürünüydü özgürlük tüneli.

Evet, sonuca ulaşamamıştık ama gerçekte bir kez daha yenmiştik onları. Bir kez daha göstermiştik, bilinçle, inançla, yaratıcılıkla yoğrulmuş devrimci iradenin üstünlüğünü ve devrimci iradenin yenilmezliğini.

Şimdi artık tünel sonrasının göğüslenmesindeydi sıra.

Fili bir operasyona fırsat vermedik. Böylesi bir hazırlık ve niyetle gelmişlerdi belki ama biz de zaten her zaman hazırlıklıydık böylesi saldırılara... Bunun ötesinde, fiili bir operasyonun dışında da, devrimci tutsakların ve cezaevi personeline yönelik baskı, gözdağı ve kısıtlamaların gündeme getirilmek isteneceği, bugüne kadarki deneyimlerin gösterdiği bir şeydi.

Soruşturmalar, ifadeler ve dava açılması bunun bir boyutuydu. Oligarşi onların insani kişiliklerinden, özelliklerinden soyunup, gerçek anlamda "zindancılık" yapmalarını istiyordu çünkü. Ve sözde tünel soruşturması onları tümüyle köleleştirmenin vesilesi yapılabildi pekala. Üstelik bazı durumlarda, tüm yetkililerin kendilerini aklamalarını sağlayacak üç beş kurban da gerekebilirdi. Oligarşinin en üst düzeyde hizmetkarlarını bile kullanarak bir kenara fırlattığı bir düzende, bir müdürün, bir gardiyanın ne değeri olabilirdi ki... Görüldü ve gösterildi ki, verilmeye ça-

lıılan gözdağının gerçek nedeni "tünel" değil, "zindancı"lık mantığıydı. Devrimci tutsaklar, eylemi, personelden hiçbir yardım almaksızın gerçekleştirmişlerdi ve bunu da açıkladılar soruşturma boyunca. Böylesi olması gerektiği açıktı onlar için.

Soruşturmanın tutsaklara yönelik yanı, hukuki olmaktan çok siyasal boyutluydu. Devrimci tutsakların en doğal, en meşru haklarından birini gölgelemeye, yargılamaya dönmüştü.

Devrimci Sol ve PKK'lı tutsakların birlikteliğiyle gerçekleştirilen eylemimiz, tünelin açığa çıktığı noktada Devrimci Sol ve PKK'lı altı tutsak tarafından üstlenildi.

Ve üstlenen, üstlenmeyen tüm yoldaşlarımız aynı şeyi yinelediler: "Fırat devrimci tutsakların en doğal haklarından biridir. Fırat girişimi devrimci bir eylemdir. Ne onu açığa çıkarmış olmanız, ne de açtığınız mahkemede verilecek cezalar, devrimci tutsakların bu haklarını ortadan kaldırmayacak ve özgürlük eylemlerini engelleyemeyecektir."

Yargılanan değil, yargılayandık yine.

Şurası açıkça bilinmelidir ki, devrimci tutsakların özgürlük hakkını engellemek, tünel ve benzeri faaliyetleri ortaya çıkarmak, devrimcilerin ve halkın asla unutmayacağı ve hiçbir "görev" gerekçesiyle açıklanamayacak bir suçtur ve elbette gerçek yargılama, halkın adaleti bunun üzerinde yükselecektir.

Baskıların diğer boyutu ise, tutsakların bugüne değin direnerek, mücadele ederek kazandıkları hakların gasp edilmesine yönelikti. Gerçekte kısıtlamalar, cezavler genelinde düşünülenlerin buraya bir yansımasıydı ve tünel yalnızca bir "bahane"ydi. Sonraki gelişmeler içinde bu, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı ve bizzat savcılıkça ifade edildi. Bu elbette, yalnızca onların kamuoyunun karşısına hep belli demagojilerle çıktığını, çıkabildiğini göstermesi bakımından önemliydi. Değilse, kısıtlamaların şu ya da bu gerekçeyle yandırılması, sonucu ve bizim tutumumuzu değiştiren bir şey değildi.

Şu anda bazı kısıtlamalar gündeme getirilmeye çalışılıyor. Kısıtlamaları kabul etmeyeceğimiz açıktır. Ve bunlara karşı tavırsız kalmayacağımız bilinmelidir. On yılın deneyimi, yapılması gerekenlere, yapılacaklara yeterince açık bir yanıt vermektedir.

Sonuç olarak, bir kez daha yineleyelim:

Baskı ve kısıtlamalara karşı vereceğimiz tek yanıt var: DİRENMEK.

Ve tüneli ortaya çıkaranlara da söyleyeceğimiz tek bir şey var: BİR GÜN MUTLAKA! ★

GAZİANTEP ÖZEL TIP CEZAEVİ'NDEN
DEVİRCİ SOL TUTSAKLARI

vaşa Hayır" dedikleri için şu anda benimle aynı yaşta olan Bilgi Fidan, Zekine Cuci ve Gönül Aslan'la birlikte kalıyorum.), ailemin şu anki durumu vs. ön plana çıkarılıyor. Ve adeta bana karşı bir acıma duygusu yaratılmak isteniyor. "Yaptığının bilincinde olmayan" ve neredeyse "af dilemeye hazır" bir görünüm verilmeye çalışılıyor.

Oysa hayır, yazılanlar, yorumlar, yapılan değişik değişiklik değerlendirmeler benim düşüncelerimi, duygulanımı anlatmıyor, anlatamıyor.

Bu nederle, kamuoyunun hakkındaki doğrulan öğrenmesini istiyor, böyle bir açıklamayı gerekli görüyorum.

Her şeyden önce, yanlış bir şey yapmadığımdan son derece eminim. Tersine, ülkesini ve insanlarını seven liseli bir genç olarak, böylesi bir savaşın getireceği sonuçları, kötülükleri anlayarak ve hissederek hareket ettim, ediyorum, edeceğim...

Savaşa karşıyım. Çünkü okuduğum okulun ileride bir karakola dönüşmesini istemiyorum. Çünkü ülkemizin topraklarında Amerika, İngiltere gibi devletlerin askerlerinin gezip, istediklerini yapmalarını ve genç insanlarımızın haksız amaçlar uğruna başka ülke insanlarıyla savaşmış olmalarını ya da öldürülmelerini kabul edemiyorum. Yine, yapılan zamlarla bugünden evlerimizde sancısını hissettiğimiz gibi halkımızın açlık ve sefaletle terk edilmesini istemiyorum. Ülkemi ve halkımı böyle bir durumda görmek, bana acı vereceği ve tüm halkla birlikte benim de geleceğimi karartacağı için, bugünden bu savaşa "hayır" diyorum.

Sonuç olarak, daha fazla suçlu aramaya gerek yok. Elbette suçlu olanlar var. Ama bunlar, ben ve benim gibi duyarlılık gösterenler, ülkesinin ve insanlarının acılarını içlerinde hissedilenler, ses çıkarılmazsa yarın daha kötü günlerin geleceğini anlayanlar değil, tersine savaş kışkırtıcılığı yapanlar, savaşa karşı olduğumuz için bizleri ihbar edenler, gözaltına alıp işkence yapanlar, tutuklayıp cezaevine koyanlar ve hatta, maalesef böyle bir savaş konusunda sessiz kalmayı tercih edenlerdir.

Gazetelerde yer alan resimlerimde gözümün bantlandığını da üzülerek görüyorum. Ben gözümün bantlanacağı utanılacak bir şey yapmadım. O bantların, asil utanması gerekenlere, insanlarımızı savaşa mahkum etmek isteyenlere takılmasını istiyorum. Eğer resmin yer alacaksa, başım dik, alnım ve gözüm açık olmalı!

Ben böyle bir savaşın vahşetine, halkımın ve diğer ülke halklarının çekeceği korkunç acılara karşı çıkmamın insanlık görevi olduğunu düşünüyor ve bunun onurunu taşıyorum. Ya beni ihbar edenler, gözaltına alıp işkence yapanlar, dahası tutuklayıp cezaevine gönderenler... Onlar hangi "onur"la yaşayacaklar? ★

22 Ekim 1990
Nermin ALKAN

SALDIRGAN ABD'NİN KUKLASI İSRAİL FİLİSTİN HALKINI KATLEDİYOR

Kudüs'te 32 Filistinlinin Siyonist güçlerce katledilmesiyle tıma-
nan olaylar, dünyanın dikkatleri-
nin Körfez krizinin yanında Filis-
tin sorunu üzerinde toplanmasını da be-
raberinde getirdi. Emperyalist savaş ha-
zırından ve emperyalizmin yarattığı ger-
ginlik, birçok sorunun olduğu gibi, intifa-
dadaki Filistin sorununun da üzerine ört-
tü. Filistin sorunu, Körfez krizinin tartış-
malar arasında çok gerilere düşmüştü.
Ancak ABD emperyalizminin kuklası İs-
rail'in Kudüs'te yaptığı katliam, Körfezde-
ki savaş krizinin yanında, Filistin sorunu-
nun Ortadoğu'nun temel sorunu olduğu
gerçeğini bir kez daha gözler önüne ser-
di.

Ortadoğu'da kurulu statükoların Sov-
yetler Birliği'nin bölgeden çekilmesiyle
yıkılması sonrasında, ABD emperyaliz-
mi, bölgede önemli mevziler kazanmış
ve kendi çıkarları doğrultusunda si-
yonizme başlamıştı. İsrail'in ve gerici
Arap rejimlerinin yanında, Sovyetler Bir-
liği'ne bağlı hareket eden Suriye gibi kü-
çük burjuva yönetimlerin ABD'nin dü-
men suyuna girmesi de emperyalist pol-
itikaların önündeki engelleri kaldırmış,
ABD emperyalizminin yolunu düzlemiştir.
Ortadoğu halklarıyla, emperyalist ve
gerici yönetimler arasındaki çelişki, Kör-
fez kriziyle birlikte kendisini iyiden iyiye
hissettirmeye başladı. İsrail, tam destek
aldığı ABD emperyalizminin yarattığı bu
fırsatı kaçırmadı... ABD'nin Körfezdeki
militarist gücünün giderek arttığı bu sü-
reçte, emperyalizmin savaş kışkırtıcılığı-
nın gündemi kaplamasından yararlanan
İsrail, saldırgan yüzünü göstererek, Filis-
tin'de intifadayı ezebilecek bir moment
yakalamıştı. Gerici Arap yönetimlerinin,
ABD emperyalizmine can havliyle sarıl-
maları, Filistin sorununu bir kenara bırak-
maları, İsrail için bulunmaz bir nimettir.
Siyonizm, Filistin sorununu, kendi plan-
larına göre, gözlerden uzak, baskı ve te-
rörünü yoğunlaştırarak çözmeye girişti...
ABD'nin bütün askeri gücünü arkasına
almıştı. Gorbaçov yönetimindeki SSCB
da, nasıl olsa iyi CIA'yla işbirliği taktikine
kadar varmıştı.

Kendi derdine düşen Arap dünyası
ise, bütün bu gelişmelere fazla ilgi
gösterecek durumda değildi. Emper-
yalizm, Ortadoğu halklarının ve Filis-
tinlilerin mücadelesinin kendi çıkarları-
na zarar vereceğini biliyor, onun için de
Siyonizmin katliam ve terörü işine geli-
yordu. Filistinlilerin katledilmesi onu
fazlaca ilgilendirmiyor, o, petrol kuyu-
larındaki çıkarlarının hesabını yapıyor-
du.

Ortadoğu'ya 200.000 askerini ve si-
lahlarının önemli bir bölümünü yığan,
ambargo ve abluka çöğükten atan ABD
emperyalizmi, İsrail'in saldırganlığı ve
katliamı konusunda kılını bile kışkırtmı-

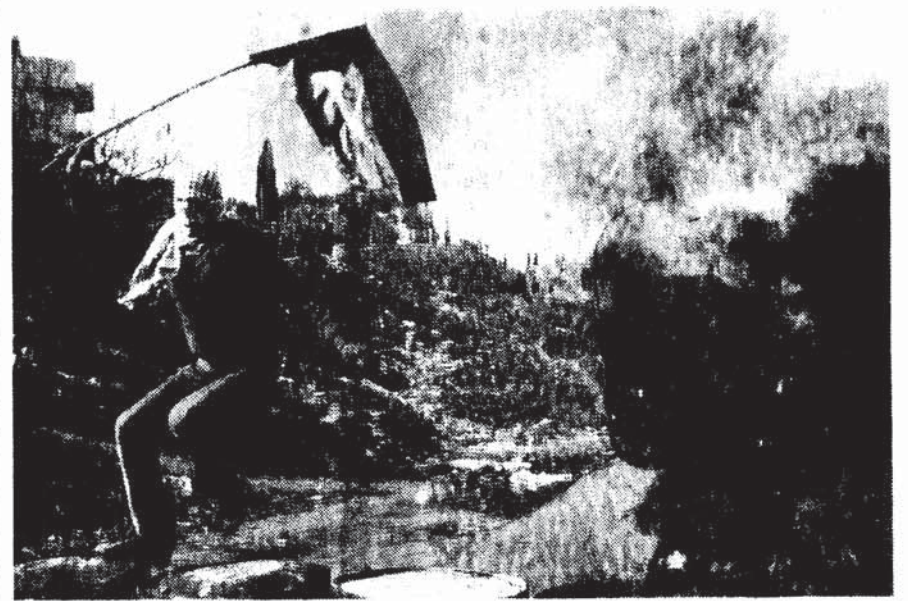
yordu. "İrak, dünya başına zarar verdi.
O halde ezilmeli, yok edilmeli." diyen
Gorbaçov ise, Kudüs katliamına karşı
gözünü kapamayı tercih ediyor ve halk-
lara ihanetini belgeliyordu. Filistin halkı
ise, bu saldırganlık karşısında intifadayı
yükseterek, kendisini dayatıyor ve
kendisi hesaba katılmadan, Ortado-
ğu'da ABD emperyalizminin ve mütte-
fiklerinin çözüme ulaşamayacağını
gösteriyordu.

Siyonizmin katliam ve terörünü besle-
yip büyüten ABD emperyalizmi, İsrail'in
Kudüs'teki "zamansız" katliamı karşın-
da zor durumda kalmıştı. Tam Irak'a sal-
dın operasyonu için politik ve askeri ha-
zırlandığı Birleşmiş Milletler kararları çer-
çevesinde tamamlama noktasındayken,
bu olay, emperyalizmin safları ve işbirlik-
çileri arasında çatılgan ortaya çıkarmış-
tı. ABD'nin saldırı planları arifesinde,
böyle bir çatlak, plan dışı bir gelişme-
di... ABD'nin saldırısına destek veren Su-
riye, Mısır hatta Suudi Arabistan bile, Ku-
düs katliamı karşısında tereddüt geçire-
rek Ortadoğu halklarının tepkisini dikke-
te almak zorunda kaldılar. Irak'a, Filis-
tin halkına ve Ortadoğu halklarına kar-
şı, İsrail'in yanında saf tutuyor görün-
mek, onların başlangıcı olabildi. ABD,
bu müttefikleri olmadan, kendi başına
saldırısı başlatmak istemiyordu. Ancak,
her şeye rağmen saldır-
maktan başka bir şey düşünmediği
noktada, müttefiklerinin bu tereddüdü-
nü giderici politik manevralar yapmak
zorundaydı. İsrail'e, görünüşte de ol-
sa tavır almak pahasına, Birleşmiş Mil-
letler'de müttefiklerini rahatlatacak bi-
çimde, İsrail'deki terörün kınanmasına
karşı çıkmadı...

ABD emperyalizminin, müttefikleri ile
arasında Filistin ve İsrail çatışmasına
bağlı gelişen çatlakları onarmak için yap-
mak zorunda kaldığı bu denişim dö-
neş İsrail'in de bir şey dediği yoktu. Ariel
Şaron'un, "Yahudilerin başkenti olan Ku-
düs, herhangi bir güvenlik konseyi kara-
rından daha geçerlidir." deyşi, ABD em-
peryalizmine olan güvenin ifadesinden
başka bir şey değildi.

ABD emperyalizmi, Körfeze taşıma-
ya devam ettiği vurucu birliklerin
200.000'li rakamları bulduğu bu aş-
mada, emperyalist savaştan başka bir
yolun kalmadığını, savaştan geriye dö-
nüşün olmadığını göstermeye çalışı-
yor. Bugün savaş için yaptığı, Filis-
tin-İsrail çatışmasının gündeme girme-
siyle birlikte, zamanlama yapmak ve
gelişmeleri biraz olsun soğutmak anla-
mını taşıyordu...

ABD'nin bütün manevra ve hesapları,
dünya kamuoyunu yolun sonundaki çö-
zümün sadece savaş olacağına inandır-
mak içindir. ABD bütün diplomatik çaba-
larını ve sorunu "politik yollardan çözme

girişimlerini" Irak'ın ambargo, abluka,
baskı ve şantajıyla Kuveyt'ten geri çekil-
mesi ve en büyük güç olarak kendini ka-
bul ettirmesi üzerine kurmuş durumda-
dır. Böyle olmadığı noktada, saldırısı
için meşruluk zeminini güçlendiriyordu.
"Bütün yollar denedik, olmadı. Askeri
müdahaleden başka yol kalmamıştı." di-
yerek Ortadoğu'daki gerici rejimleri bu-
na tamamiyle ikna edebilmek, gelecek
tepkileri savuşturmak için yapacağı baş-
ka şey de yoktur.

EMPERYALİZMİN OYUNUNU BOZACAK TEK GÜÇ, HALKLARIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİDİR

Filistin halkı, mücadelesiyle Körfez kri-
zinin örtüsünü üzerinden attı. Körfez kri-
zinin Filistin sorunuyla doğrudan bağlan-
masını ortaya koydu. Filistin sorunu çözül-
meden, ne Körfez krizi çözümlenebile-
cek, ne de Ortadoğu'da sorunlar orta-
dan kalkacaktır. Filistin halkının mücade-
lesini, bağımsız, demokratik bir Filistin
devleti kurma istemini göz önüne alma-
yan hiçbir emperyalist planın sonuç el-
de edemeyeceği tartışmasızdır. Emper-
yalizmin Ortadoğu'da imparatorluk kur-
mak için başvurduğu oyunları boza-
cak tek gücün halkların mücadelesi ol-
duğu gerçeğini, Filistin halkı, Kudüs kat-
liamına karşı aldığı tavırla bir kez daha
kanıtladı. Halkların direnme gücünün ve
mücadelesinin karşısında, emperyaliz-
min her şeyi kendi istediği gibi çö-
zümleyemeyeceğini bir kez daha göz-
ler önüne serdi. Bugün ABD emperya-
lizmini, Ortadoğu'da başlatmak üzere ol-
duğu savaştan caydırarak gücün ya da
savaş patladktan sonra, bunu ABD em-
peryalizmine pahalıya ödetecek gü-
cün, halkların birleşik ve örgütlü gücü
olduğunu yaşananları ortaya koyuyor.
ABD emperyalizminin, Ortadoğu'da en
güvendiği müttefik İsrail'i kınamak zo-
runda kalışı, halklardan duyduğu korku-
nun bir ifadesidir.

Gelinen noktada, emperyalizmin Orta-
doğu'daki hesaplarını boşa çıkarmak,
Ortadoğu halklarını boyunduruk altında
tutacak politikalarını tersyüz etmek için,
tezgahlanmak istenen emperyalist sava-
şa karşı silahlı mücadelenin sürdürülme-
sinin gerekliliği bir kez daha ortaya çıktı.
Filistin halkı, hem Ortadoğu üzerinde oy-
nanmak istenen bu oyuna karşı çıkmak
hem de intifadaya yeni soluk boruları aç-
mak için kitlesel direnişini silahlı müca-
deleyle birlikte sürdürme göreviyle karşı
karşıyadır.

SİYASİ İKTİDAR, GERİCİ ARAP REJİMLERİNİ GEZEREK SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞINA DEVAM EDİYOR

Özal, savaş çığırtkanlığına devam
ederken, çıkacak savaştan "yararlanma-
nın" hesaplarını yapıyor. Musul-Kerkük
sorunu, yeniden kamuoyunun gündemi-
ne getiriliyor... ABD gezisinde, bu sava-
şa ülkemize emperyalizm tarafından veril-
en rolü anlatmak ve bu rolü kullanarak,
gerici Arap yönetimlerinden üç-beş mil-
yon dolar ve biraz da petrol koparmak
için, şimdi de Körfez gezilerine çıkıyor.
Körfez krizinin patlak vermesinden ve
Bush'un Beyaz Saray'dan neler yapılma-
sını dikte ettirmesinden bu yana, Özal,
savaş çıkacak nakaratını dilinden düşür-
müyor. Bunu, son günlerde, "Baş tek çö-
züm değildir. Ülkemiz savaşa dayanacak
güçtedir." deyişleriyle ifade ediyor, Emper-
yalist savaş gerginliğini sürekli gündem-
de tutarak, halka açtığı savaşa da yetin-
meyip, Ortadoğu'daki rejimleri pürüz çıkar-
maları için ikna etmeye uğraşır.

Halkın savaşa karşı olan tepkisinin aç-
ığa çıkmasını önlemek istiyor. Türkiye'yle
yetinmiyor, bu politikasını Ortadoğu'ya yay-
mak için canla başla çalışıyor...

Halkların emperyalist savaşa karşı
mücadelesini engelleyebilmek için, ABD
emperyalizminin istekleri doğrultusunda
çaba gösteriyor... Gerici Arap rejimleri
aracılığıyla, Arap halklarını emperyaliz-
min haklılığına inandırmaya çalışıyor... İs-
rail'in Kudüs'te gerçekleştirdiği katliamın
Arap halkları üzerindeki etkisinin nötrali-
ze edilmesinde görev üstleniyor... Mi-
sır'dan Katar'a, Arap halklarına ABD'den
aldığı mesajları taşıyor...

Bugün gelinen noktada, "Halkların ör-
gütlü mücadelesi emperyalizmin oyunla-
rını bozacaktır" sloganının önemi daha
iyi anlaşılıyor. Emperyalist Savaşa Hayır
Komiteleri'nin işlevi ve önemi daha net
ortaya çıkıyor. Filistin halkı, Körfez krizi-
nin dikkatleri üzerine topladığı bir süreç-
te, İsrail'in baskı ve terörünü yaygınlaştı-
rmasına, intifadayı yükselterek cevap ver-
di. Katliamlar bedeli, ABD emperyalizmi-
nin oyunları karşısında hesaba katılacak
bir güç olduğunu gösterdi. Buradan,
Özal iktidarının emperyalist savaş gerili-
mi altında, halka açtığı savaşa karşı ör-
gütlenerek direnilebileceği, öyle her iste-
diğini dayatamayacağı mesajı çıkıyor.
Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri, bu
mesajı iyi değerlendirmeli, halkın emper-
yalist savaşa karşı tepkilerini daha yay-
gın ve etkin bir düzeyde açığa çıkarmak
için çalışmalıdır. ★

EKİM DEVRİMİ YENİ İNSANLARLA YAŞATILABİLİR

Ekim Devrimi'nden 73 yıl sonra bugün, SSCB'de revizyonizmin iflasına tanık oluyoruz. Sosyalizmin prestijinin, kazanımlarının hovardaca harcanarak kapitalizmin hızla restore edilmeye çalışıldığını görüyoruz. Bu karşı-devrimci rüzgar sadece SSCB'yle sınırlı kalmıyor. Gorbaçov giderek kapitalizme yönelttiği ekonomik-politik programını ve kapitalizme dönme özlemini, etkisi altındaki tüm Doğu Avrupa ülkelerine yayıyor.

SBKP'nin 1956'daki 20. Kongre'siyle birlikte yönetimi ele geçiren sağ ekonomist çizginin giderek derinleşen sağcılığı, Gorbaçov'la birlikte sosyalizme ihanete kadar vardırdı.

1956 sonrasının, sosyalizmi teknik-maddi gelişmeyle özdeş kılan, maddi refaha ve daha fazla tüketime indirgeyen, her şeyi üretici güçlerin gelişmesiyle açıklayan, sosyalist yeni insan yaratmayı, toplumda kapitalizmin alışkanlıklarından, pisliklerinden arındırılmış yeni bir ahlak, kültür ve adalet anlayışı ortaya çıkarmayı ve bunun için de proletarya kültür devriminin sürekliliğini sağlamayı, sosyalist değerleri korumayı ve zenginleştirmeyi bir yana bırakan revizyonist anlayış, bugün Gorbaçov'la birlikte kapitalizme kucak açıyor. Emperyalizm de Gorbaçov'un Sovyetler Birliği'ni kapitalizme geri döndürmedeki bu başanlı çizgisini ödüllendirmekten geri kalmıyor, Gorbaçov'u Nobel Barış Ödülü'ne layık görüyorlar...

"Evrensel Barış", "İnsanlığın Global Sorunları", "Üretici Güçlerin Sınırsız Gelişimi" teorileri adına, ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşlarına yüz çevirmekle yetinilmeyip, engel olunmaya, ihanete varacak düzeyde tavır alınmaya kadar varan bir politika izlenmeye başladı. Artık Gorbaçov'lu Sovyetler Birliği, dünyadaki bütün politik gelişmelere, emperyalizmin yedeğinde ve onunla anlaşarak tavır alıyor. Bugün, 20 milyondan fazla insanını sosyalizmin korunmasında feda eden Sovyetler Birliği'nden eser yok... Sosyalizmi savunma savaşını büyük bir irade ve kararlılıkla yürüten devrimci önderler karalanıyor. Bayraklardan orak-çekiçler çıkarılıyor. Lenin'in ve Stalin'in büstleri parçalanıyor. Sosyalizmi emperyalist kuşatma altında örgütlemeye her tarihsel dönemde başarılı adımlar atan Stalin'e yönelen saldırılar, Lenin'e aşıktan saldırmaya henüz cesareti olmayanların taktiği olarak sürüyor. Şimdi Stalin aşıldı... Hedefte olan Lenin'dir, Leninizmdir... Marksist-Leninist evrensel tezler, sosyalist ilke, değer ve kazanımlardır. Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov çizgisiyle birlikte, Ekim Devrimi'yle başlayan sosyalist kazanımlar yok etmek için artık her yola başvuruluyor.

Lenin ve Stalin döneminde, üretici güçlerin ve tekniğin hızla geliştirilmesi için, sosyalist iradenin gücüne ve bunun harekete geçirdiği milyonlarca işçinin, köylünün yaratıcılığına, bilinçli, gönüllü insan eylemine dayanılıyordu. Kolektif emek gücü, üretici güçleri geliştirmedi kaldırarak ele alınmıştı. Yeni insan, bu kolektif çalışmadaki yaratıcılık ve fedakarlıkla birlikte, yeni bir ahlak, adalet ve kültür anlayışının eseri olarak şekilleniyordu. Manevi teşvikler, sınırsız fedakarlık, kitlelerin sosyalizmi kendi düzenleri olarak sahiplenmeleri ve kolektif çalışmayla her sorunun üstesinden gelmeyi önlerine hedef koymaları, Marksizm-Leninizmin sosyalizmden sınıfsız topluma geçmede yaratanacağı önemli bir güçtü.

Bütün sömürücü toplumlardan sosya-

lizmi temelde ayıran, sömürünün olmaması gerçeği yanında, kolektif emeğin yaratıcılığının ve muazzam üretkenliğinin her şeyden önce harekete geçirilebilmesidir.

Lenin, sosyalizmin çekirdeklerini Komünist Subotnikler'de görüyordu. Lenin'e göre, yeni sosyalist insanlar, bu çalışmanın içerisinde komünist topluma giden yolu, bütün zorluklarına rağmen aşacaklardı. Lenin binlerce, on binlerce Subotnik'in örgütlenmesiyle üretici güçlerin gelişiminde büyük mesafeler kat edilmesi yanında, insanların değişiminin ve sosyalleşmesinin de hızlanacağı gerçeğinden hareket etmişti. Lenin, "Moskova'nın vassıfız işçileri ve demiryolu işçileri (...) son derece zor koşullar altında yaşayan, çalışan insanlardır. (...) Ama bu açıktan kırılan işçiler, burjuvazinin, Menşeviklerin ve sosyalist devrimcilerin kötü ni-

siyalizm Stalingrad savunmalarında korunduysa, bu başarının altında Sovyetler Birliği'nin sosyalizmin örgütlenmesinde kitlelere verdiği inisiyatifin ve kolektif emek üretkenliğinin ortaya çıkardığı muazzam güç yatar... Sovyetler Birliği'nin dünya proletaryası ve halkların nezdindeki saygınlığını, Lenin ve Stalin dönemlerindeki sosyalizmin kitlelerin omuzlarında yükselmesinde, yeni sosyalist insanların örgütlenmesinde ara-

mak gerekir. Sosyalizmin kitlelerin eseri olacağı ve kitlelerin seferber edilerek, kolektif emeklerinin yaratıcılığıyla ilerletilebileceği, insanların sosyalizmin örgütlenmesi mücadelesinde dönüşürüleceği, yeni insanların bu fedakarca, her şeyini vererek çalışma içerisinde çıkacağı noktasında Mao'nun yaklaşımı ve Marksizm-Leninizm katkılan da önemli bir yer tutar. Çin Kültür Devrimi, Komünist

yetil karşı-devrimci ajitasyonlarıyla sarılmış olarak 'Komünist Subotnikler' örgütleniyorlar. Hiçbir karşılık almaksızın, fazladan çalışıyorlar ve yorgun, acılar içinde ve kötü beslenmeden bitkin durumda olmalarına karşın emeğin üretkenliğinde dev bir artış sağlıyorlar. Bu en büyük kahramanlık değil midir? Bu ciddi bir önem taşıyan bir değişikliğin başlangıcı değil midir?" derken, bu gerçeğin altını çiziyordu.

Sosyalizmin kurulmasında Lenin'in izlediği yoldan ilerleyen Stalin de, sanayileşmeye geçişte ve tarımın kolektifleştirilmesinde muazzam bir üretim artışı sağlayan kolektif emek gücüne dayanıyordu. Sosyalizm, Sovyetler Birliği'nde Stalin döneminde işçilerin, köylülerin fedakarca kolektif emek gücü harcaması üzerine, kitlelere dayanarak, kitlelerle birlikte kurulmuştu. Beş yıllık planlar, zamanından önce, 4 yıl 3 ay gibi bir sürede tamamlanmıştı. Stehanov hareketleri, bu kolektif yaratıcılığın sosyalist insanlarda ifadesini bulması hareketiydi... Faşizmin işgali, yirmi milyon Sovyet insanının can vermesiyle kılındıysa,

Subotnikler'in Çin özgünlüğünde yeni biçimler kazanmasının bir ifadesidir.

Che Guevara'nın Sosyalizm ve İnsan'da ortaya koyduğu gibi, sosyalizmin yeni insanlar yaratmadan gelişmeyeceği ve karşı-devrime her zaman açık kapı bırakılacağı anlayışı, sosyalist devrimin sürekliliğinin sağlanmasının ve devrimin korunmasının anahtarıdır.

Emperyalist-kapitalist dünyanın, Sovyetler Birliği'ndeki ve Doğu Avrupa'daki son değişimlere bakarak, demagogik sloganlarla sosyalizmi iflas ettirmeye kalkması, bizi umutsuzluğa sevk etmemelidir. Buralarda iflas eden sosyalizm değil, sosyalizmin saptırılması ve reformizme kadar varılarak gerçek özünden koparılmış halidir. Sosyalizm, Che'nin çok açık ifade ettiği gibi, "Bir kişinin kaç kilo et yiyebileceği, yılda kaç kez plaja gidebileceği ya da aldığı ücretle dışardan ne kadar süs eşyası getirebileceği değildir. Gerçekte gerekli olan, bireyin kendini daha mükemmel hissetmesi, daha büyük bir iç zenginliğidir."

Sovyetler Birliği'nde Lenin'in Subotnikler'le yaratmaya çalıştığı bu anlayış, 1956 sonrası revizyonist çizgi tarafın-

dan ortadan kaldırılmaya başlanmış ve Gorbaçov'un parti genel sekreterliğine gelişiyle birlikte, tamamen ortadan kaldırılmıştır. Bugün Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde eksik olan, sosyalizmi gerçek anlamda ifade eden bu manevi yanlarının köretilmesi ve yok edilmesidir. Buralarda kitlelerin sosyalizmi ileri götürmek ve korumak için düşünce, irade ve mücadelelerinde somutladıkları manevi otoritesi, kitlelerin her şeylerini ortaya koyarak sosyalizmi sahiplenmeleri yoktur. Buralarda, manevi teşviklerin, sosyalizmi ilerletecek gerçek manevi değerlerin üretimi geliştirilmedi itici olması söz konusu olmaktan çoktan çıkmıştır. Her şey maddi teşvik, daha fazla kazanma ve tüketmeye indirgenmiştir. Toplumun, sosyalizmin çıkarlarından önce, herkes kendi çıkarını düşünür hale getirilmiştir. İnsanlar hep maddi yönden düşündürülerek sosyalizme yabancılaştırılmıştır.

Bugün, ideolojisi, kültürü, ahlakı ve adalet anlayışıyla ve bir bütün olarak yaşamı ve yaşam felsefesiyle kapitalizmin insanı soktuğu cendereyi parçalayarak, bencilliği, kendi çıkarlarını düşünmeyi aşmış, kolektif örgütlenme içerisinde bağımsız, yaratıcı yeteneğini zenginleştiren, sosyalizmi her şeyiyle sürdürüp sahiplen, sınıfsız toplumu kurma yolunda hiçbir güçlükten yılmayacak kararlılık ve inanca sahip ve fedakarca ilerleyen sosyalist insanlar yaratamayan sosyalizmlerin zaafı, sakat, eksik ve yanlışlarla dolu, sürekli yalpalayan ve ayakları yere sağlam basmayan sosyalizmler olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Ekonomizmin sosyalizmi kitlelere yabancılaştırdığı düşünülürse, tekeli kapitalizmin daha fazla tüketim kültürü üzerine oturtulmuş, yoz, kozmopolit ama emperyalist basın-yayın araçlarının göz boyayan yanılsamalarıyla çürümeyi, yozlaşmayı ve insani değerlerden uzaklaşmayı çekici hale getirip özendirerek, sosyalizmin üzerine dalga dalga geldiği bugünün dünyasında, bu tür sosyalist yapılmaların yaşama şansının fazla olduğu söylenemez.

İşin diğer bir yanı da, üretici güçleri geliştirerek insanı dönüştürmeyi amaçlayan ekonomizm, en büyük üretici güç olan insana dinamizm kazandıramadığı ve sosyalizme bağlayamadığı için, sonuçta üretici güçleri de geliştirememiştir. Bu sonuçtan bir kez daha sosyalizmin örgütlenme diyalektiğinin altında yatan kendine özgü gerçeğin, iradi, kolektif insan emeğinin birleşmiş eylemliliğinin olduğunu çıkarabiliyoruz. Demek ki, sosyalizm, kendi amaçladığı düşünce ve alışkanlıklara sahip yeni insanlar yaratmadıkça ve sosyalizmi bu insanların omuzlarında yükseltmedikçe, ne ekonomisini sağlam temeller üzerine kurabilir, ne de üretici güçlerin, sosyalizmin getireceği yasal bir sonuç olarak, sınırsız gelişimini sağlayabilir.

Ekim Devrimi'nden 73 yıl sonra bugün, sosyalizmin Gorbaçov'la birlikte kapitalizme geri götürülmeye çalışılması, Lenin ve Stalin'in sosyalizmi örgütlemeye sunduğu mirasa daha sıkı sarılmamızı gerektiriyor. Sosyalizmin nasıl örgütlenmesi gerektiğini öğreten Subotnikler'in fedakarlığını, Stehanov hareketlerinin iradesini, Çin'deki Kültür Devrimi'nin bilinç ve coşkusunu yeniden yaratmalı ve yaşatmalıyız. Sosyalizmi kurmanın ve sınıfsız topluma ilerlemenin yeni sosyalist insanlarla olacağını, bugün, 73 yıl sonra Sovyetler Birliği'nin pratiği ve sosyalizm deneyi çok daha iyi gösteriyor. ★

Körfez'e yığılan Amerikan filolarının, tanklarının, zırhlı araçlarının çıkarıldığı homurtular Türkiye'de gittikçe daha yakından duyulmaya başladı. Savaş rüzgarları ülkemiz sınırlarını aşmış Diyarbakır, Ankara, İstanbul, İzmir, Adana vd. kentlerin sokaklarına yayıldı. İnsanlarımız savaşın kaygılarını evlerinin içinde, okulda, fabrikada, tarlada, her yerde daha yakından hissediyorlar: "Ne için savaşacağız?", "Yaşamak istiyoruz!"

Kimimiz daha şimdiden savaş rüzgarlarını belki de pazar filesine giren yiyeceklerin azalmasında görüyoruz... Kimimiz bu rüzgan otobüs ya da tren biletlerinde, minibüs ücretlerinde, bir benzin istasyonunda ancak yarım ya da çeyrek depo benzin alabilmemizde hissediyor, sorumlularına lanetler yağıyor. Halkımız savaş rüzgarlarını, son aylarda büyük bir hızla artan hayat pahalılığında, grev gibi yasal bir hakkını kullanamamasında, yeni "çalışma disiplini" hazırlıklarında, zaten son derece kısıtlı ve kağıt üzerinde var olan, düşündüklerini ifade etme ve örgütlenme hakkının tümüyle ortadan kaldırılmak istenmesinde, kısaca, daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve yasaklarda görüyor, yaşıyor. Ya bir de savaş patlar ve "Özal hanedanlığı" halkımızı bu bataklığa sürüklerse?.. O zaman, maskesi bugünden düşmüş bulunan savaş hazırlıkları rüzgar olmaktan çıkacak, halkımızın elini ayağını yaşamdan koparmaya yönelik büyük katliamlara, gerçek bir haçlı seferine dönüşecektir.

Ortadoğu-Arap halklarının katledilmesi için tüm koşullar fazlasıyla oluşturuluyor. Askerler... Silahlar... Yalanlar... Emperyalist iletişim tekelleri ve dünya basınındaki uşak ruhlular hizmetleri "ilk atış" için tekrar tekrar projeler çiziyor, kurgular yapıyor, savaş çılgınlıkları atıyorlar. Biz bunlardan ne kadar uzağız? Ve ne kadar dışında kalacağız?

İşte bugünden, CNN gibi Amerikan iletişim kuruluşları yaptıkları özel programlarda "Savaşta Irak'tan yaklaşık şu kadar, Türkiye'den şu kadar insan ölecek." türünden varsayımlarda bulunup, ülkemizin ve halklarımızın kaderi üzerinde konuşma hakkını kendilerinde görebiliyorlar. Irak sınırındaki yerleşim birimleri boşaltılıyor, köylüler zorla göç ettiriliyor. Belki de en çok halklarımızın gençliğini derinden etkileyecek olan bu savaş, gidecek bir "olasılık" olmaktan çıkıyor. Daha savaş başlamadan İstanbul'da, özellikle emperyalist savaş karşıtı faaliyetlerin yürütüldüğü kenar mahallelerde yer yer jandarma kuşatmasına başvuruluyor, savaş karşıtı gösterilerde insanlar tutuklanıyor. Ülkemizde jandarmalar ev basıp insan öldürüyor, Amerikan üssünün yakınından geçen halktan insanlar kurşunlanıp katlediliyorlar.

Polis ve jandarma terörü keyfi bir şekilde artıyor. Otobüsler yollarda durdurulup karakollara çekilerek, içindeki insanlar günlerce gözaltında tutuluyor, işkence görüyor, hakaretlere uğruyor, onurları kırılıyor. Şehir merkezleri, işyerleri, okullar, çarşılar, kahvehaneler, trenler, vapurlar vb. herkesin birbirini takip ettiği, gözetildiği, birbirinden şüphelendiği ve devlete muhbirlik yapılacak yerler haline dönüştürülmeye çalışılıyor.

Neden bütün bunlar? Bunun sonu neye varacak?

Ülkemiz insanları birbirlerine, oğullarına, kızlarına, komşularına düşman hale getirilmeye çalışılıyor. Ve tüm bunlar yapılırken, savaş henüz başlamış değil. Ya

bir de savaş başlar ve ülkemizdeki işbirlikçi iktidar bu savaşta, emperyalistlerin kendisi için bugünden hazırladığı yeri gerçek anlamıyla doldurursa?.. Gençlerimizi kendi ellerimizle "Alın ölüme gönderin." diye "Özal hanedanlığı"na teslim edecek miyiz? Tüm hak ve özgürlüklerimizden vazgeçerek, düşman askerlerinin fiili işgali altındaki bir ülkede yaşar gibi kapılarımızın ansızın kırılıp, evlerimizin talan edilmesine sessiz kalacak, yerlerde sürünecek, olağanüstü boyutlarda artacak olan yokluk ve sefaletle, ahlaksızlığa, kapkaççılığa, rüşvetçiliğe, karaborsaya razı olacak mıyız? Tanıdığımız ya da kapı komşumuz olan gençleri, yaşlıları, "Aman bana dokunmasınlar da..." ikiyüzlülüğü ve namussuzluğuyla arkadan hançerleyecek miyiz?

İşte bir yanıyla savaş, insanlarımızı, belki bugünden göremedikleri böyle bir anafurun, bu ve benzeri türden ikilemelerin içine sürükleyecektir. Bir de bunun, halklar üzerine sindireceği ve kazınip ahlaksızlığı on yıllara, yüz yıllara varabilecek düşmanlıklar, milliyetçi önyargılar, şoven duygu ve düşünceler boyutu olacaktır. Türkiye halkları ile Ortadoğu-Arap halkları arasındaki kardeşliği düşmanlığa dönüştürecektir.

Bu nedenle, bugün sesimizin evlerin dört duvarı arasında yitip gitmesi ya da sadece dergi bürolarında genel olarak "Savaşa Hayır" diye bağırarak çözüm olmayacaktır. Ülkemiz halkları adına tarihe böylesine milliyetçi, şoven bir "gelenek" ile emperyalist uşaklık misyonunun miras bırakılmasını istemiyorsak; sesimiz, Amerikan askerlerinin ve Özal iktidarının sesinden daha gür çıkmalı, Irak ve Ortadoğu halklarının yüreğini, kardeşlik ve dostluk duygularıyla beslemelidir. Aksi halde, halkların kalbinde ve bilincinde en yüce enternasyonalist duygular yerine, bitmek tükenmek bilmez düşmanlıklar olacaktır. Birakalım kapitalist dünyadaki onlarca örneği, işte Sovyetler Birliği'ndeki Azeri-Ermeni milliyetçileri, işte Estonya-Ukrayna milliyetçileri...

ABD ve diğer emperyalist ülkelerin ulusları, dünyanın hiçbir ulusunun "efendi'si" olamazlar. Nasıl ki, kendi geleceğini belirleyemeyen, dilini, kültürünü yaşatıp geliştiremeyen, maddi ve manevi zenginlikleriyle, temel yurttaşlık haklarının güvence altına alındığı bağımsız bir toplum kuramayan halklar özgür değillerse, bu amaçlar uğruna verilen mücadeleleri bastırmaya çalışan uluslar ile, emperyalist çıkarlar doğrultusunda halklararası ilişkilere müdahale edip uluslararası "yeni düzenlemeler" yapmak için güç kullanan ve kan döken ülkelerin halkları da gerçekte özgür olamazlar.

Bizler bir savaş istiyorsak, bir savaştan yana olacaksak, bu, silahlarımızın emperyalistlere ve işbirlikçilerine yöneldiği haklı bir savaş olmalıdır. Bu savaş, emperyalizme karşı ulusal ve halk kurtuluş savaşları olmalıdır. Bu savaş, işbirlikçi burjuvalara ve karşı-devrimcilere yönelmiş, devrimci bir savaş biçiminde yürütülmelidir. Ya da açık bir emperyalist istila ya karşı, halkların, ulusların kendi yurtlarının bağımsızlığını savunma temelinde sürdürecekleri bir savaşa evet demeliyiz. Irkçılığa ve her türden zorbalığa karşı, Afrika halklarının başkaldırılarına ve tüm haklı savaşlara gösterilmesi gereken enternasyonalist dayanışmaya katılmalı, bizlerin taraf olması gereken savaşlar...

Biz Filistin halkının yanında emperyalizme ve siyonizme,

Lübnan halkına yönelik her türlü em-

peryalist müdahaleciliğe,

Nikaragua ve El Salvador halklarının yanında ABD ve işbirlikçilerine,

Güney Afrikalı siyah halkın yanında ırkçılığa ve onun ikiyüzlü destekçisi Amerikalı, İngiliz ve Hollandalı emperyalistlere karşı savaşınz.

Biz, Angola ve Mozambik halklarının, emperyalizmin, ırkçı ve faşist Güney Afrika rejimi aracılığıyla başvurduğu saldırganlıklara karşı yürüttükleri savaşlardan;

Küba ve diğer ülke halklarının bu haklı davalara verdiği enternasyonalist desteklerden yanayız.

Biz, Küba, Arnavutluk, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Vietnam, Çin, Angola, Mozambik, Gine Bissau halklarının, artan emperyalist, gerici-şoven ve işbirlikçi saldırganlıklara karşı aldıkları ve alacakları tutumlardan yanayız. Bu savaşları enternasyonalist bir anlayışla sonuna kadar destekleriz.

Ama Arap-Ortadoğu halklarını köleleştirmeyi amaçlayan emperyalist bir savaşa karşıyız. Çünkü bu savaş, bölgedeki tüm halklar için bir yıkım olacaktır. Böylesi bir savaşın ülkemiz halkları açısından da başka bir anlam taşıması söz konusu de-

makla, dergi sayfalarında yazıp çizmekle yetinmemeliyiz. Ciddi bir pratik muhalefet yaratmadan, halkımıza savaşın bir "kader" olmadığı anlatılamaz. Halklarımızın başına örülen bu belayı savuşturmak, bugün, halkın savaşa karşı tepkilerini her zamankinden daha fazla açığa çıkarmak, örgütlemek ve iktidarın karşısına dikmekten geçiyor. Emperyalist ve ülke içindeki diğer tüm savaş yanlısı hedefleri, savaş kundakçıları, kışkırtıcıları yoğun bir şekilde teşhir etmekten geçiyor. Aksi halde, oligarşi milliyetçi eğilimleri körüklemeye, harekete geçirmeye başladığında ve bunu başarabildiği oranda, halk güçleri geç kalmış olacak, savaşın gerçek niteliğinin halkımız tarafından anlaşılması, zorlaşacak ve savaş bir "kader" olacaktır.

Emperyalist savaşa karşı halkımızı örgütlemekte, aydınlatmakta, solun bu konudaki kafa bulanıklığını gidermede işlevli olması amacıyla, savaş konusuna geneli olarak değinmek istiyoruz. En başta, savaş tehlikesinin bir "kader" olmadığını iktidara karşı halkın tepkisinin örgütlenerek önlenilebileceğini, halkın desteklediği bir savaşın yürütülemeyeceğini ortaya koymaya çalıştık.

SAVAŞ VI

"Ne için savaşacağız?"

"Eğer savaşacaksak savaşın olmadığı bir dünya içi"

"Petrol tekelleri ve şeyhleri için dökülecek kanımı."

ğildir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, çarşılarda, pazar yerlerinde bugün en çok konuştuğumuz konulardan biri olan Körfez krizini bu yönleriyle düşünmeliyiz. "Neden savaş?", "Kim için savaş?" sorularına net cevaplar vermeyen ve kesin olarak halkların yanında tavır koymayan herkes, yarın halklarımızın olası büyük acılarının, bunalımlarının, yıkımlarının ortağı olacaktır. Dünyadaki hiçbir büyük olay bizim ilgi alanımız dışında değildir, olmalıdır. Dün Romanya'daki iktidar devrilirken sevinenler, Panama'daki ABD işgali-ne "Bize çok uzak." düşüncesiyle tavırsız kalanlar, bugün, emperyalizmin Ortadoğu-Arap halklarına yönelik politikalarının temel halkasını kavrayamayanlar, anlam-sızca "ona da buna da karşıyız" demekte-dirler. Ülkemizde "savaş kararnamele"ri yayınlanırken, dergi bürolarına kendilerini hapsedip, görevlerinin sadece yazıp çizmek olduğunu sananlar pasifistlerdir.

Yaşadığımız süreç, savaşmak, emperyalist-haksız savaşlara karşı savaşarak öğrenmek, öğretmek zamanıdır. Sadece basın toplantılarında açıklamalarda bulun-

Savaşın tanımı, niteliği, biçimleri, haklı ve haksız savaşlar, savaşın sınıf mücadelesi ile yakın ilişkisi, savaş konusundaki Marksist-Leninist tutum ile oportünist, sosyal-şoven ve karşı-devrimci tutumları, bunların teorik kaynaklarını kapsayan bu çalışmada; barış sorununa yaklaşım ile soğuk savaş olgusuna da yer verdik. Bunların bilinmesini istiyoruz; çünkü, savaş pratik bir sorun haline geldiğinde, sınıfların, politik grupların, örgütlerin gerçek tavırlarını, niyetlerini ve çizgilerini ortaya çıkaran en açık turnusoldur.

İ-SAVAŞ İNSANLARIN VE HALKLARIN "KADERİ" MİDİR?

Savaş sınıflararası bir siyasal ilişki biçimidir. Sınıflar var oldukça savaşlar da var olacaktır.

Tarihte sınıfların henüz ortaya çıkmadığı ilkel komünal topluluklarda, sömürü ve sistemli bir baskı amacı gütmeyen, gerçek anlamıyla "zorunlu ihtiyaçların karşılanması" temelinde savaşlar olmuşsa da, bunlar sınıfsal, dolayısıyla da siyasal bir içerik taşımamıştır. İnsanlığın o evre-deki nesnel gelişim düzeyinin birer sonu-

cadurlar. Ve her yönüyle konumuz dışındadırlar.

Sömürü ve sistemli baskının bulunduğu, baskı aracı olarak devletin ortaya çıktığı sınıflı toplumlarda ise savaş, egemen sınıflarla ezilen sınıflar arasında siyasal bir ilişki biçimidir. Ve bütün bir insanlık tarihi sözkonusu edildiğinde, bir başlangıcı olan savaşın, elbette bir sonu da olacaktır. Bu ise sınıfların ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Gerek insanlığın nesnel gelişim düzeyi, gerek bilinç unsuru, sınıfların bulunmadığı bir dünyada, savaşın ebediyen ortadan kalkmasını olanaklı kılacaktır. Bu nedenle savaş, elbette bir "kader" değildir. Ve sürgit insanlığın ve halkların yazgısı olamaz, olmayacaktır. Ama savaşları doğuran sınıflararası ekonomik, siyasal, sosyal ilişki ve çelişkiler ortadan kaldırılmadıkça; yani insanlığın sınırsız gelişimine aykırı sömürücü, baskıcı sınıfların ekonomik ilişkileri, siyasal rejimleri ile bunların toplumsal varlıklarına yönelik devrimler birbiri ardına zafarla sonuçlandırılmadıkça, savaşlar da var olma-ya devam edecektir. Bu anlamda savaş bir "kader"dir, nesnelliktir.

Tarihte hiçbir savaş durup dururken

berya'ya asker çıkarması, Ortadoğu'ya yüz binlerce askerini yığması gibi müdahalelerinde gerekçe olarak gösterdiği "o ülkelerdeki Amerikalıların can güvenliği", "demokrasi", "insan hakları", "o ülkenin tehdit altında olması" vb. türden sahte çözümlerin da, gerçekte emperyalist yalan ve demagojiler olduğu, bugün dürüst ve akli başında her insan tarafından bilinmektedir. Kişisel olarak Reagan ya da Bush istedi diye ABD böyle bir politikayı benimsememiştir. Onlar, ABD'deki silah tükellerinin izledikleri siyasetin sonucu olarak bulundukları yere gelmişler, sözkonusu ABD politikalarının yürütücüsü olmuşlardır. Tüm bunlar neden-sonuç ilişkisi olup bir yönüyle kaçınılmazdır.

Keza, Özal'ın bugün ülkemizin savaşa katılmasını istemesinin "Batı'ya hayranlığı" ya da "uluslararası hukuka duyduğu saygı" ile açıklanamayacağı da ortadadır. Çünkü BM kararlarına rağmen, dünya kadar ırkçı Güney Afrika ile her türlü ticari ilişkiyi sürdüren Özal iktidarının kendisiydi. Bugün de halen bu ilişkilerini sürdürüyor. İktidarın her türlü gösterişli yalan ve demagojilerine rağmen, Iraklı Kürt mültecilere yönelik uygulaması defalarca ka-

lan, yani uluslararası sermaye ve gerici-ğin çıkarları çatışmaktadır. Stalin'in, Nazi saldırısına karşı, sosyalist anayurdu savunma temelinde yönettiği savaş için de temelde aynı mantığı kullanmak durumundayız.

Çin halkının Mao ve ÇKP önderliğinde, Arnavutluk halkının AKP (AEP) önderliğinde, Kore, Vietnam, Küba, Angola, Mozambik halklarının kendi ülkelerinin devrimcileri ve komünistleri öncülüğünde, keza Cezayir halkının küçük burjuva milliyetçilerin önderliğinde emperyalistlere karşı savaşımı, hep bir sınıf temeli üzerinde yükselmiş, devrim ile karşı-devrim arasındaki kaçınılmaz çatışmaların ifadeleri ve çözümü olmuşlardır.

Şüphesiz, tüm bu sözünü ettiğimiz haklı ve haksız savaşlarda önderlerin, liderlerin kendi sınıflarına güvenleri, inanmışlıkları, kazanma hırs ve azimleri, ihtirasları, kaptisleri ve başka türden meziyet ya da özellikleri önemsiz değildir. Dahası, eğer bu özellikler savaş başlatacak veya yönetecek sınıfların içlerinde bulundukları nesnel koşullar, bilinç seviyesi ve toplumsal ruh hali ile çakışıyorsa, savaşta tayin edici bir öneme dahi sahip olabilirler. Devrimci liderlerin, önderliklerin devrimlerde oynadığı rol de ancak bu şekilde açıklanabilir, açıklanmalıdır. Aksi bir yaklaşım, iradeyi ve politikanın sınıf savaşımındaki etkin rolünü yadsımak, nesnelliği "bilmek" değil, ona teslim olmak demektir.

Bütün bu nedenlerden ötürü, ezilen ve sömürülen emekçi sınıflar, saldırıya uğrayan uluslar ve halklar, kendilerine karşı egemen sınıflarca açılan, yürütülen savaşları görmezden gelemezler. Yoksa insanlığın gelişimini ve devrimleri yadsımış oluruz. Saldırıya uğrayan bir ulus da, "kader" diyerek, emperyalist saldırganlığa kayıtsız kalıp, boyun eğmez.

"Silah elde etmeye ve bunların kullanılmasını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, köle muamelesi görmeyi hak eder. Burjuva pasifisti ya da oportünist olmaksızın, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı, bu toplumdaki kurtulmanın tek çıkar yol olduğunu, bunun da ancak sınıf savaşımı ile olduğunu unutmayız, her sınıflı toplumda, ister köleliğe, serfliğe, ister şimdi olduğu gibi ücretli emeğe dayansın, ezen sınıf her zaman silahlıdır. (...)" (1)

Lenin'in, sınıflı toplumlarda, silahlanmış olan egemen sınıflara karşı, ezilen sınıfların da silahlanarak mücadele etmesi gerektiğini söylediği bu tarihsel tezi, günümüze kadar yüzlerce defa doğrulandığı gibi, bir başka bakımdan da ufuk açıcı bir içeriğe sahiptir: Nasıl ki, emperyalist burjuvazi ile kendine bağımlı kıldığı sömürge ve yeni-sömürge ülkelerdeki işbirlikçileri, ezilen halklara karşı topyekün saldırılar, katliamlar düzenliyor, en temel burjuva hakları dahi tanımayarak, sıradan bir hak arayışını ya da en küçük bir başkaldırıyı bile silahlarla, tankıyla, topuyla ezmeğe çalışıyorsa, dünyanın geri bıraktırmış sömürge halkları için de silaha bağvurmaktan başka bir yol kalmıyor demektir.

Sınıf mücadelesinin yasağıdır bu. Zora karşı devrimci zor, savaşa karşı devrimci savaş, silaha karşı silah... Aksi uzlaşmacılık, aksi oportünizmdir.

Yine bu nedenlerle, silahlı emperyalist saldırganlara ve onlarla aynı yöntemleri kullanan işbirlikçilerine karşı sürdürülecek olan ulusal ve halk kurtuluş mücadeleleri silahlı bir savaşım olarak yürütülmek zorundadır. Ve emperyalistlerin iş-

gal, ilhak ya da müdahalelerinin, bugün Körfezde ve daha dün Grenada, Panama, Liberya, Ruanda ile geçmişte onlarca ülkede olduğu gibi, açıktan kendi askeri güçleriyle yürütmeleri ile, sözkonusu sömürgeci, baskıcı politikalarını Şili, Arjantin, Filipinler, Güney Kore, Türkiye, El Salvador gibi yeni-sömürge ülkelerde beslediği ve kendisine bağımlı kıldığı, işbirlikçi ve "kendi" halklarına düşmanlaştırmış ordular aracılığıyla yerine getirilmesi arasında özünde bir fark bulunmuyor. "Gizli" ya da "açık" emperyalist işgal arasındaki biçimsel fark, silahlı savaşa bağvurma zorunluluğunu ortadan kaldırmamaktadır. Çin, Vietnam, K.Kore, Küba, Angola, Mozambik, Nikaragua ve daha birçok ülkedeki devrimler, bu zorunluluğun ve bu tezin bilimselliğini kanıtlamaktadır. Burada tarihsel olarak halkların davasının haklı niteliğini ve devindirici gücünü hesap etmeden, ekonomist bir mantıkta emperyalistlerin ellerindeki silahların teknik üstünlüğünden yola çıkarak, ezilenlerin silaha bağvurmasının "sonuçsuz" kalacağı düşüncesinde olanlar için şöyle-
necek tek söz var: Öyleyse teslim olun!

Burada kendimize öncelikle "Savaş bir kader mi?" sorusundan önce "Sömürgecilik, sömürü ve baskı düzeni bir kader midir?" diye sormalıyız. Bu soruyu doğru bir tarzda yanıtlamayanlar, savaşın nedenlerini, kaynağını anlayamazlar.

Evet, sınıflar var oldukça savaşlar da olacaktır. Ve bizler her zaman haklı savaşlardan yana olmalıyız, haksız savaşlara ise karşı çıkmalıyız. Emperyalist tükellerin, işbirlikçilerin ve gerici petrol şeyhlerinin çıkarları için çıkabilecek, sömürü ve talan amacına yönelik savaşları engellemek için mücadele etmeliyiz. Şöyle ki, bir yönüyle kaçınılmaz olan bu savaşları engelleyebilmek için, savaşta fiilen yer alacak olan emekçi yığınları bu savaşa katılmaktan vazgeçirmeye çalışmalıyız. Buradan şu sonuç çıkar ki, sınıfların varlığı sonucu nesnel koşulları bulunan savaşların egemen sınıfların isteği üzerine her koşulda, her kesitte patlak vermesi mutlak değildir. Halkların iradesi bu tür savaşları engelleyebilecek özelliğe sahiptir.

Çünkü başta proletarya olmak üzere, ezilen sınıfların, halkların örgütlülük ve bilinç açısından sürekli bir gelişim içinde olmaları; çıkarları olmayan ya da diğer ulusların emperyalistler tarafından boğazlanmasına hizmet eden haksız bir savaşta yer almayabilecekleri ve buna karşın etkin bir devrimci tavır geliştirebilecekleri gerçeğini ve olanağını ortaya çıkarır. Ve halklar olmadan savaşlar yürütülemez. Sayıca az olan sömürücüler, sadece kendi üyeleriyle, özvarlıklarına fiziki olarak son verecek bir tarzda geniş çaplı bir savaş yürütemezler. Yine savaşlarda, baskı altında tuttukları, emeklerine el koydukları halkları özel yasalarla, demagojilerle, zorla ya da "gönüllü" olarak savaşa göndermek durumundadırlar. Öyle ki, bu savaşlarda gerçekte halklar kırıdırılır. Sömürücü sınıflar, savaşlırdıktan ezilenler aracılığıyla amaçlarına ulaşmak isterler. İşte bu noktada, halkların bilinç düzeyi ve iradesinin önemi çıkar ortaya.

Halkın, haksız bir savaşa karşı iradesini örgütleyen Marksist-Leninistler, bunu başardıkları oranda haksız bir savaşı "kader" olmaktan çıkarabilirler.

"Karl Marks, daha 1860 yıllarında 'Gerici sınıflar, işçi sınıfına yapacağı görevi göstermişlerdir: Uluslararası politikanın sırtlarını ortaya vurmak, hükümetlerin diplomatik etkinliklerini iz-

DEVİRİM-I

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI HALKLARIN SAVAŞINI YÜKSELTELİM!

çalışmalıyız!"

112"

Arif SOYLU

başlamadı. Bir prensin, kralın ya da hükümdarın canı savaş istediği için savaşlar çıkmadı. Ya da burjuva tarihçilerinin demagojik bir biçimde, önyargılarla halk kitlelerini kandırdığı şekliyle, "bir deli'nin provokasyonu sonucu iki halk-ulus veya bunların yanında yer alan devletler anlamsızca birbirleriyle savaşmadılar. Bu yüzdendir ki, birinci ve ikinci emperyalist savaşlar, bir Sırp milliyetçisinin Avusturya Veliiaht'ını öldürmesi ya da "Hitler manyağı'nın kişisel hırs ve açgözlülüğü ile açıklanamaz. Bunlar emperyalistler arası çıkar çatışmalarının nesnelliği üzerinde doğmuş, ilişki ve çelişkilerin belli bir aşamasında, sözkonusu devletlerin uzlaşmaz politikalarıyla açığa çıkmıştır. Bu nedenle -verili koşullarda- kaçınılmazdır. Savaş sözkonusu olup kendini kaçınılmaz olarak dayatınca, her zaman bir Hitler, bir Sırp milliyetçisi bulmak zor değildir ve öyle olmuştur.

Yakın tarihte yaklaşık 10 yıl süren İran-Irak savaşının da, "Saddam delisi" ve "Humeyni yobazı" ile, sadece bunlarla açıklanması mümkün değildir. ABD'nin Grenada ve Panama'yı işgal etmesi, Li-

muoyuna yansımıştır. Bütün sınır komşularıyla küçüklü büyüklü anlaşmazlıklar içinde bulunan bir iktidarın, uluslararası hukuka saygıdan söz etmesi ne kadar da ikiyüzlüce... Özal ve ekibi, ülkemizde yaşanan siyasal ve ekonomik bir süreç (çatışmanın) sonucunda iktidara gelmişlerdir ve tüm "hanedanlıktan"na rağmen, açık ki, emperyalistlerle bütünleşmiş işbirlikçi burjuvaların çıkarlarını korudukları, onlardan destek aldıkları için ayakta durmaktadırlar.

Bu nedenlerle, savaşlarda sözünü ettiğimiz tutumları belirleyen, çoğu zaman uluslararası bir nitelik de arz eden, nesnel, sınıfsal ilişki ve çatışmalardır.

Bolşeviklerin önderliğindeki Rus proletaryasının, Çarlık rejimine ve iç savaşta emperyalist güçler ile işbirlikçilerine karşı yürüttüğü savaşlar da böyledir. Bu savaşlar, tarihin akışı içinde, nesnel koşullarda devrimci iradenin birleştiği noktada gerçekleşirler. Bir yanda Rus proletaryası ve emekçilerinin, diğer yanda otokrasinin çıkarları karşı karşıyadır. İç savaşta Sovyet halklarının çıkarları ile emperyalist burjuvazinin destek verdiği işbirlikçilerin çıkar-

lemek, gerekirse ellerindeki bütün olanaklarla, bunlara karşı koymak' diye yazıyordu." (2)

Körfez sorunuyla ilgili olarak ülkemiz Marksist-Leninistlerinin önünde tam da böyle bir görev durmaktadır. Bunun yöntem ve araçlarını, örgütlülüklerini yaratmak, istenildiği sürece, hiç de zor değildir. (*)

Savaş bir kez patlak verdiğinde ise yapılması gereken açıktır. Her sınıf, müttefikleriyle birlikte düşman gördüğü saflardaki sınıf veya sınıflara kendi gücünü ve inisiyatifini kabul ettirmek için var gücüyle silahlı varlığını dayatır. Gerek dışardan, gerekse içerden saldırıya geçerek, silahlarını emekçi halklara yönelten emperyalistlerle yerli işbirlikçileri açısından, savaşta amaç; halkı birebir katletmek, öldürmek değil, esas olarak onu teslim almak, köleleştirmektir. Böylesi savaş ve katliamlar halkları teslim almanın araçlarıdır.

Bu nedenle savaş istenmiyorsa, proletarya ve diğer emekçi sınıf ve tabakalara düşen görev, sürekli savaş üretebilecek olan kölece bir yaşama, insanlık dışı sömür ve zulüm düzenine karşı savaşmaktır.

Sonuç olarak devrimciler, Marksist-Leninistler, gözü kapalı olarak herhangi bir savaştan söz etmezler. Emekçi sınıfların iktidarı için bilinçli bir savaş yürütürler. Burada devrimci savaş, haklı savaşları, diğer savaşlardan ayırt edebilmek için ve savaş konusundaki milliyetçi, şoven, pasifist ve her türden çarpık anlayışlarla Marksist-Leninist yaklaşımlar arasındaki farkı net bir şekilde ortaya serbilmek için, genel olarak savaşın tanımı, niteliği, biçimleri ile bu konudaki başlıca yanlış görüşleri açmak gerekiyor.

II-SAVAŞ-SINIF MÜCADELESİ İLİŞKİSİ(**)

A-Savaşın Tanımı ve Sınıf İlişkisi

"Savaş politikanın başka araçlarla devamından başka bir şey değildir." (3)

Savaşın en kısa ve en özlü tanımını, Prusyalı general ve askeri savaş kuramcısı Clausewitz yapmıştır. Marks, Engels ve Lenin savaş tartışmalarında Clausewitz'in görüşlerine göndermeler yaparak, onun düşüncelerine önemli bir yer vermişlerdir.

II. Enternasyonal dönemlerinin ve sosyal şovenlerinin savaş konusundaki tutumlarını eleştiren Lenin, savaş teorisini sınıf mücadelesi temeli üzerine oturarak geliştirmiştir.

"Teorik olarak, her savaşın, politikanın başka araçlarla bir devamı olduğunu unutmak büyük bir yanlıdır." (4) diyen Lenin, savaş, sınıf mücadelesinin politik cephedeki en şiddetli, yani "siyasi mücadelenin en yüksek biçimi" olarak ifade etmiştir.

Bu tanımlamalardan da anlaşılacağı gibi, savaş, hiçbir zaman toplumsal olaylardan, sınıfların politikalarından ayrı olarak ele alınamaz. Yani soyut, birdenbire patlak veren bir olgu değil; aksine, politik savaşın en yüksek, en şiddetli biçimi olarak (sıcak savaş şeklinde) ortaya çıkmadan önce, şu veya bu düzeyde süren politik mücadelenin bir sıcak savaş için giderek olgunlaştığı en yoğun ve en şiddetli aşamasıdır. Ama savaş politik mücadeleden ayırmak için, politikacıların sustuğu, silahların konuşmaya başladığı anı "sıcak savaş" veya genel olarak "savaş" diye adlandırıyoruz. Bu savaşın temelinde ise her zaman çatışan sınıfların, ulusların, politik grupların temel çıkarları vardır.

"Savaş, politikanın, bir başka yol-

dan sürmesidir. Her savaş, onu ortaya çıkaran politik düzene ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Belli bir ülkenin, o ülkedeki belli bir sınıfın savaştan önce uzun bir dönem için izlediği politika, o aynı sınıf tarafından kaçınılmaz olarak savaş boyunca da izlenir, değişen sadece eylemin biçimidir." (Lenin) (5)

Sınıflı toplumlarda, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların mücadelesinin üç cephede birden sürdüğü bilinir. Proletarya ve ezilen halklar, baskı ve sömürden kurtulmak, baskı ve sömürüyü hafifletmek ve daha demokratik koşullarda yaşamak için çokboyutlu bir savaş yürütürler. Proletarya ekonomik sömürüyü hafifletmek için sendikalarda, burjuva ideolojisinin etkisinden kurtulmak için eğitim, propaganda vb. ideolojik mücadele araçlarıyla ve kendi iktidarını kurmak için de parti aracılığıyla politik mücadele yürütür. Bu üç cephe içinde siyasi mücadele temel öneme sahiptir ve diğer mücadele biçimleri buna göre biçimlenir. Kaynağını işçi sınıfı ve ezilen halklar ile burjuvazi ve işbirlikçi sömürücü sınıflar arasındaki temel (uzlaşmaz) çelişkidir alır.

Sınıflı toplumlar tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Tarihte, sınıf mücadelelerinin en şiddetli, en yüksek biçimi olarak savaş, bu mücadelenin askeri biçimlerden başkasına yer vermediği koşullarda, toplumsal gelişmenin ileriye doğru atılım yapmasında veya geçici olarak geriye düşmesinde, tarihin birer tepe noktaları olmuştur. Marks bunu şöyle ifade eder:

"Özgür insan ve köle, patrici ve plep, derebeyleri ve serf, lonca ustası ve esnaf kalfası, tek kelime ile ezenler ve ezilenler, sürekli bir zıtlıkma içerisinde, bazen gizli, bazen açık bir savaş, ancak ya bütün toplumun devrimci dönüşümü ile ya da mücadelede her iki sınıfın da yok olmasıyla bitecek, durmak bilmeyen bir savaş sürdürmüşlerdir." (6)

B-Savaşın Niteliği ve Biçimleri

Marksist-Leninistler, kesinkes, önceden her savaşa karşı çıkmazlar. Sınıflı toplumlarda savaş, sınıf mücadelesi gerçeğine dayanarak, ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarları, gelecekleri açısından yaklaşılır. Şu soruları kendilerine sorarlar: Savaşı kim yönetiyor, kimin geleceği için savaş? Bir avuç sömürücü burjuvanın daha fazla kâr ve pazar için yürüttüğü bir savaş mı? Proletaryanın kurtuluşu için kendi partisi önderliğinde sürdürdüğü sosyal kurtuluş savaşı mı? Küçük burjuva devrimcilerinin, milliyetçilerinin, radikal kesimlerin emperyalizme karşı bir bağımsızlık savaşı mı, yoksa emperyalist işgal ve ilhakla sömürge elde etme politikası güden burjuvaların savaşı mı? Kısaca, halkların ve ezilen sınıfların köleleştirilmesi savaşı mı, yoksa köleleşmeye, emperyalist zorbalığa ve sömürgeleştirmeye karşı özgürlük ve bağımsızlık savaşı mı? Burjuvazinin kanlı iktidarı için bir savaş mı, proletaryanın sosyalist kurtuluşuna hizmet eden bir savaş mı?

Bu soruları başka biçimlerde çoğaltmak mümkün. Ancak hepsi de, devrimcilerin bakış açısı, proletaryanın ve ezilen dünya halklarının kurtuluşunu hedefleyen bir perspektife sahiptir.

"...Diyoruz ki: İnsanlığın sınıflara bölünmesini, insanın insan tarafından, bir ulusun diğer bir ulus tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmak, kaçınılmaz olarak tüm savaş olasılığını da ortadan kaldıracak olan

sosyalist toplum düzenine ulaşmak amacımızdır. (...) Bu nedenle devrimci savaşların, yani sınıf mücadelelerinden ortaya çıkan devrimci sınıflar tarafından yönetilen ve doğrudan doğruya acil ve devrimci önemi bulunan savaşların olabileceğini yadsıyamayız." (Lenin) (7)

Savaştan savaşa fark vardır. Bir savaşta, savaşı başlatan tarafın haklı mı haksız mı olduğunu, devrimci mi gerici mi olduğunu ortaya koyan bilimsel tek kıstas, savaşa sınıfsal bakmaktır. Yani sorun, savaş olayının gerisindeki politik amaçların, ekonomik çıkarların sınıfsal karakteridir. Bunun için, savaşı yöneten sınıfların nitelikleri ve amaçları incelenmelidir.

Kölecilik döneminde, köle sahipleri (devletleri) arasındaki tüm savaşlar gerici bir niteliğe sahiptir. Çünkü savaşı yöneten köle sahiplerinin politik amacı, daha fazla köle elde etmek ve kölecilik bir imparatorluk kurmaktır. Buna karşın örneğin, Spartaküs önderliğindeki köle ayaklanmaları devrimcidir.

Feodal dönemde de, feodal beylerin önderlik edip yönettiği fetih ve talan savaşları gericidir. Ancak köle sahipleri sınıfı ile feodal beyler arasındaki savaşlar ise feodalizmin daha ileri bir sistem olması, feodallerin de bu dönüşüme önyak olmaları nedeniyle devrimci bir niteliğe sahiptir. Bu toplumda, yoksul köylülüğün feodallere karşı toprak talepli savaşları haklı ve devrimci savaşlardır. Yine aynı dönemde "din savaşları" biçimine -ama sadece biçimine- bürünen savaşların da, savaşın tarafı olan sınıfların, içinde bulundukları tarihsel kesitte oynadıkları role göre, ilerici olduğundan veya gerici olduğundan söz edebiliriz. Burada savaşı yöneten sınıfın niteliği ve ilerici bir rol oynayıp oynamadığı esastır.

"XVI. yüzyıldaki, bu din savaşları adı verilen savaşlarda, her şeyden önce sözkonusu olan, çok önemli maddi sınıf çıkarlarıydı ve bu savaşlar, daha sonra İngiltere ve Fransa'da ortaya çıkan iç çatışmalar kadar sınıf mücadelesiydi. Bu sınıf mücadelelerinin o çağda dinsel nitelik taşımaları, çeşitli sınıf çıkarları, ihtiyaçları ve taleplerinin dinsel perde altında gizlenmesi, işin aslında hiçbir şey değiştirmez ve çağın koşullarıyla kolayca açıklanabilir." (Engels) (8)

Egemen sınıfların tarihine "din savaşları" olarak geçen Haçlı Savaşları, İslami yayma savaşları, Katolik-Protestan çatışması vb. hepsi sınıfsal, ulusal ve sömürgeci amaçlarla açıklanabilirler. Batı Avrupa'da gelişen burjuvazinin, Afrika ve Latin Amerika'da yürüttüğü sömürge ve yağma savaşları, burjuva sermayesinin Avrupa'da daha sonra sanayi sermayesine dönüşerek atılım yapmasında temel bir işlev görmesine rağmen, bu savaşlar, burjuva tarihçilerince Hristiyanlığı yayma savaşları olarak gösterilmişlerdir. Oysa Avrupa burjuvazisinin önünden yürüyene Haçlı papazların hemen ardında kılıçlı şövalyeler, silahlı ordular vardır. Afrika'nın, Latin Amerika'nın gelişmemiş kabile ve yarı-feodal toplumlarını talan etmek için, vahşi kıyımlara neden olan, prenslerin, kralların emirlerini yerine getirmektedirler.

Merkezi Osmanlı Devleti'nin fetih savaşları da aynı amaçlarla yürütülmüş olup, ayrıca niteliği itibarıyla haksız ve gerici savaşlardır.

XVI. Yüzyıl Avrupası'nda reformcu Martin Luther'in önderlik ettiği köylü savaşı, niteliği gereği ilerici bir savaştır. Yok-

sul köylülüğü ütöpik bir komünal düzenle feodalizmin boyunduruğundan kurtarmak isteyen Thomas Munzer'in savaşı ile Osmanlı despotizminden köylü kitlelerini kurtararak yine ütöpik ve ortakçı (eşit) bir düzen kurmak isteyen Şeyh Bedrettin'in yürüttüğü savaşlar, nitelikleri gereği devrimcidirler. Fakat haklı olmalarına karşın, tarihsel ve toplumsal yasaların elverişsizliği nedeniyle, insanlık tarihinin gelmiş olduğu aşamada eşit, ortakçı ütöpik bir sosyal düzen kurmanın nesnel koşulları olmadığından, bu savaşlar trajedi ile sonuçlanmıştır.

Burada şöyle bir sonuca varıyoruz: İlerici sınıflar tarafından yönetilen, geri bir toplumsal düzenden daha ileri bir toplumsal düzene geçmeye çalışan sınıflarca sürdürülen savaşlar, haklı ve devrimci savaşlardır. Bir ülke özgünlüğünde örneklemek gerekirse, Fransız senyörlerinin (toprak sahipleri sınıfının) köle sahibi sınıfa karşı savaşı haklı ve devrimcidir. Fransız burjuvazisinin senyörlere (feodal devlete) karşı savaşı haklı ve devrimcidir, ilericidir. Fransız proletaryasının sosyalizme geçmek için yürüttüğü iç savaş da, devrimci bir iç savaş olacaktır.

Buna karşın, işçi sınıfı ile köylülüğü, kendi sömürü, yağma, talan, işgal politikasına asker yapan, hem kendi halkını hem karşı tarafın halklarını vahşice katliamlara uğratan sömürge (paylaşım) savaşları haksız ve gerici savaşlardır. İspanyol sömürgecileri ile Portekiz, İngiliz ya da Amerikan sömürgeciliği arasındaki savaşlar da bu anlamda gerici savaşlardır. Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde saldırıya uğrayan bir ülkenin yürüttüğü savunma savaşı ise -savunma ile sınırlı kaldığı sürece- haklı bir savaştır. Ama serbest rekabetçi dönem devrimci savaşları -burjuvazi dahil- devrimci sınıfların yürüttüğü savaşlardır.

"Avrupa devrimlerinin tarihi, gerici savaşların çoğunluğuna ek olarak devrimci savaşların da yapılmış olduğunu gösteriyor. Buna örnek; devrimci Fransız halk kitleleri tarafından, birleşmiş, kraliyetçi, gerici, feodal ve yarı-feodal Avrupa'ya karşı verilen savaşıdır." (Lenin) (9) ★

(Sürecek)

(*) Hayatın çeşitli alanlarında, işyerlerinde, fabrikalarda, okullarda, mahallelerde kurulmaya çalışılan "Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri" böylesi bir devrimci yaratıcılığın örneğidir.

(**) Burada savaşları incelerken; strateji, taktik (ayaklanma, gerilla savaşı, ordular savaşı) vb. askerlik bilimi açısından değil, doğrudan siyasal nitelikleriyle ele alacağız.

KAYNAKÇA

- (1) Lenin, Sosyalizm ve Savaş, syf.63, Sol Yayınları, 4. basım.
- (2) K.Marks, Aktaran: Marksizm-Leninizmin ilkeleri, c.III, syf.348-349, Yar Yayınları
- (3) Cral Von Clausewitz, Savaş Üzerine, syf.44, May Yayınları
- (4) Lenin, Sosyalizm ve Savaş, syf.63
- (5) Lenin, Savaş ve İşçiler, syf.9-10, Köz Yayınları
- (6) K.Marks-F.Engels, Komünist Parti Manifestosu, Edition Sociales, Paris 1954, syf.28-29, Aktaran: Marksizm-Leninizmin ilkeleri, c.I, syf.269
- (7) Lenin, Savaş ve İşçiler, syf.8
- (8) Engels, Köylüler Savaşı, Payel Yayınları, 2. Basım, syf.61
- (9) Lenin, Savaş ve İşçiler, syf.8

İŞKOLLARINDA SENDİKALARIMIZI YARATMAK İÇİN İLERİ

(...)

Temmuz eylemliliği memur mücadelesine iki önemli kazanı sağladı. Birincisi, memurlarda kendine güveni duygusunun yerleşmesi ve örgütlü olunduğu takdirde neler yapılabileceğinin görerek, yaşanarak kavranması. İkincisi ise, sendikali olma bilincinin billurlaşması. Birbirinden bağımsız olmayan bu iki temel kazanım, memur mücadelesinin bundan sonraki yörüngesini oluştuyordu. Bu mücadele "sendikal hak alma mücadelesi" yani memurların grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakka ulaşma mücadelesidir. Sendikaların mücadele içerisinde kurulabileceğini savunan biz **Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları**, düşüncelerimizi bu süreçte pratiğe geçirebilme olanağını değerlendirdik. Düne kadar sendika kurma konusuna uzakta kalan binler, artık tüm yasal engellere rağmen sendikalaşmak istiyor, sendikal hak alma mücadelesine giriyordu. Yapılacak tek bir şey vardı, bundan sonra mücadelenin, örgütlenmenin mihenk taşı olacak örgütlenme modelini hayata geçirmek. Neydi bu örgütlenme modeli? Yaklaşık iki senedir sendika ile ilgili yazılarımız okunduğunda, bu konudaki düşüncelerimiz açık ve net olarak görülecektir. Söz konusu yazılara bakıldığında, 657'liklerin merkezi bir memur örgütülüğünün yaratılması, işkollarında sendikalaşmanın hızlandırılması tespitleri görülecektir. Bunun biçimi ise somut koşulların değerlendirilmesine bağlıydı. İşte bu düşünce ışığında, Temmuz eylemlerinden sonra yaratılan sendikal bilinç, merkezi memur örgütünde somutlaşıyordu. Artık örgütümüzün adı sendika olmalıydı. Öyle de oldu. "Kamu Emekçileri Sendikası" böyle doğdu. KAM-SEN "Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları" tarafından oluşturuldu. Onu, KAM-SEN'i, sokaktaki, yemek boykotundaki, direnişteki on binler kurdu. Bu gerçeği görmeyenler, görmek istemeyenler var. Kendilerine kitlelerin "öncüsüyüz" deyip, kitlelerin gerisinde kalmanın sıkıntısını yaşayanlardı bunlar. Bunlar hep olacaktır, biz istesek de istemesek de. Bunlara en güzel cevabı pratiğimizle vereceğiz. Ama şunu da ihmal etmeden: Bulduğumuz her yerde oportünist ve reformist çarpıtmalara karşı gereken cevapları liberalizme düşmeden vermeliyiz. "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" şiarımızı her yerde nasıl haykırıyorsak, reformist-oportünist çarpıtmalar karşısında da devrimci tavır ve ahlakımızdan taviz vermeden, bu tavrı militanca sürdürmeliyiz.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, KAM-SEN on binlerin eseri, devrimci eylemliliğin ürünüdür. Asıl görevlerimiz bundan sonra başlıyor. KAM-SEN'i tüm memurların mücadelesini örgütleyen, birleştiren bir mevziye dönüştürmek. Bunun yolu, mücadele hattımızı oluşturmaktan ve örgütlemekten geçmektedir.

KAM-SEN bugüne kadar mücadele anlayışı doğrultusunda birçok çalışma yaptı. Sağlık alanındaki atımları protesto etmek, savaşa karşı çıkmak, işyerlerinde KAM-SEN'i tanıtmak, temsilcilik seçimleri ve işçilerle de dayanışma içinde olmanın bilinciyle Hilton işçilerinin grevini ve Yalova'da ölüm orucu yapan militan işçilerin direnişlerini ziyaret etmek. Bu yapılanlar yeter mi? "Bir şeyler yapıyoruz." düşüncesi doğru mu? Hayır. Hedefimiz, her zaman daha fazlasını, daha iyisini yapmak olmalı. Bu KAM-SEN'de de böyle olacak.

"Tüm memurların sorunları bizim sorunlarımız" düşüncesiyle, yaratıcı ve üretken yanımızı kullanarak kitlemize sahip çıkacağız, hedefimize ulaşacağız.

KAM-SEN'in diğer bir görevi ise örgütlenme çalışmalarını hızla başlatmak olacak. Yani KAM-SEN'in kolları durumunda bulunan birimlerdeki örgütüllükleri sendikalaşacak, KAM-SEN'de oluşan mevzi, müttefikleri tarafından desteklenecektir. Nitekim öyle de oluyor. Temmuz eylemliliklerinde önemli sorumluluklar yüklenen iki dernek, BEM-DER ve THD de bulundukları birimlerde sendikalaşma çalışmalarına başladılar. Bu sendikaları KAM-SEN'e alternatif olarak görmek, KAM-SEN varken niye ikinci, üçüncü bir sendika olsun gibi düşünceler somut durumu görmekten uzak, bize yabancı düşüncelerdir. Bu atılımlar, KAM-SEN'in mücadelesini destekleyecek ve ona güç verecek adımlardır.

Kendi örgütülüğümüzü oluştururken, kendi dışımızdaki gelişmelere de gözlerimizi kapayamayız. Biz istesek de istemesek de dışımızdaki "sol"un hepsi bir araya gelerek, bize karşı olma temelinde "birlik"ler oluşturarak bu süreçten yararlanmak isteyeceklerdir. Dışımızda gelişen bu çalışmalara karşı bizim tavrımız, kayıtsızlık ve ayrılık olmamalı, aksine onların içinde kendi politikalarımızla yer almamız. Eleştiri hakkımız saklı kalmak kaydıyla, ilkelerimize ters düşmediği takdirde, o mevzilerdeki durumumuzu güçlendirip mücadelemizi oralarda da yükseltmeliyiz. Oportünist ve revizyonistlerin yaptığı gibi "O-rası onların, ben orada çalışmam." düşüncesini biz savunamayız. Bu düşüncenin bölücülük ve dar grupçuluk olduğunu yazılarımızda, konuşmalarımızda, reformist ve oportünistlere eleştiri olarak defalarca dile getirdik. Onlar bugün pratikteki tavırlarıyla da, kendi kendilerinin teşhirlerini yapıyor, kitleden soyutlanıyorlar. Sadece dar grup çıkarlarını ön planda tuttukları için, kitlelerin içinden çıkmış mevzileri dahi yok sayabilecek politik körliğe düşmüşlerdir. Yapılacak olan, onların bu yüzlerini, "birlikten" yana gözükp ama aslında dar grup çıkarlarını gözettiklerini kitleye anlatmak, ikiyüzlülüklerini teşhir etmektir.

Evet memur arkadaşı!

KAM-SEN senin mücadelen sonucunda, sendikal hak alma mücadelesinde ilk adımdı. Bu adımlarımızı daha sıklaştırarak, hak alma mücadelesine yeni mevziler katmalıyız. İşte ikinci ve üçüncü adım olarak BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN çalışmaları bunun için başlatıldı.

KAM-SEN işkollarında sendikal çalışmayı başlatmak ve sendikalarımızı kurmak için güçlerimizi toparladığımız, birlikte örgütlü mücadeleyi başlattığımız merkezi bir örgütülüktür.

Örgütlenmemizi böyle tamamlamalıyız. Peş peşe gelen zamlar karşısında bizi koruyacak örgütlerimizi oluşturmalıyız. Önümüzdeki yılbaşında belirlenecek ücret artışlarına, biz de örgütlü sesimiz sendikalarımızla hazırlanalım. Hak aramanın yolu örgütlenmekten, direnmekten, mücadele etmekten geçiyor. Sürecin önünü tıkamadan daha hızlı adımlarla örgütleneceğiz ve mücadele edeceğiz. ★

Kamu Emekçileri Sendikası Başkanı
ALİYE KAŞKIR

Sağlık ve Belediye İşkolunda Sendikalaşma Paneli

KAM-SEN, tüm 657 kapsamındaki kamu emekçilerinin sendikal hak alma mücadelesini örgütleyen, üst merkezi bir yapı olarak, memur mücadelesinde yerini almakla, asıl hedefi olan alt birim örgütüllüklerini yaratmak noktasında, işkolu sendikalarının oluşturulmasına hizmet etmek görevini, üstlenmiş oluyordu. Baştan beri, sendika hakkının mücadele alanlarından çıkacağını vurgulayan KAM-SEN, politikasını, işkolu sendikalarının da mücadeleyle alınacağı anlayışını, örgütülüğünün bulunduğu birimlerde yaratmış ve gelişen süreç içinde, kendi örgütlenmesiyle birlikte, işkolu sendikalarının da örgütülüğünü yaratmak konusunda çalışmalarını sürdürmüştür.

27 Temmuz'da tüzel kişilik kazanan KAM-SEN, işyeri toplantıları yaparak, (özellikle belediye birimlerinde -17 belediye- ve hastanelerde -3 hastane-) bugün örgütlenmesinin belli bir oturmuşluğu olan BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'in kurulmasına hizmet etmekteydi. Yine bu örgütülüğü amaçlayan, programda yer alan panel, gece, kurultay gibi, kitlelerin konuşup tartışmasına, üretilen politikaların açılmasına hizmet eden çalışmalardan ilki olan "İşkollarında Sendikalarımızı Yaratalım" adlı panel, 13 Ekim 1990 tarihinde yapılmış, Belediye-İş Beyoğlu Şube Başkanı Hıdır Bal, BEM-SEN temsilcisi Yüksel Aksu, SAĞLIK-SEN'i temsil eden Menekşe Meral, KAM-SEN Başkanı Aliye Kaşkir, Devrimci Mücadelede Avukatlar'dan Bedii Yarayıcı panelist olarak katılmışlardır.

İşçi sendikalarını temsilen konuşan Hıdır Bal, işçi sınıfının örgütlenmesini, memurun durumunu da işçilerden ayrı değerlendirmediklerini, suni olarak yaratılan işçi-memur ayrımının siyasi iktidarların "böl-parçala-yönet" politikasına hizmet ettiğini vurgulayarak, memur sendikası olan KAM-SEN'i desteklediklerini, bundan sonra kurulacak olan BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'e de mücadelelerinde destek olacaklarını vurgulamıştır. Memur örgütlenmesini değerlendirip KAM-SEN'in yaratılması sürecini anlatan Aliye Kaşkir, KAM-SEN'in on binlerce memur tarafından, mücadele alanlarında yaratıldığını, bundan sonraki süreçte, tüm memur birimlerinde mücadeleyi ve örgütlenmeleri sürdüreceklerini, KAM-SEN'in hedefinin, kendi doğru politikalarını, örgütülüğünü yarattığı tüm işkolu sendikalarına da taşıyacağını vurgulamış, BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'in bu konuda ilk örnekler olduğuna dikkati çekmiştir. Hedeflerinin 1,5 milyon memurun hak alma mücadelesinde örgütlenmesini sağlamak olduğunu söyleyen KAM-SEN Başkanı, bu konuda mücadelede kararlı olduklarını belirterek, mücadele konusunda samimi olan her kamu emekçisinin de, KAM-SEN örgütülüğü içinde yer alması için çağrı yapmıştır.

BEM-SEN'i temsilen konuşan Yüksel Aksu ve SAĞLIK-SEN'i temsilen konuşan Menekşe Meral, KAM-SEN'in yaratılması konusunda, BEM-DER ve THD olarak yer aldıkları Temmuz eylemlerinde de belediye ve sağlık işyeri birimlerindeki çalışmalarda önderlik ettiklerini, KAM-SEN politikasının, bundan böyle BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'de sürdürüleceğini belirterek, çalışmalarının başvuru aşamasına geldiğini, önümüzdeki günlerde başvurunun yapılacağı açıklamışlardır.

Konuyu hukuki boyutuyla değerlendiren Bedii Yarayıcı, memurların sendika kurma hakkının ne anayasada ne Devlet Memurları Kanunu'nda yer almadığına değinmiş, uygulamaların tamamen keyfiyetten kaynaklandığını vurgulamıştır.

Panelde EĞİT-SEN temsilcisi de panelist olarak çağrıldı. Önce kabul eden, daha sonra işlerinin çok olduğunu, KAM-SEN'in işkolu sendikaları anlayışını bilmedikleri için, hazırlıkları olmadığını belirten EĞİT-SEN İstanbul üst kurulu, panelimize bir mesaj göndererek, panelist olarak değil, gözlemci olarak (bir kişiyle) katılacaklarını, nedeninin ise, diğer kamu çalışanları temsilcilerine çağrı yapılmaması şeklinde belirtmişlerdir. Yani yine oportünizm, birlik adına grupçu anlayışını sergilemiştir.

İçerik olarak doyurucu olan panelde, dinleyicilerin de konuyla ilgili düşünce ve sorunlarını açmalarıyla bir tartışma platformu yaratılmıştır. Salonun küçük olması nedeniyle, 100 civarında kamu emekçisinin katılabildiği panelimizi, gelecek süreçte Türkiye'nin her köşesinden gelen kamu emekçisinin sesini haykıracağı ve sorunlarını tartıştığı 10.000'lerle ifade edilen gösterilere dönüştürmek hedefimiz olmalıdır. ★

Halkın Mücadelesi Yükseliyor

Gazi Mahallesi, İstanbul'un gecekondu semtlerinin içinde bulunduğu sorunları yaşayan, yoksul emekçilerin oturduğu bir mahalle. Suları akıyor, yolları bozuk ve asfaltsız, kanalizasyonları dışarı akıyor, Sağlık Ocağı kullanılmaz bir halde, ilkokulu dışında öğretim kurumu yok. Tüm bu yokları, yoksulluk içinde yaşamaları yetmiyormuş gibi, mahalle halkı üzerinde yoğun bir baskı ve terör politikası uygulanıyor. Ülke genelinde, özellikle de İstanbul'un "pilot bölgelerinde" uygulanan baskı ve terör politikası Gazi Mahallesi halkı için çekilmez bir hal aldı.

Gazi Mahallesi'nin giriş ve çıkışları tutulmakta, işlerinden evlerine dönenler, yerlere yatırılarak defalarca aranmaktadır. Esnaf, sivil polislerce tehdit edilmekte, işyerlerinin önünde sürekli ekip otoları beklemektedir. Halk sürekli takip edilmekte, ne yaptığı, nereye gittiği öğrenilmeye çalışılmaktadır. Kişi hak ve özgürlükleri diye anayasal güvence altına alınan(!) hakların hepsi, burada rahatça ihlal edilmektedir. Ayrıca sokak aralarında gezen gruplar, halkı sözle tehdit etmekte, gözdağı vermektedir. Halkın hak arama mücadelesinin, devrimci mücadelenin istikrarlı gelişimi karşısında, oligarşi duyduğu korkunun etkisiyle mahalle halkının insanca yaşama hakkını dahi gasp etmektedir.

Bunun için, emperyalist haksız savaşın yaratacağı yıkım ve yoksulluğu protesto eden ateş yakma gösterileri halkla birlikte gerçekleştirildi. Bu faaliyetin ardından, var olan saldırılar yoğunlaştı. Ama saldırılar, halkın haklı mücadelesini engelleyemedi. Zamların sonuçlarını çok daha yakından yaşayan kadınlarımız, öfkelerini boş tencere yürüyüşleri ile dile getirdiler. Aranan her şeyin bulunabildiğini(!) iddia edenlere, hiç de öyle olmadığını boş tencereleriyle gösterdiler.

Devrimci mücadelenin yükselmesiyle artan baskılara da tavır almak, oynamak istenen oyunları boşa çıkarmak gerekiyordu. Devrimciler üzerinde giyotin gibi tutulmak istenen idam oyunu boşa çıkarılmıyordu. Tavrımızı kesin bir biçimde ortaya koymalıydık. İşte bu amaçla, Gazi Mahallesi halkı, 20 Ekim Cumartesi akşamı pankartlarıyla, dövizleriyle bir protesto gösterisi düzenleyerek, idam tehdidinin devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceğini haykırdı. Baskı çemberini kıracağını dile getirdi. Müdahale etmek isteyen ekip otoları etkisizleştirildi. Otobüslerle mahalleyi ablukaya alan çevik kuvvet, müdahale bile edemedi. Halk, evlerinden dışarı çıkarak, gösteriyi coşku ile izledi, yardımcı oldu, katıldı. Gösteri sırasında müdahale edemeyen polis, gösteriyi izleyenlerden bazılarını gözaltına alarak, işkence merkezlerine götürdü. Halkı yıldırma, devrimcilerle olan bağlarını koparmak için, sokak aralarında gezen devriyelerin sayısı artırıldı.

Saldırı ve baskıların karşısına daha örgütlü ve inatçı bir biçimde çıkacağız. Haksızlık ve baskı, daha fazla iktidar olamayacak. Bu nedenle, gücümüzü birleştireceğiz, birlikte mücadele edeceğiz. Çünkü biz halkız, haklıyız kazanacağız! ★

Devrimci Mücadelede
GAZİ-DER'İLER ve GOPKAD'ILAR

YÖK bugüne kadar sürdürdüğü politikalarıyla, kişisizleştiriminin, yozlaştırmanın, bireyselliğin, sorunlarına sahip çıkmaktan aciz bir gençliğin yaratıcısı oldu. Üniversiteler YÖK tarafından polis karargahı haline getirildi. Ortaya atıldığı 1402 sayılı kanunla, pek çok değerli bilim adamının görevlerine son verdi. Har(a)çlarla, paralı eğitimle, yurtlardaki sağlıksız koşullarla soygun, yağma ve talan düzeninin sürdürücüsü ve en büyük destekleyicisi oldu. Ve YÖK, 9 yıl boyunca, öğrenci gençlikten, öğretim üyelerinden, tüm üniversite çalışanlarından, tüm yaptırımlara sessiz kalmasını ve boyun eğmesini istedi.

İşte Devrimci Gençlik, bugün akademik-demokratik kazanımlar için, YÖK'e, paralı eğitime, savaş kışkırtıcılığına, zamlara, baskı ve teröre karşı 8 Kasım'da genel boykot çağrısı yapıyor. İçinde bulunduğumuz son dönemde, halkımıza karşı açılan yeni bir savaşa karşı, oligarşinin tüm baskı ve terör politikalarının sadık uygulayıcısı YÖK'e karşı tek çarenin mücadeleden geçtiğine inanan ve YÖK'e karşı mücadelenin öğrenci gençlik açısından bugün, her zamankinden daha fazla önem kazandığı doğrultusunda hareket eden Devrimci Gençlik, YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 8 Kasım'ı, genel boykot günü olarak ilan ediyordu. Çağırını ardından, geniş bir ajitasyon ve propaganda faaliyetine giren Devrimci Gençlik, bütün okullarda çeşitli çalışmalar yaptı. Duvar yazılamalarıyla birlikte, Yıldız Üniversitesi'nde, İÜ Edebiyat, Mühendislik, Çapa, Marmara BYYO'ya, 9. Yılında YÖK'ü Genel Boykotta Boğalım pankartları asıldı. Duvar gazeteleri, dövizler asılarak, sınıf konuşmaları yapıldı. Sürüş içinde, çalışmalar daha da geliştirilerek, boykot komiteleri oluşturma kararı

YÖK'E KARŞI MÜCADELE EDELİM

alındı. Başta Edebiyat Fakültesi olmak üzere, birçok okulda komiteler oluşturulmaya başlandı. Boykot komiteleri, YÖK'e karşı boykot önerisini kabul eden öğrenciler tarafından oluşturuluyor, bu arada da boykotta ilgili öneri defterleri açılıyor. İTÜ'de, bir öğretim görevlisinin de izniyle, 15 dakika süren sınıf konuşması yapılıyor. Kitlenin yoğun ilgisiyle süren konuşmada, '81'den bu yana YÖK'ün öğrencilere getirdikleri anlatılıyor. Yine Edebiyat Fakültesi ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde, kitleye yönelik, YÖK'ü anlatan seminerler düzenlendi.

Gelişen olaylarla birlikte, oportünizm, tüm bu çalışmalar karşısında şaşkınlığını üzerinden atıp genel karakterini ortaya çıkarıyordu. Öğrenci gençliğin boykot eylemini sabote etmek, bölmek için elinden geleni ardına bırakmıyor, çeşitli taktiklerde boykot yapılacağı şaibesini yayarak, bölücü tavrını sürdürüyordu. Devrimci Gençlik boykot önerisini getirdiği andan itibaren karşı çıkan eski DY dergisi taraftarları, bölücüler platformunda tartışmalarını sürdürüyorlar ve bölücüler platformunu da parçalıyorlardı. Ardından, Yıldız Öğrenci Derneği toplantısında 31 Ekim'i boykot tarihi olarak ilan ettiler. Genel kitlenin ve Devrimci Gençliğin protesto edip toplantıyı terk etmesine rağmen, 8 kişiyle aldıkları karar, "dernek kararı" olarak duyuruyorlardı. Der grupçu bölücüler için önemli olan, 8 Kasım'da öğrenci gençliğin yapacağı boykotu sabote etmektir.

renci gençliğin yapacağı boykotu sabote etmektir.

Daha önceki boykot önerilerine şiddetle karşı çıkanlar, Devrimci Gençliğin önerdiği ve İYÖ-DER'li öğrencilerle birlikte örgütlenen, genel öğrenci gençlik kütlesinin sahiplendiği boykot eylemi karşısında birdenbire boykotçu kesildiler. Öğrenci gençliğin verdiği mücadele açısından hiçbir anlamı olmayan tarihler öne sürerek boykot kınıcılığı yapıyorlardı. Hatta daha da ileriye giderek, binlerce ifade edilen geniş öğrenci kütlesinin aldığı 8 Kasım boykot kararını ve yapılan çağırının düşünmeden, dört beş insan tarafından alınan kendi merkezi kararlarını öğrenci gençliğe dayatarak, eylem kınıcıklarını belgeliyorlardı.

Devrimci Gençliğin 8 Kasım'da YÖK'ü yok etmek için boykot çağrısı yaptığı andan itibaren destekleyeceklerini açıklayan İYÖ-DER'li öğrenciler de, bu yöndeki çabalarını yoğun bir şekilde sürdürdüler. YÖK'e yönelik anket yapan İYÖ-DER'li öğrenciler, Çapa'da bir basın toplantısı yaptılar. İTÜ Makine ve İnşaat, Marmara Meslek Yüksek Okulu, Cerrahpaşa, Veterinerlik ve AÖF'den konuşmacı olarak katılanlar, boykotu desteklediklerini bir kez daha açıkladılar. Fakat oportünizm, burada da boş durmuyor ve bölücülüğünü sürdürüyordu. Öğrenci hareketini bölmeye yönelik tavrı bir kez daha gün ışığına çıkıyordu. ★

SAVAŞA KARŞI AÇLIK GREVİ

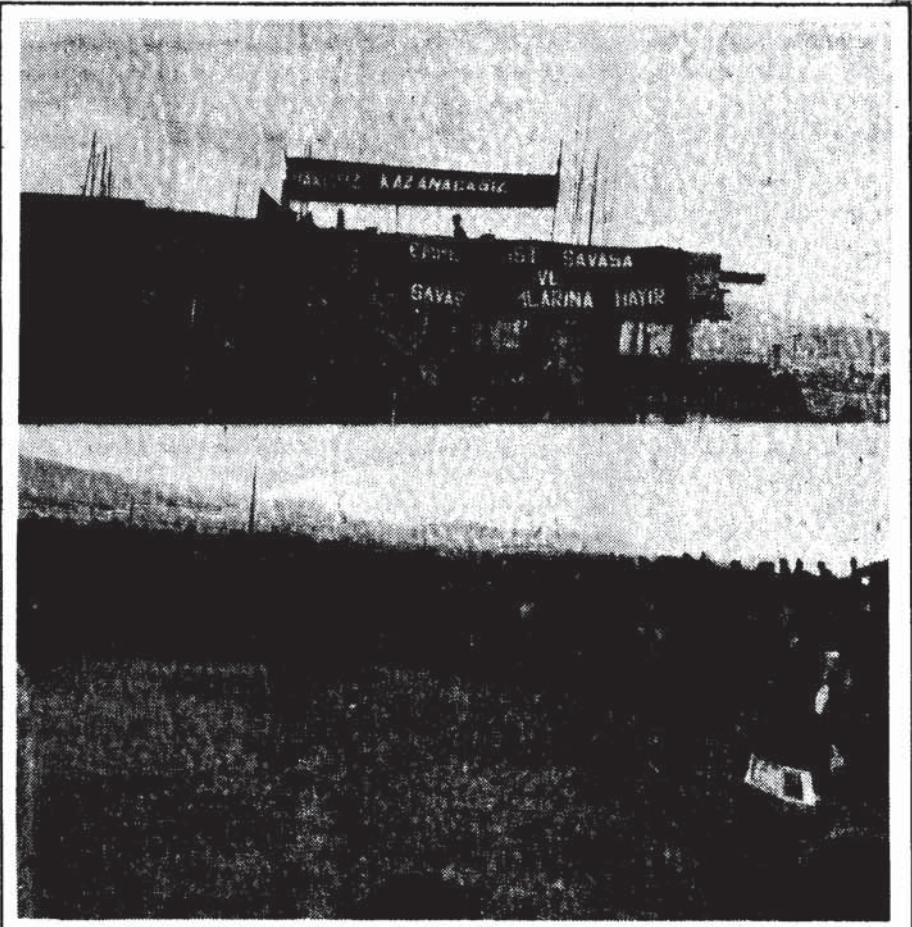
Son aylarda bütün dünya halklarını ilgilendiren bir savaş oyunu oynanıyor. İçinde bulunduğumuz konumdan ve emperyalizmin bize yüklediği işlevden dolayı bu savaş oyunu bizleri de fazlasıyla ilgilendiriyor ve kaygılandırıyor. Çıkacak olası bir emperyalist savaşta bu oyunun içerisinde yer alacak ülkelerden biri de Türkiye.

Emperyalist haksız savaş, ülkemiz insanları için daha fazla açlık, sefalet, zulüm ve baskıdan başka bir şey getirmeyecektir.

Biz Liseli Devrimci Gençlik olarak bu konuda üzerimize düşen görevi yerine getirmeye hazırız. Biz olası bir emperyalist savaşa karşı tavır almak ve bunun yanı sıra "Savaşa Hayır" dedikleri için günlerce gözaltında tutulan, işkence gören ve cezaevlerine doldurulan tüm arkadaşlarımızı destekliyor ve bu uygulamayı kınıyoruz. Bunu protesto etmek amacıyla da 23 Ekim'den itibaren 3 günlük açlık grevine başlıyoruz. ★

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR
KEYFİ GÖZALTILARA SON

LİSELİ DEVRİMCİ GENÇLİK

Samandıra Kültür ve Dayanışma Derneği (SKDD)'nin ikinci kuruluş şenliği 14 Ekim 1990 tarihinde gerçekleştirildi. Emperyalist savaşa, savaş zamlarına, mahalle halkı ve dernek üzerinde son zamanda giderek artan baskılara karşı bir gösteriye dönüştürülen şenliğe halkın ilgisi ve katılımı oldukça fazlaydı. Coşkulu bir havada gerçekleştirilen şenlik Devrimci Sol Güçlerin Samandıra halkıyla bütünleşmesinin somut bir ifadesi de oldu. ★

EMPERYALİST HAKSIZ SAVAŞA KARŞI ÖZGÜRLÜK VE BARIŞ ATEŞLERİ YAKIYORUZ

Emperyalizmin Ortadoğu'da yarattığı kriz devam ediyor. Savaş yığınakları korkunç bir hızla sürüyor. Ülkemizdeki ekonomik, siyasi, sosyal krizle iç içe giren bu durum, emekçi halkımız için daha güç yaşam koşullarına, daha çok baskıya ve devlet terörüne dönüşmektedir. Körfez krizinin faturası işçilere, memurlara, köylülere, kısaca tüm emekçi kesime çıkarılmaktadır. Emperyalist haksız savaşa hayır demek, gözetilme alınma, işkence görme, tutuklanma gibi yaptırımlarla karşılaşılıyor. Pervasızlıkta sınır tanımayanlar, çocukları bile tutuklayabiliyorlar. Gerekçe ise, emperyalist haksız savaşa karşı olmak. Böylece de kitlelerin meşru, haklı istemleri sudan gerekçelerle geri çevrilmekte, engellenmektedir.

Siyasal iktidarın baskılarına karşı çıkmak, ekonomik-demokratik haklarımıza sahip çıkmak, korumak, emperyalist savaşa karşı tavır almak, emeğimizle, örgütümüzle oluşturduğumuz yarınlara ulaşmak için birlikte mücadele, örgütlenme şansı ile sorunlarımızı ele alıyor, sahipleniyoruz. Bu doğrultudaki faaliyetlerimizle kitle ile bütünleşiyoruz. Onlarla daha sıcak ilişkiler geliştiriyoruz.

Emperyalist haksız savaşa karşı olmak tek başına yetmeyeceğinden, bu doğrultuda örgütlenmelere, örgütlü protestolara gitmek, kitleyi bilinçlendirmek ve onun üzerine örtülmek istenen karanlığı, sıkıntıları göstermek, açıklamak gerekiyor. Emekçilerin, sorunu sahiplenip seslerini yükseltmeleri, emperyalist savaş oyununu açığa çıkarmaları, hak gasplarını engellemeleri için birlikte mücadele etmeleri kaçınılmaz olmaktan öte bir zorunluluktur artık. Zorunluluktur, çünkü sesimizi çıkartmadığımız, kendi gücümüze inanmadığımız, haklarımızı korumadığımız, kendi sınıf dostlarımızla dayanışma içinde olmadığımız zaman, bizi karanlığa boğmadılar mı? İşkencelerle, tehditlerle, baskılarla bizi susturmak istemediler mi? Ne adına yaptılar tüm bunları? Kendilerinin daha rahat ve huzurlu yaşamaları için. İstenen huzur ve güven ortamı da bunlar için değil mi?

Halkın emperyalist savaşa karşı tepkilerini, tutumunu örgütlü hale dönüştürmek, sağlam ve kalıcı kılmak amacıyla, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin pratiğe geçmesine yönelik çalışmalarımız devam ediyor. Bu faaliyetlerimizde, pratiğin örgütlenmeyi hızlandırmasından yararlanarak örgütlü protestoları gündeme aldık.

Bu amaçla, Esenler'de, Bağcılar-Çiftlik'te, Gazi Mahallesi'nde, Yenibosna'da, Zeytinburnu'nda halkımızın emperyalist savaşa, zamlara karşı birikmiş öfkesini, tepkisini ateşe verdik. Ateşlerin çevresinde halaya durduk. Hep bir ağızdan söyledik türkülerimizi. Sloganları-

mız mesaj oldu. Fırlı katılım dışında, izleyenlerin alkışları, sevgi dolu bakışları bize moral verdi. İçinde bulunduğumuz birlik gücün, yani halkın sıcaklığını, içtenliğini, sempati ve sevgisini gördük.

Esenler'de iki yerde yapılan gösteriye 100'ün üzerinde katılım olurken, Gazi Mahallesi'nde bu katılım 150'nin üzerine çıktı. Bağcılar-Çiftlik, Yenibosna ve Zeytinburnu'nda ise 30'un üzerinde katılımla gerçekleştirildi gösterilerimiz. Örtülmek istenen karanlığa ışık olduk. Yürekler salınmak istenen korkuyu yaktık.

Zeytinburnu'ndan, Halıcı'ten, Bakırköy'den bir araya gelenlerle yapılan gösteriye polis müdahale edemedi. Esenler'de, Bağcılar-Çiftlik'te, Yenibosna'da da kitle dağıldıktan sonra geldiler. Gazi Mahallesi'nde ise, izleyip uzaklaştılar. Ama kitle dağılınca cesaret(!) alanlar, Yenibosna'da ateşin etrafındakileri dövdüler, ateş açtılar. Eylemle ilgili olmayanları gözetilme aldılar. Esnafı tehdit ettiler. "Kimlerdi, biliyor musunuz? Bize söyleyin." çağrılarını esnaftan destek bulmadı. Bağcılar-Çiftlik'te ise, jandarmalar ateşin etrafına gelen halkı gözetilme alıyorlardı. ÇİHKAD'a gitmek suç(!) olarak saptandı. Gözetilme alınma gerekçesi oldu. Beklemedikleri ise, kitlenin alınmaları sahiplenmesi, geri istemesiydi. Bunun için karakolun önünde bir araya gelen 60 kişilik kitle, basına, emperyalist savaşa hayır demenin, ÇİHKAD'a gitmenin suç(!) sayılmasına anlam veremediklerini açıkladı. Kitlenin kararlı tutumu üzerine, gözetindakiler bırakıldı.

Gazi Mahallesi'nde ise, işinden evine dönenler dahi sokaklara yatırılarak aranmakta, Nazi döneminin terör yöntemleri uygulanmaktadır. Sokak aralarında gece sabaha kadar 8-10 kişilik gruplar gezmekte, evlerin önünde oturan insanlara, kadınlara sözle sarkıntılık etmekte, tahriklerde bulunmaktadırlar.

Önümüzdeki süreç, halkın örgütlü mücadelesinin yaşamın her alanında yaratılması, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin daha disiplinli, katımlı (kitleli) eylemliliklerinin genel sorunlarla birlikte pratiğe geçirilmesi sürecidir. Haklılığımızdan, halkımızdan aldığımız güçle başaramayacağımız görev yoktur. Bu bilinçle faaliyetlerimizi geliştirelim, kalıcı hale getirelim. ★

**HALKIMIZ, EMPERYALİST HAKSIZ SAVAŞ
İSTEMİYOR!**
**HAKSIZ SAVAŞ SÖMÜRÜSÜNE,
VURGUNCULARINA HAYIR!**

**DEVRİMCİ MÜCADELEDE BAHKAD'LILAR,
ÇİHKAD'LILAR, EKAD'LILAR,
GOKPAD'LILAR, GAZİ-DER'LİLER,
YEN-DER'LİLER, HAKAD'LILAR**

ANSA İŞÇİSİ AÇLIĞA MAHKUM EDİLEMEZ

Faturası emekçi halkımıza çıkarılacak olan emperyalist savaş tehlikesinin daha bugünden her alanda yaşamaya yansıyan sonuçları, çalışma ve iş yaşamında da kendini gösteriyor. Üstlerdeki ve lastik işyerlerindeki grevlerin "ertelenmesi", gündemdeki çeşitli işkollarındaki sözleşme görüşmelerine, işverenlerin çok geri önerilerle gelmeleri, uzlaşmaz tutum takınmaları, MESS'in ve Özal'ın ayrı ağızlarla işçilerin istedikleri ücretleri çok bularak işyerlerinin kapatılması tehdidinde bulunmaları bunun örnekleridir. Sermaye kendi çıkarının gerektirdiği yerde yine kendi çıkarına uygun düzenlenmiş yasa ve hukuku tanımayacağını defalarca gösterdiği gibi mesajlarında da bunu vurguluyor.

Kocaeli'nde 18 aydır grevde olan ANSA işyerinin tasfiye kararının mahkemeye onaylanması da, bu anlamda en yeni ve somut bir örneği oluşturmaktadır. 17 Nisan 1989'da grev başlayan ANSA (Antibiyotik İlaç Hammaddeleri Fabrikası) işçileri, bugüne kadar onurlu bir mücadele sürdürdüler. Mücadele içinde yaşayarak öğrenme süreci olarak değerlendirdikleri grevleriyle dayanışma ve desteği geliştirip yükseltmek için, çeşitli girişim ve eylemliliklerde bulundular. Bu amaçla işyeri önünde aileleri ve çocuklarıyla işvereni protesto gösterisi, diğer işyerlerinden gelen alt düzeydeki destek, seslerini duyurabilecekleri platformları değerlendirme çalışmaları, sendika şubelerinde (Laspetkim-İş) dönüşümü olarak sürdürdükleri açık grev duyurularının yükselmesi ve grev sürecindeki gelişmelerin kamuoyuna mal edilmesi için yeterli olmadı. Kocaeli'ndeki devrimci-demokratik kamuoyu, ANSA'lı işçilerle dayanışma ve mücadelelerini desteklemeye yetersiz bir katılım göstermiştir. Özellikle sendikalar (en başta Laspetkim-İş) ve işçiler, ANSA grevine ve grev sürecinde işyerinin tasfiye kararına yeterli ilgi ve tepkiyi göstermemişlerdir.

11.7.1990 tarihinde iş akitleri feshedilen ANSA'lı işçiler, anlaşma sağlanıp grev sonuçlanmadan iş akitlerinin feshedilmesinin yasal olmadığı gerekçesiyle mahkemeye başvurmuşlar, birkaç duruşma sonrasında ise işverenin tasfiye kararının onaylanmasıyla karşılaşmışlardır. İşverenin "iflas" gerekçesini "sınırlı" bularak tasfiyeyi onaylayan mahkeme kararına göre, işveren işçilerin tazminatlarını '89 yılı ücreti üzerinden verip işyerini kapatabilecek.. Kararı, bundan böyle tüm grevlerin benzer yöntemlerle bitirilmesi tehlikesiyle karşı karşıya olduğu biçiminde değerlendiren işçiler, temyiz mahkemesine başvurarak mücadelelerine devam etmeyi hedefliyorlar.

Konuştığımız işyeri temsilcisi ve arkadaşları, mahkeme kararındaki düşüncelerini öz olarak şöyle dile getirdiler: "Bu karar geçerliliğini koruduğu sürece, sözleşme ve grevlerin hiçbir etkisi kalmayacaktır. Sermaye sınıfına, grev çıkan işyerlerinde işçilere eski ücret üzerinden tazminatlarını vererek işyerlerini tasfiye (yani karunsuz lokavt) yolu açılmıştır."

ANSA'lı işçiler böyle bir sonucun sadece kendileriyle sınırlı kalan bir sorun olmadığını, tüm işçi sınıfı ve mücadelesi için genel bir öneme sahip olduğunu, bu bilinçle tavır alıp mücadele edilmesi gerektiğini de vurguluyorlar.

Karşılaştıkları tüm zorluklara rağmen, grev süreci ANSA'lı işçiler içerisinde sınıf bilincinin gelişmesine, mücadeleye sınıf perspektifiyle bakılmasına bir zemin oluşturdu. Açlığa mahkum edilen işçiler, sermaye ve işçi sınıfı gelişmesini, sermayenin gerçek ve çirkın yüzünü, daha yakından ve bilince çıkararak tanıdılar.

Bu bilinç ve perspektifle ANSA özelinde işçi sınıfına yönelik saldırı ve hak gasplarına eklenen yeni halkaya, sermayenin bir savaş bahanesiyle krizini daha yoğun bir biçimde halka ve işçi sınıfına yansımasına karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir. ★

MÜCADELE KOCAELİ BÜROSU

"Ankara farklıdır.", "Ankara polisi güçlüdür.", "Ankara'nın trafiği ve sokakları düzenlidir, eylem yapılmaz.", "Ankara halkı kaypak, güvenilmez."

Ankara'daki mücadelenin dağınıklığı, kofluğunu, geriliğini, oportünizm yıllar boyu, somut gerekçelerin uzağında yaratıldığı bu bahanelerle meşru göstermeye çalıştı. 12 Eylül öncesi, sivil faşistler, Ankara'nın neredeyse tüm mahallelerini, işyerlerini, okullarını işgal edip dizginsiz bir terör estirirken de, 12 Eylül'le birlikte sivil faşist terörün yerini devlet terörü aldığında ve bununla zamandası olarak örgütlülükler feshedilip mültecilik akınlarıyla Avrupa'da soluk alındığında da oportünizmin hiçbir suçu yoktu.(!) Tek suçlu Ankara'ydı, Ankara halkıydı...

Ankara'daki devrimci muhalefette bir hantallık, bir bürokratik olduğunu oportünizm de kabul ediyor ve bu durum Ankara'nın memur kenti olmasıyla açıklanıyor. Buna bir de, "Kitleler hazır değil." deyişinde ifadesini bulan "kuyrukçu" anlayış eklenince, dağınıklığın örgütlülüğe dönüşürülmesi, mücadelede bir sıçrama yapılması, sivil faşist terörün etkisizleştirilmesi ve devlete yönelik tavır alınması bir türlü mümkün olmuyordu.

Halkın örgütlendirilemediği noktada, yanlış kendi anlayışında ve izlediği politik çizgide değil de halkta aramak ve her zaman halkı suçlu ilan etmek, oportünizmin geleneksel davranış biçimlerinden biridir.

MÜCADELE GELENEKLERİMİZİ YERLEŞTİRELİM

Elbette ki, böyle bir gerekçelendirme doğru olamazdı. Ankara'nın 12 Mart öncesi sürecine bakmak, bu gerekçelendirmenin bir bahanenin ötesine geçmediğini kanıtlamak için yeterlidir. O dönemde de Ankara memur kentiydi, polis güçlüydü... Ancak mücadele sağlıklı bir gelişim gösteriyor, kitleleri sarıyor, onlarla bütünleşmede, moral üstünlüğü sağlamada önemli mevziler kazandırıyor. Kısacası, Ankara aynı Ankara'ydı ama mücadele farklıydı. Bunun kaynağında, devrimci mücadele anlayışındaki nitel farklılık yatıyor. Nitekim, bu anlayış farklılığı '74 sonrası süreci belirlemiş, tasfiyecilik-inkarı politikası, devrimci politika adına lanse edilerek örgütlülük ve mücadele sürekli gerilemiştir.

O dönem, Ankara'da bir güç olarak var olduğunu iddia eden tüm oportünist-revizyonist grupların bugüne devrettikleri miras, karamsarlık, yalınlık, kendiliğindencilik tapınma, devrimciler ve devrimci harekete, mücadeleye güvensizlikten ibarettir. Olumlu bir gelenek bulmak, ne yazık ki, mümkün değildir.

Bu olumsuz gelenekleri parçalayıp atmak, karamsarlığı devrimci inanç ve güvene, yalınlığı kararlılığa, dağınıklığı örgütlülüğe dönüştürmek zor olabilir ama bugün devrimci zor olanı başarmak, olumlu devrimci gelenekler yaratmak göreviyle karşı karşıyadırlar. Daha bilinçli, daha kararlı, örgütlü ve iradi bir çabıyla bu zorun üstesinden gelmek olanaklı ve gereklidir. Önerisine bu hedefi gerçekleştirmek görevini koyan Devrimci Sol Güçler, şimdiden azımsanmayacak adımlar atmışlardır. Ne ki, olumsuzlukların egemenliğinin kırıldığını ve tümüyle ortadan kaldırıldığını söylemek olanaksız bugün için.

Ankara halkı, geçmişte önder bildiği insanların örgütlülüklerini feshedip kendisini baskı ve terör karşısında yalnız bırakmalarına, şubelerde, cezaevlerinde, mahkemelerde direniş değil teslimiyet bayrağını dalgalandırmalarına, kalanların da mülteciliği seçip Avrupa cafe'lerinde sivil toplumculuğu, bireyin önemini vb. keşfetmelerine tanık oldu.

Ankara halkı bugün, geçmişte önder

bildiği insanların düzene 'demokrat' bir muhalefet dahl olamadıklarını, belediyelerde, ticaret hayatında iyi bir yer kapıp köşe dönme hesapları ardında koştuklarına tanık oluyor.

Bu tanıklıklan yaşayan bir halkın, bu denli ürkek ve güvensiz olmasında şaşılacak bir yan yoktur elbette. Halktaki ürkekliği ve güvensizliği yıkmak için tek yolu, örgütlü mücadelenin devrimci politikalarla yükseltilmesidir. Devrimci Sol Güçler, bugün, Ankara'nın konumlanışını devrimci mücadele lehine değiştirmek görevinin omuzlarında olduğunu bilincindedirler. Bu gerçekli de, ödünsüz radikal bir mücadele çizgisini hayata geçirme misyonunu omuzlamış, bunun gereklerini yerine getirme çabasına girişmişlerdir.

Bu zor görevin üstesinden gelmek, halkı, yalınlık-korku çemberinden çekip çıkarmak, sokaklarda, meydanlarda, kitle gösterilerinde, DAL'ın işkencehanelerinde, cezaevi hücrelerinde, kısaca yaşamın her alanında direniş geleneği yaratmakla mümkündür. Önümüzde zorlu ve sancılı bir süreç var. Kendini Devrimci Sol Güçlerin bir parçası olarak niteleyen herkes, bu sürecin getirdiği büyük fedakarlıklara ve kaçınılmaz önemli görevlere, ağır bedelleri ödemeye hazır olmalıdır.

Sahip olduğumuz örgütlü, iradi gücümüz, sahip olduğumuz devrimci gelenekler, coşku ve kararlılıkla doğru devrimci politikamızla bu zoru başaracak, ağır bedeller pahasına da olsa, süreci aşacağız. Süreç bizden yana evriliyor. ★

Ankara'da Devrimci-Demokratların Birliğini Parçalayıcı Bir Tavrı Üzerine

Geçtiğimiz süreçte, emperyalizmin Ortadoğu'yu abluka altına alması ve Türkiye'nin de bu oyunlara alet edilmesiyle ilgili, devrimci-demokratların bir platform oluşturma çabası yaşandı. Bu platformun amacı, emekçi halklara emperyalist savaşın anlamını kavratılabilecek ve bu doğrultuda oluşacak potansiyeli harekete geçirebilecek etkinlikler düzenlemektir. Bu anlayışla, bütün demokratik kuruluşlar teker teker dolaşıldı ve platformun oluşum amacı konuşuldu. Çünkü bizim anlayışımıza göre, emperyalist savaşa karşı olmak gibi, herkesin asgari temelde bir araya gelebileceği bir konuda, devrimci-demokratların birliğinin önünde herhangi bir engel yoktu. İHD Genel Merkezi, TM-MOB, FEKDG dergisi, İşçilerin Sesi, EĞİT-DER, Halkevleri Genel Merkezi ve Çankaya Şubesi, THD (Türk Hemşireler Derneği) ve Ankara'da şubesi bulunan hemen hemen bütün sendikalara gidilerek, yukarıda anlattığımız temelde sorun açıldı ve yazılı birlik çağrısı yapıldı. Bu kurumlardan FEKDG dergisi ve Halkevleri dışındakiler konuya olumlu yaklaştıklarını, yalnız yönetim kararı almanın gerektiğini, yönetimi topladıktan sonra bizleri arayacaklarını ve katılabileceklerini söylediler. Fakat bu kuruluşlar, bir daha ses seda çıkarmayarak, en azından ciddiyetsizliklerini gösterdiler. Halkevleri ise, çok daha ciddiyetsiz ve tutarsız bir tavır takınarak, kendilerine çağrı için giden arkadaşları üç defa ayağına kadar getirttikten sonra, hiçbir cevap vermeden geri çevirmişler.

Faşizme ve Emperyalizme Karşı Devrimci Gençlik (FEKDG) dergisinin tavrı ise çok daha ilginçtir. Kendilerine ilk gidildiğinde, platforma olumlu baktıklarını, büyük ihtimalle katılacaklarını söylerken, ikinci kez kesin yanıt almak için gidildiğinde, Ankara'da bu tür platformların olamayacağı ve olsa da iş yapamayacağı cevabını vermişlerdir. (İş ilginç kılan yön, bu cevabı veren arkadaşın, sonradan bir platformda "Gençlik Der-

nekleri" adına yer almasıdır. Sonra "Gençlik Dernekleri" ismi Öğrenci Dernekleri Platformu olarak kendileri tarafından düzeltilmiştir.) Kendilerine öğrenci dernekleri platformunun ne zaman toplanıp böyle bir temsilci seçme kararı aldığı sorulduğunda ise, "Sizi ilgilendirmeyen, iki kişiyle toplanır, üç kişiyle toplanır." gibi ciddiyetten uzak bir cevap verilmiş, ama bu konuşmanın üzerinden bir hafta geçmeden, telaşla diğer platform temsilcileri aramaya girişilmiştir.

27 Ağustos Pazartesi günü, var olan platformun dışında başka bir platformun oluştuğu tesadüfen öğrenilmiştir. Söz konusu arkadaşlarla konuşmaya gidilmiş ve arkadaşlara şu sorular sorulmuştur:

-Daha önceleri platform çağrısına niye duyar-sız kaldınız?

-Bu platformu oluştururken çağrı yaptığınızı kuruluşlarda neyi ölçtünüz?

Onların verdiği cevaplar ise ciddiyetten uzaktı:

-Çağrılmayan kuruluşlar unutulmuş, atlanmış.

-Bu dernekler kitlesizdir.

Ciddiyetten uzak bu cevaplar üzerine, arkadaşlara şunlar söylendi:

-Yeri, telefonu bilinen kuruluşlar nasıl unutuluyor, atlanıyor da, yeri olmayan, kimin temsilci olduğu bilinmeyen "Öğrenci Dernekleri Platformu" temsilcisi bulunabiliyor?

-Anti-emperyalist bir platformda yer almak isteyen kuruluşların kitlesiz olduğuna neye dayanarak ve bu hakkı kimden alarak karar veriyorsunuz?

Ankara'da birliğin oluşturulması yolundaki çalışmalar sekte, dar grupçu, komplocu ve birilerini birlik dışında tutma gibi yanlış bir anlayış sonucu baltalandı. Bizler biliyoruz ki, mücadele ancak bu tür anlayışların yok edilip birliğin sağlanması doğrultusunda çabaların artırılması, samimi olunması sonucu yükseltilebilir. ★

Oportünizme Bir Örnek Daha: TELGRAF EYLEMİ

14 Ekim 1990 Pazar günü, saat 13.30'da EĞİT-SEN'li öğretmenler, Kızılay Postanesi'nden Öğretmenlik İçin Mecburi Yanışma ve Yerleşime Sınavı'nı protesto etmek amacıyla Milli Eğitim Bakanlığı (MEB)'ne protesto telgrafı çektiler. EĞİT-SEN'li Öğretmenler olarak yapılan ilk eylemlik olması açısından önemli olan bu eylem, içinde birtakım eksiklikleri de taşıyordu.

İleri süreçte aynı eksiklikleri yaşamamak için bunların nedenlerini açıklamaları gerekmektedir.

1) EĞİT-SEN Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) ve genelde oportünistler, sınavın bir eğitim sorunu, dolayısıyla da öğretmenlerin önemli bir sorunu olduğunu kavrayamamışlar ve gereken önemi vermemişlerdir.

2) Pratik tavrı önerisinin Devrimci Mücadelede Öğretmenler tarafından getirilmesine duyulan tepki nedeniyle, MYK içindeki bazı arkadaşlar, sorunu kendilerinin çığırması olarak görmüşler ve öznel bir tavır göstermişlerdir.

3) Yine MYK'daki arkadaşlar kafalarında yarattıkları statüleri kıramamışlar, içlerindeki korkuyu atamamışlardır. Bunu "EĞİT-SEN tüzel kişiliğini kazanamamıştır, basın açıklaması yapamaz." diyerek gösterirken, bizim "O zaman, EĞİT-SEN'li Öğretmenler olarak veya bir grup öğretmen olarak olayı sahiplenelim, basın açıklaması yapalım." önerimize de karşı çıkmışlardır. Bu eylemin ardından, EĞİT-SEN MYK'lı arkadaşların basın açıklaması konusunda olumsuz bir tutum takınmaları sonucunda, bizler DMÖ olarak bu sınavı protesto ettiğimizi belirten bir basın açıklaması -ki, bu basın açıklaması telgraf eylemi ile ilgili değildi- ile basını dolaştık. Ancak burada özellikle belirtilmesi gereken nokta, 15.10.1990 günkü Güneş gazetesinde, telgraf çekme eyleminin -EĞİT-SEN'li Öğretmenler olarak çektiğimizi vurgulamamıza rağmen- KAM-SEN'li Öğretmenler olarak gerçekleştirildiği gibi, bizim de onaylayamayacağımız bir durumun ortaya çıkmasıdır.

4) Ve en önemli neden, oportünizmin söylemde ne denli keskin konuşursa konuşsun, özünde pasifizmi taşıması, sürekli olarak bahanelilikle (Kitle hazır değil, örgütlenme yok gibi) mücadele kaçınılması yapmasıdır. Özellikle kendilerini bir yerlere oturtan (komisyon üyeleri) arkadaşların da bundan sonraki eylemliliklerde aramızda görmek istediğimizi, aksi takdirde bu davranışın (mücadele kaçınılması) alışkanlık haline geldiğine olan inancımızın pekişeceğini belirtmek istiyoruz. ★

Ankara'dan Devrimci Mücadelede Öğretmenler

Savaşa Karşı Çıkmasının Bedeli 2.5 Aylık Çocuğu Düşürttürülerek Ödetildi

15 Ekim'de Ankara'da dergimizin "12 Eylül'ün 10. Yılında Halkımıza Yeni Bir Savaş Açılıyor" başlıklı özel sayısını satarken, polisler tarafından gözaltına alınan DEMKAD Ankara Şubesi Yürütme Kurulu Üyesi Nevruz Türkdöğen, Ankara DAL'da görüldüğü işkenceler sonucu, 2,5 aylık çocuğunu düşürmüştür. İşte Nevruz Türkdöğen'in anlatıları:

MÜCADELE: Gözaltına alınma sürecinizi kısaca anlatır mısınız?

N.TÜRKDOĞAN: 15.9.1990 tarihinde, Seyranbağları'nda Elif Özbolat ve Sevil Erbasan'la birlikte, Mücadele dergisinin "12 Eylül'ün 10. Yılında Halkımıza Yeni Bir Savaş Açılıyor" başlıklı özel sayısını satıyorduk.

Bir ihbar sonucu, yanıma gelen iki sivil polis silahlarını çekerek üzerimizi aramak istediler. Bizler suçlu olmadığımızı ve üzerimizi aratmayacağımızı, yasal bir derginin özel sayısını sattığımızı söylememize rağmen, daha sokak ortasında dövülerek polis arabasına zorla bindirildik. Arabada polisler 2,5 aylık hamile olduğumu söyledim ama değişen bir şey olmadı.

Gözaltına alındığımızda, ilk önce Seyranbağları Karakolu'na götürüldük. Ancak siyasi şubenin bizi istemesi üzerine, apar topar işkence merkezi olarak adı ayuka çıkan DAL'a getirildik.

Gerek karakolda, gerekse de siyasi şubede baskılar ve işkenceler hiç bitmedi.

MÜCADELE: Siyasi şubede polisin size karşı yaklaşımı nasıl oldu?

N.TÜRKDOĞAN: DAL'ın garajına getirildiğimizde, polislerin saldırganlıkları artarak, işkenceci kimlikleri açıkça ortaya çıktı. Garajda bizi, DAL'ın artık iyice deşifre olmuş işkencecileri Savaş Demir, Ali Er-

şanlı, Hikmet Taşdelen ve adlarını bilmediğim diğer işkenceci polisler karşıladılar. Yaptıkları ilk şey ise, küfür, tekme ve tokatla üzerimize saldırmak oldu. Bundan sonra teker teker sorguya, yani işkenceye alındık.

Sorguya alındığımızda, sürekli, yaptığımız suç olmadığımızı, Mücadele dergisinin yasal olduğunu, özel sayısını ise sattığımızı söyledim. Onların cevapları ise, "Madem o kadar paraya ihtiyacın vardı, geneleve gitseydin." şeklinde, hakaret etmek oluyordu. Bu sırada işkencecilere tekrar tekrar hamile olduğumu söylüyordum, ancak onların buna aldırışları yoktu.

Gördüğüm işkencelerden sonra, DAL'ın soğuk hücrelerine atıldım. Ne bittaniye ne de oturacak minder verdiler.

Yakalanma tutanağını ve ifadeyi imzalamam işkencecileri iyice hırçınlaştırdı. Tekrar işkence odasına götürüldüm. Odada adını bildiğim işkenceci Ali Erşanlı soyunmamı söyledi. Soyunmayacağımı söylediğimde ise, soymak için üzerime saldırdı. Başaramayınca tekrar tekme-tokat dövmeye başladım.

İşkenceler sonucunda iyice halsiz düşüp tekrar hücreye götürüldüm. Bir süre sonra, işkencecilerin şefi Savaş Demir hücreme gelerek, "Bu orospu mu ifade vermeyi reddediyor, yakalama tutanağını imzalamıyor?" diye bağırıp, "Karnındaki piçini düşürecek." diyerek üstüme sal-

dırdı ve tekmelemeye başladı.

MÜCADELE: İşkenceler sonucunda çocuğunuzu düşürdünüz. Ondan sonra DAL işkencehanelerinden hastaneye götürüldünüz. Bu süreci anlatır mısınız?

N.TÜRKDOĞAN: Dayak, tekme-tokat ve soğuk, hamileliğim üzerinde gözaltına alınışımın beşinci günü etkisini gösterdi. Beşinci günün gecesi sancılanmaya başladım, sancım iyice arttı. O gece çocuğumu düşürmüştüm. Hücremin içi kan gölüne dönmüştü. Gardiyana hastaneye gitmek istediğimi söyleyince, bir sivil polis çağırıldı. Sivil polis, olayı geçiştirmeye çalışarak, sabaha kadar beklememi söyledi. Ben ise yaşamımın sözkonusu olduğunu belirterek, "Çocuğumu bu gece öldürdünüz. Hastaneye götürmezseniz sabah da burada beni ölü olarak bulacaksınız." dedim.

Düşük yaptıktan üç saat sonra, Numune Hastanesi Acil Servisi'ne kaldırıldım. Kürtaj yapıldıktan sonra, hastanenin tutuklular koğuşuna götürüldüm. Sabah, hastaneden sivil polisler nezaretinde taburcu edildim. Aynı gün de, DGM savcılığına çıkarılarak serbest bırakıldım.

MÜCADELE: Siyasi şubede görüldüğünüz işkenceler sonucunda, hastanede çocuğunuzu kaybettiniz. Ancak hastane size rapor vermedi. Bu konudaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

N.TÜRKDOĞAN: Serbest bırakıldıktan sonra, tekrar Numune Hastanesi'ne gittim. Çünkü taburcu edilmeden önce, doktorlar durumumun ciddi olduğunu, tekrar gelmemi söylemişlerdi. Hastaneye gittiğimde, doktorlar gereken uyarıları(!) almış olacaklar ki, tekrar hastaneye yatma gerek kalmadığını belirterek, bundan sonraki tedavim için başka hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Düşük yaptığıma dair rapor istediğimde ise, adli bir soruşturma olduğundan rapor veremeyeceklerini, hatta bilgi bile veremeyeceklerini belirttiler.

MÜCADELE: DAL işkencecileri, bir cinayet işleyerek 2,5 aylık doğmamış çocuğunuzu öldürdüler. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

N.TÜRKDOĞAN: Çocuğumun katillerini Ankara TAYAD Şubesi'nde yaptığım basın toplantısında açıkladım. Bu isimleri burada tekrar belirtiyorum: DAL'da görevli Savaş Demir, Ali Erşanlı ve Hikmet Taşdelen adlı polislerdir. Bu cinayetin peşini bırakmayacağım. Yasal olan tüm haklarımı kullanarak, suçlulardan hesap sorulması için çalışacağım.

MÜCADELE: Yaptığınız basın toplantısından sonra Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Ağar, hakkınızda bir açıklama yaptı. Bu açıklama için ne düşünüyorsunuz?

N.TÜRKDOĞAN: Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Ağar, işlenen cinayeti örtbas etmenin telaşı içindedir. Mehmet Ağar açıklamasında, çocuğumu soğuk ve gıdasızlıktan düşürmüş olabileceğimi, görevli polislerin -yani işkencecilerin- bu konularda oldukça dikkatli ve tecrübeli olduklarını söylüyor.

Mehmet Ağar'ın bu açıklamasından sonra, basına da vermiş olduğum mektupta belirttiğim gibi, Mehmet Ağar klasik işkence yöntemlerinin dışında kalan uygulamaları, örneğin hamile bir kadının günlerce dövülmesini ve soğuk hücrede bırakılmasını, işkence olarak görmemektedir.

MÜCADELE: Son olarak söylemek istedikleriniz var mı?

N.TÜRKDOĞAN: Benim yaşadığım bu olay ilk olmadığı gibi, son da olmayacaktır. Ve hemen ilginç bir çelişkiyi belirtmek istiyorum. Cumhurbaşkanı Özal, bu günlerde Uluslararası Çocuk Zirvesi'nde, Çocuk Hakları'na imza atarken, kendi ülkesinde haldimler, savcılar, doktorlar işkence merkezlerinde katledilen doğmamış bebeklerin katillerini korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. ...

Ülkem adına bu tür olaylardan utanç duyuyorum... ★

MÜCADELE: Sizin kızınız da sürekli gözaltına alınıp işkence görenlerden biri. Ve siz, kızınız her gözaltına alındığında, Ankara'ya gelip gerekenleri yapmaya çalıştınız. Polisin bu baskısını neye bağlıyorsunuz?

V.ASLAN: Polisler çocuklarımızı öldürmek istiyor. Çocuklarımız doğrudan, güzelden yana insanlardır. Onlar ise, işkenceden ve kötülükten yanadır. Çocuklarımız çevrelerindeki her türlü baskıya ve haksızlıklara karşı seslerini yükselttikleri için, polis onları susturmak istiyor. Ama biz anneler, çocuklarımızın haklı olduğunu biliyoruz. Onları susturmaya çalıştıkça, anneleri de karşılarına almış oluyorlar. Onların karşılarına çıkmaya devam edeceğiz.

MÜCADELE: Çocuğunuz gözaltında olmasaydı, yine TAYAD üyesi olur muydunuz? Bu baskılara karşı sesinizi çıkarabilir miydiniz?

V.ASLAN: Bugüne kadar böyle bir şey yaşamadım, çocuğum gözaltına alınca gerçekleri görebildim. TAYAD'ı bu vesileyle tanıdım. Çocuklarımızı sürekli TAYAD arayıp soruyordu. TAYAD olmasaydı kimlere soracaktım, kimlerden haber alacaktık diye düşünüyorum. Başlangıçta çocuğum için üye oldum ama bu-

"BİZ ANNELER DİRENMEYE HAZIRDIK"

Türkiye'nin her yanında olduğu gibi Ankara'da da yoğunlaşan polis saldırısından da yitki omuzlayanlar yine ağırlıkla aileler oldu.

12 Eylül'ün en ağır koşullarında, birçok örgütün, kesimin, grubun sessizlik içinde olduğu, dağıldığı bir dönemde, aileler örgütlendiler. Çocuklarıyla birlikte olanın onurunu taşıdılar. Bugün de bu gelenekle, birçok şeyi göze alarak çocuklarını sahip çıkıyorlar.

Ankara'daki son gözaltılara birlikte, TAYAD'da bir araya gelerek çeşitli etkinlikler gündeme getiren ailelerden Vahide Aslan'la bir röportaj yaptık. Vahide Aslan, son gözaltılar sonrası yaşanan olayları ve bu olaylarda kendi rollerini anlattı.

gün böyle düşünüyorum. Doğrudan yarı olan bütün çocuklara kendi çocuğum gözüyle bakıyorum. Kaldı ki, Ankara'ya son gelişimin nedeni, kendi çocuğum için değildi. Ankara'da yoğun gözaltılar olunca, bana ihtiyaç olur düşüncesiyle geldim.

MÜCADELE: Son gözaltılara ilişkin neler yaptınız?

V.ASLAN: Gözaltındaki diğer çocuklarla birlikte TAYAD'da toplandık. Hep birlikte savcılığa dilekçe verdik, emniyete gidip soruşturduk. Hiçbir yerden sonuç alamayınca, diğer kurum ve kişilerin de bizi desteklemesiyle, üç günlük açlık grevi yaptık. Amacımız çocuklarımızın durumunu ve gördükleri işkenceyi kamuoyuna yansıtmaktı. Ardından siyah eşarpımızı bağlayıp valiyle görüşmek iste-

dik. Her zamanki gibi vali bizimle görüşmedi. Biz de bu durumu kinamak amacıyla, valilik binasına eşarpımızı bağladık. Bu sırada polis bizi dağıtmak istedi, ama biz anneler, kol kola girip direnmeye hazırдық. Gözaltına alınmaktan korkmuyorduk. Ancak onlar istedi diye kendi ayaklarımızla da gitmeyecektik. Bizim bu kararlılığımız, polisi dağıtma girişimlerinden vazgeçirdi.

MÜCADELE: Bu çabalarınıza TAYAD dışında destek veren kuruluşlar veya kişiler oldu mu?

V.ASLAN: Biz bu sorunlara her insanın ses çıkarmasını istiyorduk. Bu nedenle, insan haklarını savunduğunu iddia eden SHP'ye gittik. Birkaç milletvekili dışında, bize yakınlık gösteren olmadı. Olanlar ise emniyeti bir-iki kez aramanın ötesine gitmedi. Oysa bu, onların çocuklarının başına da gelebilirdi. Gelmemiş olsa bile, insan haklarına sahip çıkıyoruz dıyarlarsa bunu göstermeliydiler. Keza, İHD de hiçbir girişimde bulunmadı. Yalnızca Ankara Şube Başkanı'nın, TAYAD baskısını kıpırtan basın açıklaması oldu. Kuşkusuz bu da güzel bir şeydi, ancak bunu böyle bırakmamaları gerekirdi. Çocuklarımız on gündür içeride ve birkaç kurum dışında bizi destekleyen çıkmadı. ★

"İETT'DE CİNAYETLERE İZİN VERMEYECEĞİZ"

İETT'de birbiri ardına ölümler, sakat kalmalar devam ediyor. Dün iş kazalarında ölen, sakat kalan arkadaşlarımızdır. Onra, bugün de Anadolu Garajı'nda Veyis Ateş arkadaşımız araba tamir ederken iki arabanın arasında kalarak öldü-öldürüldü.

Bu sorunların yıllardır anlatılmasına, konuya ilişkin defalarca yazışmalar yapılmasına rağmen, çözüm için şimdiye kadar hiçbir pratik adım atılmamıştır.

İkiyüzlü SHP politikası, bu olayda da bir kez daha sermayeden yana olan yüzünü gösterdi. "Önce insan değil, önce maliyet" sloganının temel sloganı olduğunu ortaya koydu.

Biz İETT işçileri çok büyük sorunlarla karşı karşıyayız. En temel insanî sorunlarımız bile çözülmemiyor. Çalışma koşullarımızın kötülüğünden dolayı, hepimiz her an Veyis Ateş arkadaşımızın sonu ile karşı karşıya kalma tehlikesi altında çalışmak zorunda kalıyoruz.

Eğer bir işyerinde sık sık iş kazalarının neden olduğu ölümlerle, yaralanmalarla, sakat kalmalarla karşı karşıya gelinebiliyorsa, bunun asıl sorumluluğu ülkemizi "ucuz emek cenneti" olarak ilan eden egemen güçlerdir. "Ucuz emek cenneti" olmanın bedelini bizler ödüyoruz. "Cennet" halkın açlığı, yoksulluğu ve iş güvenliğinin olmaması pahasına yaratılabiliyor.

Veyis Ateş'in ölümü iş kazası değil, iş cinayettir.

Personel yetersizliği gibi bir gerekçeyle işçileri zorunlu mesaiye bıraktıran, yine aynı nedenle görev dışı işler yaptıran, sağlıksız ve tehlikeli çalışma koşullarında iş yapmaya zorlayan, trafiğe çıkması mümkün olmayan araçlarla insanları öldürme sürükleyen İŞVEREN ve buna seyirci kalarak destek veren ŞUBE, iş cinayetlerinin sorumlusudur.

Bugün tabanın belirli bir kesiminde, sorunlarımızı işverenin çözeceği beklentileri ve SHP'li olmak gibi kaygıları vardır. Bu yanlış ve yaşadığımız gerçeklere uymayan bir düşüncedir. Bugün yöneticiler kendilerine SHP'li desinler, ya da başka sıfatlar versinler, sonuçta bir bütün olarak sistemin bir parçası durumundadırlar. Ondan kopamazlar, hatta geçmişte örneklerini çokça yaşadığımız gibi "gerektiğinde" yetkilerini mücadele eden işçi arkadaşlarımıza karşı da kullanırlar. Onlar için önemli olan -yerel yönetim olmaları bu gerçeği değiştirmiyor- işlerini en ucuza mal edebilmek ve en kolay biçimde yapabilmektir. Bunun için de bizlerin yaşamını tehlikeye atmadan çekmezler.

İETT Çalışanları Derneği'nin devrimci bir tavırla bu olayın sorumlularını protesto etmesi, işyerlerinde konuya ilişkin panolar düzenlemesi ve yaygın bir bildiri dağıtımını gerçekleştirmesi sonrasında, Dalan dönemini hiç de aratmayacak bir baskı dönemi yaşanmıştır. SHP'li yöneticiler,

bu gelişmeler karşısında bir kez daha ikiyüzlü tavırlarını ortaya koyarak derneğimize üzerine yüklenmişler. Onların bilgi kaynağı, işçi düşmanı olan Şube Başkanı Hasan Ali'ydi. Biz işçilere değil, Hasan Ali'ye itibar etmeyi tercih ettik. İETT Çalışanları Derneği'nin protestosuna katılan arkadaşlarımızı "Neden sol kolunu kaldırdın? Siz çocuk değilsiniz, başkalarına uymayın." diyerek uyarmakla kalmadılar; dernek şubesi yöneticilerinden birini de cezalandırdılar.

Bugün Hasan Ali yönetimindeki "Taşıtlar Şubesi" bizi temsil edemez. Hasan Ali bir azınlık diktasıdır, sarı sendika patronudur, ikinci bir işverendir. Zorbalığı temsilcilerine öğretti, ihbarcılığı gelenek haline getiren bir patrondur.

"Bu koşullar devam ettiği sürece, tekrar bu durumlar yaşanacaktır. Koşullar düzeltilmediği takdirde İETT işçisi daha sert tepkiler göstermek zorunda kalacaktır." diyen İETT Çalışanları Derneği, işyerlerindeki tüm panolarda cinayetin sorumlularını teşhir ederek Anadolu Garajı

önünde de bir basın açıklaması yapmıştır. "Emeğimize Yaşam Hakkımıza Saygı, İş Cinayetlerine Son" yazılı bir pankartı İETT Çalışanları Derneği Üyeleri imzasıyla Anadolu Garajı kapısına asarken, ölen arkadaşımız için saygı duruşunda bulundular.

Biz İETT işçileri, kendi sorunlarımızı kendi mücadelemizle aşacağımızı, bunun için de doğru bir önderlik altında örgütlenerek mücadele etmek gerektiğini biliyoruz. Hasan Ali zorbalığına son verilebilir, ilkel, tutarlı mücadele edilecek bir önderlik yaratılmalıdır. ★

CİNAYETLERİN SORUMLULARI, BU ÇALIŞMA KOŞULLARINI YARATAN İŞVEREN VE BUNA SEYİRCİ KALAN SENDİKADIR! KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK, YAŞASIN SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI!

DEVRİMCİ MÜCADELEDE İETT İŞÇİLERİ

Emekçilerin iyiyi, doğruyu ve güzeli arayışları sonuçlanmıyor. Soygun-sömürü düzeni devam ettiği sürece sonuçlanmayacak da. Bu arayışlara örnek olarak, İETT Taşıtlar Şubesi'nde olağanüstü kongrenin gündeme gelmesini gösterebiliriz. Olağanüstü genel kurul girişimleri hukuksal yönde tamamlanırken, bütün tabana yönelik mevcut durumu açıklayan, sarı sendika şubesinin işçi düşmanlığını teşhir eden, neden olağanüstü kongre sorusuna net yanıt veren, çok sayıda bildiri tüm işyerlerinde dağıttı. Ve kongre hazırlıkları hızlandırıldı.

Taşıtlar Şubesi Başkanı Hasan Ali ve ekibinin yönetime gelmesiyle beraber zorbalığı, yalanı, işçileri Alevi-Sünni, Laz-Çerkez, Türk-Kürt diye paramparça etmeyi öngördü. Sarı sendikacılığın her türlü oyunu bu kısa sürede denendi.

Toplu sözleşmenin birçok maddesini uygulamayan, uygulanması için zorlama yapmayan-yapamayan, kendi faşist ve jandarma adamlarının işyerinde açılan sınavları kazanamayacağını anlayınca yüzlerce işçiyi işverene karşı karşıya bırakıp sınavı terk eden, işçi sağlığı ve iş güvenliği gibi kelimeleri hiç kullanmayan, Hasan Ali gibi sarı sendikacılığı tüm işçiler nezdinde açık olan bir için uzun uzun neleri yapamadı gibi şeyler yazmaya pek de ihtiyacı yok. Faşist kafa yapı-

İETT'DE SENDİKA AĞALARININ YÖNETİMİNE SON VERİLİYOR

şıyla sarı sendikacılığı birleştirince, klasik faşist çalışma tarzı ortaya çıkmıştır. Tüm temsilcileri atamalar yoluyla belirlenmiş, tabanı bulunmayan yönetim. seçimlerden özellikle kaçındı..

Bugün işyerimizdeki mevcut delegelerle devrimci sendikacılık anlayışının hayata geçirilmesi oldukça zordur.

Muhalefetin yapılması ise karma bir özellik taşımakta, görünürde bir birlik-telik sürdürülmektedir. Ancak bu süreç gerçekçi değerlendirildiğinde görülecektir ki, "birlik" sağlam temeller üzerine yani pratik mücadele içinde birlik üzerine oturmuş değildir. Tabanın kaybetmeye tahammülsüzlüğü, birliğin en belirleyici unsuru olarak gözüküyor.

Genel Merkez'in (Belediye-İş) tavnı ise çıkarılan doğrultusunda tam da sarı sendikaların taktığı ile "belirsizlik" tablosu çizmekten öte gitmemektedir. Delege imzaları yeterli sayıyı aşmış olmasına ve

başvurunun üzerinden 2 ay geçmesine rağmen mevcut yasaları ve kendi ana tüzüğünü hiçe sayıp olağanüstü kongre karan almamakta direnmesi de bunu gösteriyor. Genel Merkez böylece İETT'de (Taşıtlar Şubesi'nde) huzursuzluğun giderilmesini değil, üyelerinin taleplerini ve haklarını değil, kendi koltuğunu düşündüğünü ortaya koyuyor. Çevresinde "sınıf ve kitle sendikacılığı" yapan 2 şubenin varlığından (1 No.lu ve Beyoğlu Şubesi) rahatsızlığı zaten varken, bir de buna Taşıtlar Şubesi'nin katılmasını istemiyor. Sıkışacağını hesap ediyor. İşin tuhafı, "birlik" içindeki bazı unsurların Genel Merkez'e şu veya bu seviyede hala güveni var. Bu yüzden de, Genel Merkez, karan alma yerine sürekli engelleme ve bahneler bulma peşinde koşmaktadır.

Devrimci İşçi Hareketi perspektifine sahip olan devrimci işçiler, bu açmazı görüp aşmanın yolunu bulmalıdırlar. Dev-

rimci işçiler, hatanın tespitini yapıp hemen kitle çalışması başlatmalıdırlar. Bu doğrultuda tabanın olağanüstü kongreye sahip çıkma arzusuyla yaklaşmasının gerekliliği, devrimci işçilerin öncelikli belirlenmesi gereken bir tutumdur.

Bu çalışmanın bir yönünü de delegelerle çalışması oluşturmaktadır. Ama, bu, çalışmanın tamamı değildir. Olağanüstü kongre tabana indirilmediği sürece, delegasyon "pazarlık" masasından kurtulamayacak, bu da güçler dengesini bozacaktır. Tabanın her koşulda "söz ve karar sahibi" olması devrimci işçiler için bir şey ifade ediyorsa, -ki etmelidir- mutlaka taban çalışması yapıp, delegeler üzerinde taban baskısı kurulmalıdır. Böylece, delegelerin kendi çıkarlarına göre oy verme rahatlığı bozulacak, tabanın dayatması sonucu, tabanın istemlerine göre oy vermeleri sağlanabilecektir. Aksi takdirde tabana hesap verileceği bilinmelidir.

Tabanın katılımcılığı konusu Devrimci İşçi Hareketi perspektifine sahip işçiler tarafından ayrıca değerlendirilmeli ve üzerinde durulmalıdır. Bu konuya şimdiye kadar gereken önem verilmiş olsaydı, Genel Merkez'in olağanüstü kongre karan alması için mahkemelerde zaman kaybedilmeyecek, böylece de Hasan Ali'nin toplu sözleşmeyi demagoji malzemesi olarak kullanmasının önüne geçilebilecekti.

Bugün bu yol hala tıkanmış değildir. ▶

BELEDİYE İŞÇİLERİ EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KAMPANYASINDA MÜCADELEYİ YÜKSELTİYOR

ABD emperyalizminin gönüllü jandarmalığına soyunan siyasal iktidar, dünya halklarının kanlarıyla beslenen emperyalist savaş ordusuna bağlı 6.Filo'ya ve onların komutanlarına, ülkedeki tüm değerleri emperyalist tekelilere aktardığı yetmiyormuşçasına hizmette kusur etmiyor.

Emperyalizme bağımlılık ilişkilerinden dolayı zam, züküm, işkence altında yaşayan emekçiler, ulusal onurun ayaklar altına alınmasına seyirci kalamazlar. Yaşanan çağda, ulusal onura yalnızca emekçi halkımız sahip çıkabilir. Bu sürecin de esasen, doğru devrimci önderlikle yükselceği açıktır.

Genelde işçi sınıfının sessiz kaldığı, var olan memnuniyetsizliğinin açığa çıkmadığı bu dönemde, özkende belediye işçileri, doğru devrimci önderlikle, iradi bir şekilde eylemliliklerini yükseltiyorlar.

Emperyalist savaşa ve savaş çıkırtıcılığına başından beri tavır alan belediye işçileri, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nde örgütlenerek, elini kolunu sallayarak ülkemizde gezinen dünya halklarının başdüşmanı 6.Filo generallerine, Saratoga savaş gemisine "Defol!" demiştir.

ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına açtığı savaşa;

Siyasal iktidarı savaş çıkırtıcılığına, jandarmalığına;

Savaş zamları ile halkımızın belinin bükülmesine; Son olarak da, emperyalist generaller ve savaş gemilerinin ülkemize gelmesine tek bir ağızdan yanıt verilmiştir.

Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri, uyan niteliğinde sembolik olarak 1 günlük açlık grevi yapmışlardır. Daha sonra, dünya halklarının başına musallat olan, onursuzluğun sembolü haline gelen ABD bayrakları, 10 işyerinde bildiriler okunarak kitlelerin coşkunu kablolu ile yakılmış, tüm sınıf kınıyla; "Ülkemiz Emperyalist Generallerin, Savaş Gemilerinin Çiftliği Değildir", "Saratoga Defol!", "Bağımsız Türkiye!" sloganları haykırılmıştır.

İşçiler, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nde güçlerini birleştirmenin gerekliliğini bir kez daha görmüşlerdir.

Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'ni güçlendirmek ve bu örgütlenmeye de yaşanan sürece müdahale etmek, yeni eylemlilikler geliştirmek ve oligarşiyi zorlamak görevimizdir. ★

**BELEDİYE İŞÇİLERİ
EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ**

BELEDİYE-İŞ BEYOĞLU ŞUBE BAŞKANI HİDİR BAL YILDIRILMAYA ÇALIŞILIYOR

Belediye-İş Beyoğlu Şube Başkanı Hidir Bal'ın 1 Mayıs'la ilgili açılan davası 2 yıl 6 ay hapis cezası ile sonuçlandırıldı.

'90 1 Mayıs'ında yargılananlar arasına kondu. '90 1 Mayıs'ındaki yargılamalar normal prosedür içinde yürür ve '89 1 Mayıs'ının 35 kişiyi kapsayan davasına bırakılırken, H.Bal, dosyası incelenmeksizin alıncaya kadar cezaevine gönderildi.

Delillerin incelenmesini yapmayan, savunmayı okumayı da gereksiz gören mahkemeyi apar topar karara götüren neydi?

İlk bakışta, genelde Belediye-İş şubeleri, özkende de Beyoğlu Şubesi cezalandırılıyordu. Çünkü Belediye-İş şubeleri, sınıf mücadelesinde örnek tavrı sergiliyordu. 1 Mayıs'taki örnek tavrı bugün de "Emperyalist Savaş Hayır" diyen kararlı tutumuyla devam ediyordu.

Kararlı tutum, Genel Merkez'e ve diğer sendika şubelerine "İşçi sınıfı ve emekçi halkımızı bekleyen tehlikelere karşı uyanık olalım." çağrısıyla genişletilmeye çalışılıyordu. Özgücüne güvenmeyen Genel Merkez ve Türk-İş, zorlamaya rağmen tavırsız kalınca tikanıklık açılıyordu.

-Yaklaşık 50 işyerinde, 40.000'in üzerinde işçiye, emperyalist savaşın haksızlığını, bunun daha çok sömürü, baskı, yoksulluk olduğunu anlatan konuşmalar yapıldı. Ortaköy Kültür Merkez'i'nin katkısıyla dia gösterileri, sabah 06.00'dan akşam 17.00'ye kadar yoğun ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yürüttü. Savaşın vahşetini belgeleyen yüzlerce resim panolara asıldı.

-Belediye İş 1 nolu şube ile 27 ve 29 Ağustos'ta ortak temsilci toplantısı yapıldı.

-İstanbul'da 2 saat iş bırakma direnişi yapıldı. 2000 işçiyle Anakent Belediyesi önünde ABD emperyalizmini protesto eden gösteri yapıldı. Gösteride ABD bayrağı yakılıp, coşkuya, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi!", "Savaş Hayır", "Bağımsız Türkiye", "Halkın Kaza Nacazı" sloganları haykırıldı. Bu gösteri, '80 sonrası işçi sınıfının ekonomik kısıpları aşan ilk eylemiydi.

-Yedi Belediye-İş şubesine çağrı yapıldı ve katılan beş şubeden dördünün onaylaması ile savaşa karşı öneriler kararlaştırılıp, Tabipler Odası'ndaki toplantıya sunuldu.

-"Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır", "Emperyalist Savaş Hayır", "Emperyalist Savaş ve Savaş Zamları na Hayır" mitinglerine her şart altında katılım kararı alınıp, yüzlerce afişle işyerleri donatıldı. İşçilere çağrı yapıldı.

-12 Eylül'de tüm işyerlerinde Emperyalist Savaş

Hayır Komiteleri imzalı bildiriler okundu.

-İki başvurudan sonra, üçüncü miting başvurusuna izin vermeyen Valilik, 5000 imzalı dilekçe ile protesto edildi.

-Mitinge her şart altında katılım için basın açıklaması ve ilanla çağrı yapıldı ve "Emperyalist Savaş ve Savaş Zamları na Hayır" mitingine 300 civarında katılım sağlandı.

-Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin örgütlenmesi, yaygınlaştırılması ile ilgili binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı.

-Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri, Amerikan emperyalizminin savaş gemisinin ve generallerinin ülkemizde cirit atmasını protesto etmek, "Bağımsız Türkiye" şiarını yükseltmek için 1 günlük açık grevi örgütlediler. Birçok işyerinde ABD bayrakları yakılarak bildiriler okundu.

Kısaca, doğmakta ve gelişmekte olan, kitlelerin ekonomik kısıpları dışındaki sorunlarına da yön verebilen ve kaynaşabilen, giderek de güçlenen DEVRİMCİ SENDİKACILIK, hakim sınıfları ürkütüyor.

Ancak unutulmaz bir şey var ki, DEVRİMCİ SENDİKACILIK, meşruluğunu kendi gücüyle sağlar.

Doğru perspektif ve pratiğiyle DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ, işçi sınıfının özlemi ve önderi olacaktır. Bu soygun ve sömürü düzenine son verene kadar, sınıfsız, sömürsüz bir toplumu kurana kadar, mücadelemizi hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Bugün H.Bal nezdinde işçi sınıfının kararlı, aktif mücadelesi mahkum edilmek isteniyor. İşçi sınıfına ders vermek hedefleniyor.

Bu sorumlulukta, İşçiler,

Halklarımızı almak, insan gibi yaşamak, örgütlü safımızı korumak ve geliştirmekle mümkündür. Örgütsüz hak alma mücadelesi sürdürülemez. Kendimizi ve gelecek kuşakların yarınını garanti altına almak istiyorsak, bu ancak bugünkü kişisel tereddüt ve kaygılarımızı aşmak, mücadeleye daha sıkı sarılmakla mümkündür. Öncelikle kendi özgücümüze güvenmek, kararlı, disiplinli olmak zorundayız.

Bugün düzen, Belediye-İş Beyoğlu Şubesi üzerinde oyun oynayacaktır. Bu oyunu bozmak bizim görevimizdir.

Sorunlardan kurtuluş kendi ellerimizdedir. ★

**DEVRİMCİ MÜCADELEDE
BELEDİYE İŞÇİLERİ**

Bunun için de bir an önce bu hata telafi edilmeli, aşılmalı ve tabanın konuya sahip çıkması sağlanarak Genel Merkez zorlanmalı, karar alması gündeme getirilmelidir. Vakit kaybedilmemelidir. (Bu doğrultuda imza toplamak, imza kampanyasını kitleseleliğe büründürerek Genel Merkez'e götürmek, karar alınmaya kadar oradan ayrılmamak, işyerlerinde bunu eylemlerle desteklemek vb. tavırlar alınabilir.)

Ülkemiz koşullarında, bu konudaki mücadelenin mahkemelerin kararına bırakılması önemli bir hatadır. Bu yüzden de, mahkemenin, küçük bir olasılık bile olsa, olumsuz sonuçlanabileceği de göz önünde tutularak buna karşı bir çalışma yürütülmeli, hepsinden önemlisi de tabanın zorlamasıyla Genel Merkez'e karar al-

dırmak hedeflenmelidir.

"Birlik" içindeki devrimci işçiler ve tabandaki devrimci işçiler kendi özgüçlerine güvenmelidirler. Biz kendi özgücümüze güvenerek mücadele için çıkış noktamızı bu güvende aramak zorundayız.

Devrimci, demokrat işçiler;

Bu kongre bizim kongremizdir. Yanni kızıp, dövmek, toplu sözleşmede sabırla yerine şimdiden işi sağlam tutmak gerekiyor.

Çalışma sadece delegelerde değil, tüm tabanla yapılmalı ve mutlaka tabanın duyarlılığı sağlanıp, baskı grubu oluşturulması hedeflenmelidir.

Delegeleri yönlendirerek, bu yöne kanalizasyon edilecek olanların bizler olduğunu unutmamalıyız. Biz aktif olarak sürecin içine girmedikimiz durumda, Hasan

Ali gibi hainler, işbirlikçiler, muhbirler daha çok karşımıza çıkabilecektir. Kendi şubemizi yaratmak kendi ellerimizdedir. Biz örgütlenme ve mücadele açısından avantajlı olan bir işyerindeyiz. Bize gerekli olan şey cesaret, disiplin ve kendi kaderimizi yaratma kararlılığıdır.

Eğer bugün Hasan Ali'de somutlanan san sendikacılığa hayır diyorsak,

Toplu sözleşme diye bir sorunumuz varsa,

Can güvenliğimizin olmaması diye bir sorunumuz varsa,

Emperyalist savaşa karşı çıkma gibi bir sorunumuz varsa,

Savaş zamları altında ezilmemek istiyorsak,

Ve dahası insanca, onurlu bir yaşam istiyorsak,

MÜCADELE ETMELİYİZ.

Bunun için de daha hızlı koşmalı, daha cesur olmalıyız. Halklarımızı korumanın yolu örgütlü mücadeleden geçiyor. Bunun bizim özelimizdeki ilk basamağı da sendika şubelerini gerçek bir İŞÇİ ŞUBESİ haline dönüştürmektir.

SARI SENDİKACILAR BİZLERİ TEMSİL EDEMEZ!

Şube yönetimi, fedailik yapan delegeler ve temsilciler zoru gündeme getirdikleri takdirde, zorla karşılaşılabilecekleri akıl lanndan çıkarmamalıdır. ★

**KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK
ÖRGÜTLÜ MÜCADELE YENİLMEZ**

**DEVRİMCİ MÜCADELEDE
İETT İŞÇİLERİ**

Son günlerde kamuoyunda çeşitli tartışmalara neden olan Ali Akgün olayıyla ilgili olarak Devrimci Sol Çanakkale Cezaevi Komitesi/Ekim 1990 imzasıyla dergimize gönderilen bildiri...

"KOMPLOCU, HAIN ALİ AKGÜN'ÜN 'AVUKAT VE TANIK'LARINA BİR YANIT

Hareketimize karşı komplocu faaliyetlerde bulunduğu için tarafımızdan cezalandırılan Ali Akgün hainine birtakım siyasi anlayışların sağlanarak eylemimizi bulandırmaya çalıştıkları gözleniyor.

Cezalandırma eyleminin hemen ardından bulunduğu Çanakkale Cezaevi'ndeki siyasetlerin tamamı alelacele bir araya gelerek, Ali Akgün'ün açıklanamaz dışında ayrıntılı yazımızı beklemeyen, bizimle var olan siyasi ilişkiyi kesme, bu hain için saygı duruşu, ailesi başsağlığı mesajı, para yardımı, gazetelere verme ve İHD aracılığıyla komplocu olarak nülmesini engelleme gibi tavrılara girmişler. Nedeni, bu haini cezaevi yaşamından hareketle "devrimci" olarak görmüş olmalarından. Bunun maddi temellerini de "tanık" adını tükleri bazı kişilerin tek yanlı anlatımlarına andırmışlardır. Ali Akgün haini, zamanında kendisi hakkında yürütülen gizli soruşturmayı yitirerek, yalan söyleyerek anlattığı kimselerin bizi doğrulama gereği duymadan, anlatılan doğru kabul ederek hareket etmişler. Siyasetlerin ortak açıklanmaları, ilanları ve "devrimciliği" tescilli "Yüzyıl" dergisine gönderilen üç PKK'nın imzasını taşıyan mektup bu mantığın ürünüdür. Bu mektup da dahil bugüne kadar yazılanları okuduktan sonra, bir-şey zorlamalara hayali ünlere dönüştürerek hareketimizi karalayıcı ve eylemlerimizin hedefini bulandırmaya çalışan bir anlayış haline geldiğini görüyoruz.

Bu nedenle üç PKK'nın imzasını taşıyan mektuba kısa bir cevap verme zorunluluğu ortaya çıkmıştır.

Ortak açıklama ve mektuptan açık olarak anlaşılan tek şey, Ali Akgün'ün, hakkında yürütülen gizli soruşturmayı - çarpıtarak ve yalanla söyleyerek de olsa - birtakım insanlara anlattığıdır. Bunun nedenini daha önce yazdığımız bildiride de açıkladık. Bu alçak, durumunu bildiği için meşrulaşma gereği duyduğundan, işine geldiği gibi, birtakım konuları aktarmış, yalan söylemiştir. Bizim anlamadığımız, bunun söylediği her şeyi doğru kabul etmeniz, bize doğrulama gereği bile duymamanızdır. Bize bu güvensizlik, komplocu-provokatör olduğunu söylemiş olmanızna rağmen, Ali Akgün'e bu güven nereden kaynaklanıyor? Oysa bizim bildiğimiz, devrimci hareketler bu konularda birbirlerinin yaptığı açıklamalara itibar eder, şüpheli insanların açıklamalarına değil. Bugüne kadar biz hep böyle yaptık. Siz onun yalanlarını peşinen doğru kabul edip, onları alt alta sıralayarak, komik duruma düşüyorsunuz. Umarız bunun farkına varırsınız.

Yani, bundan sonra herhangi bir devrimci örgüt biri hakkında bu tür iddialar öne sürdüğünde, biz şunu mu yapalım; şüpheli unsurun her dediğini doğru kabul edip, devrimci örgüte sakdırarak mı davranalım? Bu olur mu arkadaşlar? Ama sizin yaptığınız aynen bu. Şimdi aslında Ali Akgün'ün yalanları olan kimi iddialarına kısaca cevap verelim.

Ali Akgün'ün durumu 1985'ten beri değil, 1982'den beri bilinmektedir. Ve Ali Akgün, durumunun araştırılması için hiçbir çabaya girmemiş gibi, her fırsatta hareket içinde kendini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Yani, onun "ısrarla" istediği bir soruşturma isteği yoktur. 1989 yılında, Ali Akgün'ün hiçbir talebi olmadan, durumu hakkında hiçbir şüphenin kalmaması için, hareketimiz tarafından, yeniden çok yönlü bir soruşturma başlatılmıştır.

Bu alçakın durumunu netleştirmek için çeşitli insanlarla yüzleştirdik. Ancak iddia edildiği gibi "polislik, provokatörlük iddiasını ilk ortaya atan bir bayan" diye biri yok. Dolayısıyla onun "yalan söylediğinin ortaya çıktığı" iddiası da tamamen hayal ürünüdür. Tersine, yüzleştirmelerde kimi insanların Ali Akgün'ün yüzüne tükürüp "polis işbirlikçisi, hain" diye, yüzüne karşı haykardıklarını her nedense(?) size anlat-

ma gereği duymamıştır. Anlatması da beklene- mezdi, çünkü işine gelmiyordu. Fakat, lütfedip bize sorsaydınız, biz, size anlatırdık. Sürekli, şöyle oluyor, böyle oluyor, diye yazmışsınız, kaynağınız ne? Biz söyleyelim, bir komplocu, alçak, yani Ali Akgün hainidir. Buradaki "Dev-Sol temsilcisinin" kendisi hakkında "Kişisel ka- nım, Ali hakkında ortaya atılan iddiaların asıl- sız olduğu yönündedir." dediği şeklindeki iddi- anızın kaynağı da yine Ali Akgün'dür. Kendisi- ne bu anlama gelebilecek hiçbir şey söylenme- diği gibi, söz konusu arkadaşımızın düşüncesi de tam tersi yöndedir. Siz, yine, bu alçakın söylediklerine itibar ederek, komik duruma düştünüz. Oysa siyasi temsilci arkadaşımızı her zaman görebiliyordunuz. Eğer bu alçakın sizde bu konuları paylaşmasını doğru görüyor- sanız, niye arkadaşımıza bu konu hakkında hiç- bir şey sormadınız? Böylelikle bu alçakın ger- çek durumunu da öğrenirdiniz ve maskesi de düşmüş olurdu. Ancak, siz de, onun size birta- kim şeyleri anlatmasının doğru olmadığını fark- ında olduğunuz için, onun size anlattıklarını, ta ki cezalandırma sonrasına kadar sakladınız. Bu gelişmeleri, bu denli ayrıntılı biliyor idiyse- niz ve sizi bu kadar ilgilendiriyorduydu neden bugüne kadar saklayıp durdunuz? Cezalandır- ma eyleminden sonra "kamuoyuna" sunma ge- reğini duymaz bir sorumluluk mu?

Gelelim Ali Akgün'ün "ideolojik ve politik çizgi" konusundaki Devrimci Sol ile olan ayrılı- ğına. 1989'da, hareket bu alçak hakkında yeni- den soruşturma başlatınca, kendini meşrulaş- tırmak ve hakkında verilecek bir karara karşı güvence sağlamak amacıyla, ulusal sorun ve benzeri konularda ayrılığı olduğu yalanını yay- maya başladı. Oysa, onun aradığı Devrimci Sol'un yaptığı soruşturma sonuçlarına karşı

bir güvenceydi. Soruşturma ilerledikçe, duru- mu daha da netleşti, Ali Akgün'deki panik ve korku arttı. Ve yalanını daha ısrarlı bir şekilde yayıp meşrulaşma çabasına ağırlık verdi. Ulu- sal sorun konusunu hep maske olarak kullandı. PKK'lı arkadaşları tarafından ve bu alçakın faz- lasıyla sahip çıkılmaları nedeniyle her şeyler- den birinin de bu olduğunu sanıyoruz.

Biz bu hesapların farkında olmakla birlikte, doğrusu PKK'lı arkadaşları bu kadar etkileye- bileceğini düşünemedik.

1989'da hareketimiz Ali Akgün hakkında ye- niden soruşturma başlatınca ve ilerleyen so- ruşturmayla birlikte suçları netleşmeye doğru gittikçe, birkaç defa koğuştan ayrılmaya teşeb- büs etti. Ancak, kendisine bunun suçlarını ka- bul etmek anlamına geleceğini söyleyerek ko- münde kalması sağlandı. Yani sizin belirttiği- niz gibi Ali Akgün 1989'dan sonra kendi istedi- ği için değil, bizim zorlamamızla koğuşta ve komünde kalmaya devam etti. Aksini anlatmış- sa yalan söylüyor, siz de ona alet oluyorsunuz.

Gerek daha önceki ortak açıklamamızda, gerekse de mektupta yazdığınız iddialarınız büyük bir bölümünün kaynağı olan KUK'lu ar- kadaşa gelince: Bu insan da Ali Akgün tarafın- dan kullanılmıştır. Şöyle ki, ileride aleyhine bir sonuç çıkacağını bildiği için, "ileride sosyalist kamuoyunda durumum tartışıldığı zaman tanrı- ğım olursun." diyerek kendisine tanık tutmuş ve soruşturmayı çarpıtarak, yalanlar ekleyerek işine geldiği gibi aktarmıştır. Bu nedenle bu in- sanın tanıklığı da geçersizdir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, Ali Akgün'ün durumunun "ileride sosyalist kamuoyunda tartı- şılabileceği" düşüncesidir. Bu düşünce, soru- şturmanın lehine sonuçlar doğurduğu iddiası- la çelişir. Tam tersine Ali Akgün, durumunun ve işlediği suçların farkında olduğu için ve so- ruşturma ile bunları netleşmeye başladığından, böyle bir -kendisinin yalanla yönlendirdiği ve tanığın da safca buna alet olduğu - tanrı- ğa ihtiyaç duymuştur. Yoksa her şey lehine giderken neden böyle bir ihtiyaç duysun? Ki, KUK'lu tanık bu "tarihi bilgileri" bize de doğru- labilirdi. Öyle ya, günün yirmi dört saati birlikte

kaliyorduk. Mektubunuzun ve ortak açıkla- manızın tamamı ile bu durum arasındaki çe- lişki çok açıktır.

"Dev-Sol'un komploculuk-provokatörlük id- diası temelsizdir. Birlikte yaşadığımız süreç- te bu iddiaları doğrulayan hiçbir olay yoktur." (abç) şeklindeki iddianıza gelince, bu da bu al- çakın size anlattıklarına dayanıyor. Hareketimi- zin cezalandırma ile ilgili bildirisinde bu haini,1 durumu açıkça anlatılıyor. Bu alçak 1982-1985 yılları arasında söz edilen suçları işlemiştir. Siz ise bozulmuş plak gibi, dönüp dolaşıp ce- zaevine geliyorsunuz. "Birlikte yaşadığımız süreçte" bu iddiaları doğrulayan bir şey olmadığı- nı anlatıyorsunuz. Bir komplocu veya provoka- törün boynuna, durumunu belirtir bir yaf- ta olsaydı, Bolşevik Merkez Komitesi'nden bile polis çıkması mümkün olmazdı. Elbette bu tür insanlar kendilerini devrimci olarak tanı- tıp öyle meşrulaştırmaya çalışacaklardır.

Ali Akgün'ün cezaevinde Dev-Sol'a katkı- da(lı) bulunduğu iddiaları ise bir başka yar- lıp. Onun katkısı(lı) olup olmadığını biz biliriz, siz değil. Nasıl ki sizin içinizdeki birinin, günün ve sevaplarını sizden daha iyi bilemeyeceğimiz gi- bi. Bu alçakın ne kadar katkıda bulunduğu; kendisi hakkında hareketin yürüttüğü gizli so- ruşturmayı dahi - çarpıtarak - sizlere aktarma- sından belli oluyor. Anlattığı her şey onun üç- kağıtçılığına sergilemekten başka bir işe yara- mıyor. Yaptığının ne olduğunu siz de bildiğiniz- den, hemen ardından "ilişkinin örgütsel-teknik boyutlarını ise" aktarmadığını eklemeyi de ih- mal etmemişsiniz. Eh, belli de oluyor. O hainin kendisi ile yüzleşmeye gelen insanları cinsiyet- lerine kadar - olayı çarpıtarak da olsa - size anlatması, doğrusu ne kadar sorumlu(lı) dav- randığını gösteriyor. Ayrıca, eminiz ortalık bi- raz durulunca, bu alçakın anlattığı daha ne- ler neler çıkacak, hep beraber göreceğiz.

Size öyle şeyler anlatmış ki, onun "Dev-Sol içinde ve belli alanlarda çevresi olduğu" sonu- cuna bile varmışsınız. Biz böyle bir çevre bilmi- yoruz, olamaz da. Ali Akgün'ün, yıllardan beri Devrimci Sol içinde nefretle anılan bir alçak ol- duğu ise herkes tarafından bilinen bir gerçek. Siz bile "1985 yılından beri hakkında komplocu ve hain gibi iddialar vardı." diyorsunuz. Eksik de olsa bir şeyler bildiğiniz açık. O zaman bu alçakın çevresi de ne oluyor, doğrusu anlaya- madık. Ayrıca bu "çevrenin"(!) varlığını siz ne- den biliyorsunuz? Eğer öyle bir şey anlattıysa sizi bir defa daha kandırmış. Şimdi bu alçak cezalandırıldı, eğer bir çevresi olsaydı ona çoktan sahip çıkması gerekmez miydi? Ancak, bu alçakın sahip çıkan sizden başka kimse de yok. Evet, ne yazık ki gerçek budur!

Ali Akgün, Devrimci Sol açısından yıllar ön- ce bitmiştir. İdeolojik ayrılığın tehlike oluştura- cağını da nereden çıkarttınız? Bu subjektivizmi- nizin kaynağı ne? Oysaki, Ali Akgün alçakının boyu da çapı da bellidir.

Bu alçakın anlattığına bakarak, bizim ideolojik ayrılıktan dolayı onu cezalandırdığımızı id- dia etmenize ise doğrusu üzüldük. Biz bir ceza- landırma olduğu zaman, ilk önce cezalandır- mayı yapan devrimci örgütlerin söylediklerine itibar ettik. Ayrıca bizim bu konudaki tavrımız ve geleneklerimiz de çok açıktır, ideolojik ayrı- lık getirdi diye, şimdikiye dek hiç kimseyi vurma- dık. Eğer bu alçakın ideolojik bir ayrılığı olsay- dı, çeker giderdi. Ve kimse de engel olmazdı. Buüne kadar da bizim içimizde hep böyle ol- muştur. Bizim bu konudaki tavrımız çok nettir. Ülkemizde bu cezalandırmaya benzer pek çok cezalandırma, diğer yapılarca da gündeme ge- tirilmiştir. Biz hiçbir zaman bunları burjuvazi- nin gözü önünde bu şekilde tartışmadık, tartış- mayız da. Eğer, gerekirse tartışma platformu- muzun ne olduğunu çok iyi biliyoruz, bunu her- kes de çok iyi bilmelidir.

Sonuç olarak:

Bu yaptıklarınız, hareketimiz tarafından yapı- lan bir cezalandırma eyleminin hedeflerini bu- landırdığı gibi, "davadan dönemi vurdular" de- magojisine de malzeme sunmaktadır. Bu tavrı- lar devrime değil, objektif olarak karşı-devrime hizmet ediyor. Bir suçluyu aklamaya çalışmak size de bir fayda sağlamaz. Herkesi devrimci sorumluluğa davet ediyoruz." ★ denliyorduk.

Kartal Yakarık'ta yapılan hücre tipi cezaevinin bombalanmasıyla ilgili olarak Devrimci Sol imzasıyla gönderilen bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

FAŞİZMİN DEVRİMCİ VE YURTSEVER TUTSAKLARI SİNDİRMEYİ HEDEFLEYEN HÜCRE TİPİ CEZAEVİ POLİTİKASINI PROTESTO ETMEK İÇİN, HÜCRE TİPİ CEZAEVİ OLARAK İNŞA EDİLEN YAKACIK CEZAEVİ'Nİ TAHRİP ETTİK

Faşizmin, 12 Eylül'le birlikte halka ve devrimcilere karşı açtığı savaş, hemen her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de sürdü. Devrimci tutsaklar, işkence, baskı ve her türlü insanlık dışı uygulama ve politikalarla sindirilmek ve teslim alınmak istendi. Amaç, devrimcileri inançlarına ihanet ettirmek ve halka, ne kadar inançsız kişiler olduklarını göstererek devrimcilerle olan güven duygularını sarsmaktır.

Devrimciler, yurtseverler, ilericiler, yıllar boyu onlara şehit, binlerce sakat pahasına direndiler. Tür- kiye zindanları onların "TESLİM OLMAYACAĞIZ, BAŞARAMAYACAĞIZ" sesleriyle çınladı.

Hafifler aç kaldılar, yoğun işkencelerden geçtiler ama direndiler.

Şehit düştiler, sakat kaldılar ama insanlık onurunu ve siyasi kimliklerini korumayı bildiler. Fa- şizmin tüm gözdağı, işkence, ideolojik, fiziki ve psikolojik baskıları sonuçsuz kaldı. Kazanan, dev- rimciler ve yurtseverler oldular.

Ve bu direnişler sonucudur ki, bugün faşizmin zindanları, tutsakların devrimci türkülerıyla çın- lıyor. Oligarşi, tutsakları sindirmeyi başaramadığı gibi, ülke zindanlarının devrimciler için birer okul, birer eğitim yeri haline dönüşmesini de önleyememiştir.

12 Eylül'den bu yana kimi zaman artarak, kimi zaman azalarak da olsa, hiç ara verilmeden uy- gulan işkence ve baskı politikasıyla bir sonuç alamayan oligarşi, son yıllarda art arda gündeme gelen "ÖZGÜRLÜK EYLEMLERİ"yle tam bir çaresizlik içine girmiştir. Oligarşinin aldığı tüm ön- lemler, diktiği her yeni duvar devrimcilerin özgürlük ateşi karşısında eriyor, yok oluyor.

Bugün faşizmin bu açmazını gidermek için, ÖZAL iktidarı, 12 Eylül süresince iflas eden hücre ti- pi cezaevleri uygulamasına yeniden başvuruyor. Bu amaçla Eskişehir Cezaevi yeniden düzenlendi, Yakacık/Dolayoba Cezaevi'nin yapımı da bümek üzere...

ÖZAL iktidarı, emperyalizme ve tekellere hizmet etmek, dizginsiz sömürüye dayanan kapitalist düzeni sürdürebilmek için, daha fazla baskı, terör ve işkenceye, daha fazla cezaevine ihtiyaç duy- yor. Bu yüzden adeta, cezaevi içinde cezaevi inşa ediyor.

Örgütümüz, faşizmin devrimci ve yurtseverleri sindirme ve yıllarca zindanlarda tutarak çürütme politikasını protesto etmek için, hücre tipi cezaevi olarak inşa ettiği Yakacık/Dolayoba Cezaevi'ni tahrip etmiştir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik her türlü baskıya son verilmeli, hücre tipi cezaevi uygu- lasından vazgeçilmelidir.

Faşizm devrimci tutsakları teslim alamayacaktır! ★

KAHROLSUN FAŞİZMİN TUTSAKLARI SİNDİRME VE TESLİM ALMA POLİTİKASI!
YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAKLARIN DİRENİŞİ!
TUTSAKLARIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ ENGELLENEMEZ!

Hayrettin EREN

O, mücadelesini işkence karşısında da sürdürdü. Direndi. İşkencecilere yenilmedi. Direnişini kıramayanlar Eren'i katlederek cesedini yok ettiler. Ailesinin ve devrimci arkadaşlarının tüm çabasına rağmen bugüne kadar nasıl yok edildiğini bulabilmek mümkün olmadı. Örnek yaşamı, mücadelesi ve direnişiyle her zaman aramızda, sıramızda, yanımızda oldu.

Necdet PİŞMİŞLER

5 Kasım 1981'de Ordu'nun Aybastı ilçesinde düşürüldüğü pusuda öldürüldü. O, yaşamının son anına kadar mücadelede kararlılığını sürdürdü. Bugün Necdet'in sürdürdüğü geleneği mücadelemizde yaşıyoruz.

Turgut İPÇİOĞLU

İstanbul Bakırköy'de burjuva milliyetçi Aydınlıkçı'lar tarafından pusuya düşürülerek katledildi. Turgut'un kararlılığı ve örnek yaşamını mücadelemizde yaşatmaya devam edeceğiz.

Kubilay YEŞİLKAYA

İstanbul Hasköy'de faşistlerin bir kahvehaneyi tarayarak halka yönelik katliam girişimlerini önlemek için öne atıldılar. Yiğitçe davranışlarının bedeli ölüm oldu. İnandıkları değerler için canlarını feda etmekten çekinmediler. Kavgaları sürüyor. Mücadelemizde yaşayacaklar.

Enver ER

ONURLARI ONURUMUZDUR

AİLELERİ VE DEVRİMCİ ARKADAŞLARI

ABD emperyalizmi, askeri güçlerini Körfeze yığdı. Uçak gemileri, nükleer denizaltıları, tankları, topları ve uçakları Ortadoğu halkları üzerinde akbabalar gibi ölümü kol gezdiriyor. Kanlı bir hesaplaşmaya her an hazır. Bu dev katliam araçlarının binlercesi Ortadoğu ve çevre ülkelerde mevzilenecekler, devriye geziyorlar. Bölgedeki Amerikan işbirlikçisi iktidarlara, Amerikan askeri yığınağına kucak açıyorlar, efendilerini misafir ederek hizmetkarca davranıyorlar.

Ama Türkiye ve Ortadoğu halkları, emperyalizmin bu askeri "ziyaretçilerini" yakından tanıyorlar.

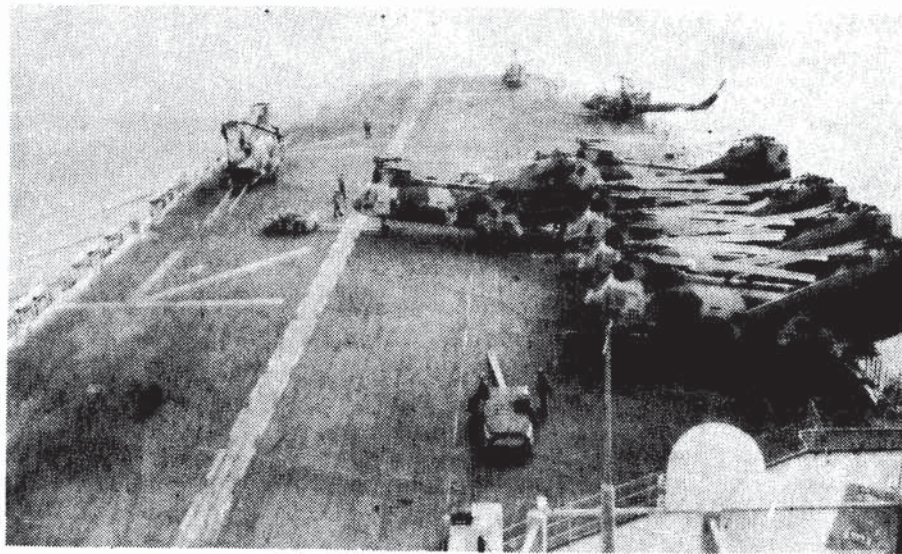
1956'da Mısır'a, 1958'de Lübnan'a ve Ürdün'e, 1982'de tekrar Lübnan'a, 1986'da Libya'ya geldiklerinde halkların tepesine kan ve ateş yağdırmışlardı.

Bizim halklarımız da tanıyor onları. '70'te anti-emperyalist uyanışta ve 12 Eylül'de ülkeyi açık faşizmin çizmelerinin ezdiği günlerde de gelmişlerdi. İşbirlikçi iktidarlara ne zaman acze düşseler, toplumsal uyanış ne zaman yükselse, emperyalizmin çıkarları için ne zaman yeni manevra planları gündeme gelse o zaman gelirler.

Bugün, arkasında halkların kan izlerini taşıyan bu "ziyaretçilerden" biri yine geldi. Saratoga...

Bu ismi Vietnam halkı, Küba halkı, Lübnan halkı iyi tanıyor. Seyir defterinde, ulusal kurtuluş mücadelesi veren Vietnamlıların binlercesine karşı katillik unvanı yazıyor. Küba halkı onu, ABD tarafından '61'de abluka altına alındığında, binlerce ton bomba ile sahillerinde devriye gezen bir haydut olarak tanıyor. Filistinliler onu, Beyrut'ta İsrail'e karşı sokak sokak savaşıırken, Beyrut açıklarında görünen ürkünç gövdesiyle, bu katliama ortak olmak için koşup gelen eski bir suç-

Türkiye Emperyalizmin Çiftliği Olmayacak "SARATOGA DEFOL"

lu olarak biliyorlar.

Libya halkı onu '86'da gövdesinden kalkan uçaklardan yağın bombalarla, çocuk çocuk yüzlerce insanı katleden Amerikan havdutluğunun Akdeniz'deki kirliliği olarak belleğinde tutuyor.

Döktüğü kanların üzerinde yüzen bu gemi, şimdi Türkiye'ye de geldi. Çünkü gündemde savaş var. Ortadoğu ve Türkiye halklarına karşı açılan savaş var. İşbirlikçiler, Sam Amcalarının bu ziyaretçisine sahillerini açtılar, konuk ediyorlar.

Barları, genelevleri dolaşan, streslerini atmak için PTT memurlarına saldıran Yankee askerlerini inzibatlarla koruyarak

ağırlıyorlar. Onlar geçmişte de kusur etmedikleri görevlerini yapıyorlar. '70'te Amerikan 6. Filosu geldiğinde genelevleri badanalayıp "Misafirlerimizi ağırlamak için hazırlık yapıyoruz." diye de övünçle açıkladıkları hizmetlerini sunuyorlar.

Ama halkın gözünde onlar "misafir" olarak değil, topraklarımızdaki Yankee'ler olarak duruyorlar. Her gelişlerinde karşılarında anti-emperyalist bilinç ve tepkileri buluyorlar. Halkları tehdit eden dev topraklara yüklü savaş filosundan, alay edercesine çiçeklerle çıktıkları Dolmabahçe sahilinde, Devrimci Gençlik tara-

fından ellerindeki çiçeklerle birlikte denize dökülmüşlerdi. 6. Filo'nun gelişine ülkenin dört bir yanında "Amerika Defol!" diyen anti-emperyalist gösterilerle karşılanmıştı. Yankee askerleri her sokakta, her köşe başında bu anti-emperyalist öfke ile karşılaşmışlardı.

Şimdi de bu öfke ile karşılanıyorlar. '70'lerde sokağa dökülen anti-emperyalist bilinç yitirilmedi. Bugün o miras, 20 yıllık mücadeleyle güçlenerek yaşıyor. Oligarşi, bu gerçeği istediği kadar gizlemeye çalışsın, istedikleri kadar "70'te dövüyorduk, şimdi seviyoruz." desinler. Hayır, yine sevmiyoruz. Anti-emperyalist öfke sokaklarda, caddelerde yine Amerikan askerlerinin ensesine iniyor. Yine kentin dört bir yanında "Amerika Defol!" sloganları atılıyor, caddelerde anti-emperyalist ateşler yakılıyor. Binlerce el ilanı "Türkiye ABD'nin Çiftliği Olmayacak!" diye yine havada uçuşuyor.

Hayır, izin vermeyeceğiz. Bu ülke topraklarına rahatça, istedikleri zaman ayak basmalarına, ülkeyi sonsuza kadar yağma-talan etmelerine, halklarımız üzerine binen kölece bağımlılığı sürdürmelerine izin vermeyeceğiz. BAĞIMSIZ TÜRKİYE şiarını hep mücadelemizde taşıyacağız.

Emperyalistler, çıkarları uğruna ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken işbirlikçiler, biraz daha dolar, biraz daha petrol kazancı için birbirlerini konuk etsinler, halkların kanı üzerinde pazarlıklar, antlaşmalar, senaryolar tezgahlasınlar.

Onların anlaşmaları, onların petrodollarları bizim değildir.

Onların çıkarları, bizim çıkarlarımız değildir.

Onların konukları, bizim konuklarımız değildir.

Biz halkların özgürlüğünü, bağımsızlığını, sömürden kurtulmasını istiyoruz.

Biz BAĞIMSIZ TÜRKİYE istiyoruz. ★

HALK EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİNDE MÜCADELE EDİYOR

"Savaş, halka karşı açılıyor! Bu söz, artık halkın geniş kesimlerinin dilinde dolaşan ortak bir ses haline geliyor. Sadece basit bir tepki olmaktan çıkıp, halkın duyarlılığını dile getiren bir cevap olmaya başlıyor. Ve cevap dile getiriliyor: "O halde, bize açılan bu savaşa karşı mücadeleye katılmamız." İşçiler, gecekondulular, gençlik, memurlar, ev kadınları, toplumun birçok alanında "Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri" örgütleniyorlar. Ve savaşa karşı kampanya, asıl kaynağına, emekçilerin saflarına yerleşiyor. Komiteler örgütlendikleri andan itibaren, savaşa karşı faaliyetlere katılıyorlar ve kampanya asıl olarak, bu kesimlerle yürüyor. Bir anne, "16 yaşındaki kızım savaşı istemediği için işkence gördü, tutuklandı." diye haykırıyor. Afiş astığı için saçlarından çekilen 60 yaşındaki bir tutsak ailesi, "12 Eylül'ü ve sizleri tanıyoruz, izin vermeyeceğiz." diyor. Gecekondulular, "Dozerlerin, kurşunların kâr etmedi, uçaksavarların ve tankların da karşısında bizi bulacak." diye tavırlarını açıkça ilan ediyorlar. İşçiler işyerlerinde yaptıkları yüzlerce kişilik toplantılarda "mücadele", "direniş" karan alıyorlar, uyguluyorlar. Gençlik "68'de Amerikan askerlerini dövüyorduk, şimdi seviyoruz." diyenlere, "Hayır, yine dövüyoruz." diye cevap veriyor.

Komiteler oluşup yaygınlaştıkça, savaşa karşı eylemlilikler genişliyor.

8 Ekim'de Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri, basın toplantısı düzenleyip ilk defa kendilerini geniş olarak duyurdular.

9 Ekim'de ise, birçok yerde Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin inisiyatifiyle kitle toplantıları düzenleniyordu. Toplantılar, komitelerin faaliyetlerinin tartışıldığı, önerilerin yapıldığı kitle tartışma toplantılarına ve komitelerin henüz oluşmadığı yerlerde, bu tartışmalar komiteleşmenin önemi ve buna yönelik öneriler üzerinde yoğunlaşıyordu.

10 Ekim geniş bir yazılama günü oluyordu. Gece, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri imzasıyla, duvar yazılarında, halk, komitelere katılmaya ve mücadeleye çağınıyordu.

11 Ekim'de 21 mahallede büyük ateşler yakılıyor, savaş ve savaş politikaları protesto ediliyordu. Gaziosmanpaşa'da yakılan ateşin etrafında toplanan 250 kişi, toplantı yerine gelen polislerin yanında 2-3 saat süreyle gösteri yapıyor, halaylar çekiyordu.

13 Ekim günü, ülkemize gelen Amerikan savaş gemisi Saratoga, emperyalizme ve savaşa karşı duyarlılığı da üzerine çekiyordu.

15 Ekim'de, Saratoga'nın gelişini 500'ün üzerinde insanın açlık greviyle protesto ediliyor, mahallelerde, üniversitelerde, işyerlerinde bu amaçla kitle toplantıları yapılıyor.

Eminönü işporta pazarında kurulan Emperyalist Savaş Hayır Komitesi, işportacıların emperyalist savaş konusunda duyarlı hale gelmesi için tüm tezgahları dolaştıktan ve çeşitli çalışmalar yaptıktan sonra, işportacıların Saratoga'ya karşı bir günlük açlık grevine katılıyor. AG'ye katılan 69 işportacı saat 17.00'de bir basın açıklaması yaparak, alkışlarla

AG'yi bitiriyordu.

İşçiler de, aynı gün AG'ye katılmaları için yanlarında, 10 işyerinde emperyalist savaşa ve Saratoga'ya karşı bildiriler okuyor, ABD bayrakları yakıyorlardı. "Saratoga Defol!", "Ülkemiz Emperyalist Generallerin, Savaş Gemilerinin Çiftliği Değildir!" sloganlarını haykırıyorlardı.

16 Ekim'de Amerikan askerlerinin dolaştığı bölgelere gruplar halinde çıkan Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin harekete geçirdiği güçler, yoğun resmi

güvenlik önlemlerine rağmen, Sultanahmet'te, Çemberlitaş'ta, Beyoğlu'nda yakaladıkları yirmiye yakın Amerikan askerini döverek cezalandırdıklarını açıklıyorlardı. Amerikan askerlerini korumak için yanlarına verilen inzibatlara dokunulmuyor, kanışmamaları, onların bekçiliğini yapmamaları söyleniyordu. Onlar da kanışmıyorlardı...

17 Ekim'de, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri, İstanbul'un çeşitli semtlerinde, Gürsel Mahallesi'nde, Gültepe'de,

Nurtepe'de, Cihangir'de, Bakırköy İncirli'de, Göztepe Çiftlik'te, Küçüköğüz'de, Yenibosna'da aynı anda korsan gösteriler gerçekleştiriyorlardı. Yollara yakılan ateşler, ateşe verilen Amerikan bayrakları ve Bush'un kuklaları, emperyalist savaş, savaş zamlarını ve Amerikan savaş gemisi Saratoga'nın gelişini protesto eden pankart ve sloganlar... Bütün bunlar, kentin dört bir yanından halkın savaşa karşı yükselen sesiydi. "Saratoga Defol! Türkiye Emperyalizmin Çiftliği Olmıyacak!" Çevreye dağılan binlerce el ilanı, ABD emperyalizmine ve onun jandarmalığına soyunan işbirlikçilere karşı duyulan öfkeyi haykırıyordu.

18 Ekim'de, "Emperyalist Savaş Hayır" sloganları, bu kez Bağcılar Camlikahve bölgesinden geliyordu. "Saratoga Defol!" bildirileri orada da dağıtılıyor, pankartlar taşınıyor, Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin ateşleri yakılıyordu. Halkın saflara çağıldığı 200 kişilik yürüyüşte de Amerikan bayrağı yakılıyordu.

Aynı gün, DEMKAD'lı kadınlar, ellerindeki boş tencereleri çalarak gösteri yapıyorlar ve zamları, "Amerikan askerlerini ülkemizde istemiyoruz!" diye haykıran bildirilen tencereleriyle birlikte Hürriyet gazetesinin önüne bırakıyorlardı.

20 Ekim'de Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin çağrısıyla, özellikle mahalli bölgelerde yollara dökülen, pazarları dolaşan kadınlar, ellerindeki boş tencereleri çalarak, emperyalist savaşa karşı propaganda konuşmaları yaparak dolaşıyor, savaş zamlarını protesto ediyor, halkı komitelerde örgütlenmeye çağırıyordu.

Saat 12.00-13.00 arasında gerçekleştirilen ve binlerce kadının katıldığı bu gösterilerde İstanbul ilk kez emperyalist savaşa, savaş zamlarına karşı bu ölçüde yaygın, kitlesele ve etkili eylemlere sahne oluyordu. Halk, geniş ilgisini çeken savaşa ve zamlara karşı tepkilerini dile getiren bu eylemliliklere sempatisini alkışlayarak gösteriyordu.

Bu eylemliliklere Eminönü işporta pazarındaki işportacıların tamamına yakını da katılarak, tezgahlarının başında boş tencere çalarak savaş zamlarını protesto ediyorlardı.

Emperyalist savaşa karşı komiteler kuruldukça ve eşgüdüm içinde eylemlilikleri yaygınlaşıp zenginleştikçe halkın daha geniş kesimlerinde etkili oluyor ve savaş karşıtı tepkileri daha örgütlü ve güçlü hale dönüştürüyordu.

Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nin eylemlilikleri sürüyor. Oligarşi halka karşı savaş açtı. Kitleler kendi bildikleri metotlarla, kendi özgüçleri, kendi örgüt-lülükleriyle karşı koyuyor. Ülkeyi bir avuç dolar için satanlara, rezil çıkarları doysun, kasaları dolsun diye halkı soymaya, emekçileri boğmaya çalışanlara, onurlu, yurtsever insanlar izin vermeyeceklerini gösteriyorlar. Oligarşinin zamları, baskıları, gözdağı ve kurşunları emekçilerin üzerine yağıyor. Saratoga'nın toplan Ortadoğu ve Türkiye halklarının üzerine çevrili. Ancak namusunu ve alın terini yaşamına katkı eden emekçilerin korkacak, kaybedecek bir şeyleri yoktur. Bu ateşi geri çevirmek, halkın örgütlü gücünün eseri olacaktır. ★